

ПАТРИША ГРАСО НЕВЕРНИЦА В САРАЯ

Част 3 от „Деверо“

Превод от английски: Андреа Михайлова, 1999

chitanka.info

Англия, октомври 1566

Ярките слънчеви лъчи танцуваха върху кротките вълни, които потегляха бавно към брега.

Седемнайсетгодишната Хедър Елизабет Деврьо беше застанала до перилата на борда и гледаше смаляващите се силуети на брега. Заобиколена от гвардията на семейство Деврьо, там стоеше вдовицата на граф Базилдън, до нея сър Хенри Багенал — след смъртта на графа преди седем години кралица Елизабет го беше пратила като кралски пълномощник при семейство Деврьо. Много добър човек, сър Хенри беше станал за Хедър същински втори баща и щеше да ѝ липсва не по-малко от нейната майка.

Хедър знаеше, че майка ѝ ще гледа след кораба, докато той изчезне зад хоризонта. Когато кралицата омъжи в чужбина двете ѝ по-големи сестри, тя стоеше до майка си и им махаше за сбогом. А сега беше дошъл ред и на Хедър, най-малката, последната.

Беше ѝ мъчно да напусне Англия и всичко, което обичаше, но Хедър знаеше и дълга си. От обич към майка си, от която не зависеше нищо, се бе преструвала, че се радва. Мислеше си за Катрин и Бриджит. И те се бяха подчинили със свито сърце на решението на кралицата, но сега и двете живееха щастливо със съпрузите си.

Хедър се съмняваше дали и тя ще има същия късмет. Миниатюрният портрет на графа вече ѝ подсказваше, че той не може да се сравнява с красивите ѝ зетьове. Да си под покровителството на короната, си има наистина и лошите страни.

— Още не е късно.

— За какво?

— Още не е късно да промениш решението си да дойдеш с мен в изгнание — каза Хедър на Ейприл, своята братовчедка и камериерка.

— Да се омъжиш за френски благородник, не означава все пак да отидеш в изгнание — възрази братовчедката. — Нали знаеш, че съм била с теб при всичките ти приключения.

— Ах, братовчедке — каза Хедър с лукава усмивка, — защо мислех, че мразиш приключенията?

— Да живееш във Франция е от приключенията, които обожавам — отвърна Ейприл. — Това е приключение без *опасности*.

— Предстои ни дълъг път — реши да я подразни Хедър. — Могат да ни се случат и съвсем други приключения. Опасни, шеметни.

— Като например?

— Ами, да речем, пирати.

— Господ да ни закриля! — бързо се прекръсти Ейприл. — Но съм сигурна, че на теб среща с пирати може и да ти хареса.

Англия още се виждаше в далечината, но и двете вече изпитваха носталгия. Застанали до перилата, отправили последен поглед към родината си, и двете, господарка и камериерка, бяха чудно красиви.

Хедър беше дребничка, нежна и закръгленичка, с рядка, спираща дъха хубост, която още не осъзнаваше. На нежното овално лице блестяха огромни смарагдовозелени очи, кожата ѝ беше като коприна с цвета на слонова кост. Разкошна, гъста бакъреночервена коса се спускаше на меки вълни почти до тънкия ѝ кръст. Единственото нещо, накърняващо съвършенството ѝ, беше пръснатият напръстник нахални лунички върху малкото чипо носле.

Ейприл беше малко по-висока от братовчедка си, по-скоро средна на ръст, със сини очи и кестенява коса. Беше миличка, приятна, но от хубостта ѝ никому не спираше дъхът. За непризнат срам на Хедър нито една луничка не загрозяваше нежно изваяното носле на Ейприл. Тя беше копие на майка си, втора братовчедка на покойния граф.

— Госпожице! — извика с неприятно заповеднически тон капитан Арман. Младите дами се обърнаха към него. „Ужасен човек“ — помисли си Хедър. Капитан Арман беше дребен и набит. Черната му немита коса беше лъскаво мазна, а огромните мустаци смешни за толкова ситен мъж.

— Ще ви заведа в кабината — заяви капитан Арман. — Последвайте ме.

Капитан Арман направи кръгом на пети и измърмори нещо за лошото възпитание на тези англичани. Граф дьо Болийо, корав и неотстъпчив мъж, щеше много бързо да научи тази глупачка на добри обноски.

Хедър и Ейприл хвърлиха последен поглед към групичката на брега, започнала да се разотива. Изглежда майка ѝ нямаше да изчака корабът да изчезне зад хоризонта.

— Дали няма да паднем? — попита Хедър. Настроението ѝ винаги се подобряваше, когато можеше да подразни братовчедка си.

— През борда ли? — смаяна попита Ейприл.

— Не, истински да паднем.

— От какво да паднем?

— От края на света — докато отговаряше, Хедър придаде замислено сериозен израз на лицето си. — Можеш ли да плуваш?

— Не, а ти?

Хедър поклати отрицателно глава.

— Е, значи не можем да напуснем кораба, преди да се е сгромолясал от ръба.

Ейприл пребледня, гласът ѝ изтъня от страх.

— Ти, значи, наистина вярваш, че има опасност...

Хедър се изсмя с милия си, мелодичен смях, който привлече тутакси вниманието на френските моряци.

— Не ставай глупава, Ейприл. Земята е кръгла, а не плоска. Освен това нали майка ми е дошла от Франция.

— Графинята е прекосила само Канала, а ние пътуваме по обиколния път, през това море.

— Искаш да кажеш, Средиземно море — помогна ѝ Хедър. — Повярвай ми, няма никакъв ръб и не можем да паднем.

— Ти пък откъде знаеш? — в гласа на Ейприл прозвуча облекчение, но не и убеденост.

— Учителят на Ричард ни го обясни.

Ейприл се поуспокои, но продължи да настоява:

— Той пък как може да е толкова сигурен?

Преди Хедър да отговори, капитан Арман отново изникна зад тях.

— Настоявам госпожицата веднага да се оттегли в каютата си. Присъствието ви на палубата отвлича моряците от работата им.

— Уважаеми капитан Арман — отвърна с престолено високомерие Хедър. — Аз съм лейди Хедър, а не госпожица. Камериерката ми и аз ще се оттеглим, когато сметнем за добре. Разговаряте с бъдещата графиня Болийо. А вие, ако съм разбрала

добре, сте подчинен на обещания ми съпруг, граф дьо Болийо. Та ще трябва да се откажете от подобни заповеди и да разговаряте с друг тон с бъдещата си господарка.

Капитан Арман с мъка овладя внезапното си желание да удари Хедър. Лицето му се смръщи и той се оттегли без нито дума повече. Хедър смигна на Ейприл, която едва не се ухили.

— Моля те, извинявай, че те нарекох своя камериерка — извини се Хедър. — Божичко, колко са ми противни тези французи. С изключение на майка ми, разбира се.

— Но ти не познаваше до днес нито един французин, освен нея — напомни ѝ меко Ейприл.

— Може и така да е — усмихна се Хедър. — Но беше неприязън от пръв поглед.

— Трябва да си учтива с подчинените на бъдещия си съпруг. Защото те скоро ще станат и твои подчинени — каза Ейприл. — Нашата кралица е искала да ти отреди добро бъдеще. Тя можеше да те прати в някоя дива страна, както постъпи със сестрите ти.

Хедър си помисли за Катрин, която живееше в Ирландия и за Бриджит, омъжена в Шотландия. Сви рамене и отговори:

— Моите сестри притежават нещо, което цивилизована Франция не може да ми предложи.

— Какво именно?

— Приключения.

Ейприл вдигна в нямо отчаяние очи към небето.

— Кой е по-подготвен за авантюри от мен? — попита Хедър. — Нали знаеш, че вземах заедно с брат си уроци по фехтовка. Научих се да се бия и да се браня. Но защо ли? Кралицата ме праща в тази скучна Франция, където единствената цел на живота ми ще е да раждам наследници на грозния граф.

— Аз пък съм благодарна, че ще живея в цивилизована страна. Освен това граф дьо Болийо е привлекателен мъж. Я ми покажи още веднъж миниатюрата.

Хедър пхна ръка под наметалото от тъмен вълнен плат и извади портретчето от джоба на гърдите си. Господарка и камериерка се наведоха над изрисуваното лице на френския благородник.

От портретчето ги гледаше тридесетгодишният Савон Фужер, граф дьо Болийо. Имаше червеникавокафява коса и същия цвят

мустаци под тънкия, остър нос. Лицето му беше тясно, почти мършаво, очите тъмни, почти черни. Що се отнася до израза на това лице... Той сякаш изпитваше непоносима болка. Сякаш му бяха забили пика в...

— Графът е несъмнено привлекателен мъж — каза Ейприл, като се опитваше да скрие отвращението си от неговата външност. — Сигурна съм, че художникът не е успял да пресъздаде истинското му лице. Невъзможно е да изобразиш с четка върху платно същността на един човек.

— Фужер прилича на невестулка — беше краткият отговор на Хедър. — И аз никога няма да обикна тези студени, змийски очи. Прилича на човек без чувства и нежност.

— Не съди по външността за характера на един мъж — посъветва я Ейприл.

— Ако не ми хареса, чисто и просто ще му избягам. Като Бриджит.

— Лейди Хедър — настоя капитан Арман. — Като капитан на този кораб ви заявявам, че е крайно време да слезете в каютата.

През ум не му беше минавало, че ще трябва да играе ролята на гувернантка на две английски госпожици. Пък и кой да предположи, че младите дами могат така да му играят по нервите.

Хедър хвърли последен поглед към брега. Англия вече я нямаше. За кратък миг я обзе страх, но после каза спокойно:

— Добре, хайде да се махаме от палубата.

Двете последваха капитана.

— Мислиш ли, че ще видим някога отново Англия? — прошепна Ейприл. В гласа ѝ звучеше надежда.

Хедър погледна бързо братовчедка си с крайчеца на очите. Устните ѝ потрепнаха, предвкушвайки удоволствието.

— О, ако графът не задоволи очакванията ми, с положителност — въздъхна и възкликна театрално: — Боя се все пак, че връщането в Англия пеш ще е продължително и много трудно.

Капитан Арман отвори вратата и ги покани да влязат в каютата.

— За идните две седмици това ще е вашият дом. Новият им дом едва ли беше по-обширен от стойка за кон.

Един-единствен илюминатор пропускаше оскъдна светлина. Под кръглия прозорец имаше съгъваемо легло, срещу него олюляваща се масичка, но нито един стол. Сандъците с багажа им бяха подредени

грижливо до една от стените. Вдясно от леглото висеше голямо парче плат, прихванато от двете страни с въжета, заковани за стената.

— Какво е това тук? — попита Хедър и скочи несприинудено вътре. За нейно учудване устройството се залюля напред-назад.

Лицето на капитан Арман се проясни, можеше почти да се каже, че се усмихва.

— Това е хамак. Вашата камериерка може да спи в него.

— О, мисля, че аз ще го използвам — отвърна Хедър, зърнала ужасеното лице на братовчедка си. — Изглежда ми по-удобен от това разтегателно легло.

— По време на пътуването можете да излизате с камериерката си на палубата между два и четири часа след обед — осведоми ги кратко капитан Арман. — Каютите на мъжете са по-долу. Строго ви е забранено да отивате там. Ще ви сервират храната тук. Още въпроси?

— А къде ще ядем? — попита Хедър. Очите, присвити до малки процепи, хвърляха мълнии. Гледаше французина с безкрайно презрение. — Не виждам тук столове.

— Масата може да се дръпне до леглото — капитан Арман бе решил да придаде възможно най-строг израз на лицето си с надеждата, че така ще успее да укроти бунтарския дух на девойката. — Неспазване на заповедите ми ще е равно на бунт.

— Ние гости ли сме на графа или негови пленници? — убоде го Хедър.

— Лейди Хедър, тези правила са заради личната ви безопасност — след този лаконичен отговор капитанът понечи да излезе от кабината, без да се сбогува.

— Капитан Арман! — не се предаваше Хедър. А когато той се обърна към нея, му отправи най-очарователната си усмивка. — Болийо е в Средиземно море, а там времето е хубаво през цялата година. Но това е, за съжаление, всичко, което зная за новата си родина. Не бихте ли ми разказали малко повече?

— Имам работа на палубата. Нямам време за разкази — отвърна Арман, вече до вратата.

— Защо графът не дойде лично в Англия да отведе бъдещата си съпруга?

Капитан Арман се обърна за последен път.

— Графът ми дава заръки и заповеди. Той не споделя с мен мислите, нито подбудите си. Пък и за толкова могъщ човек пътуването по море можеше да е опасно. Неговите врагове горят от желание да му сложат капан.

— Фужер е страхливец? — изтърси Хедър.

Ейприл затаи дъх от ужас. Капитан Арман напусна каютата без нито дума повече. Вратата се затръшна шумно след него.

— Как можа да ти мине толкова отвратителна мисъл през ума, как можа да я изговориш? — укори предпазливата Ейприл братовчедка си.

Хедър погледна Ейприл, която беше явно съвсем объркана.

— Човек, който прилича на невестулка и се държи като невестулка, не е нищо друго, освен невестулка.

Благоприятен вятър отведе бързо „Хубавицата Болийо“ към Дувър и пролива. Бяха вече в открито море. Но сега корабът налетя на силна буря. Въпреки това Хедър скочи радостно от хамака си — беше време да се качат на палубата.

— Ела да вземем малко въздух — подкани тя братовчедка си.

— На палубата ли? — попита уплашено Ейприл. Тя надникна през илюминатора. — Небето е съвсем тъмно.

— Малко вода още никому не е навредила — Хедър вече си слагаше вълнената пелерина. — Хайде, идваш ли?

Ейприл посегна неуверено към наметалото си.

— Върнете се в каютата — извика капитан Арман, още щом стъпиха на палубата.

Хедър се обърна бавно към това чудовище.

— Според вашите разпореждания можем всеки следобед между два и четири да сме на палубата.

— Времето е много лошо — извика капитанът. Вятърът шибаше капките срещу перилата.

— Дано идеш в ада, дано — изруга Хедър и изтича след братовчедка си в каютата.

На другата заран я събудиха слънчевите лъчи, нахлули през малкото прозорче. Лошо време нямаше да развали днешната им разходка.

Точно в два Хедър и Ейприл се появиха на палубата. Но вместо да се стоплят на хубавото слънце, Хедър измарширува като нападащ

войник срещу клетия капитан.

— Да се къпеш с морска вода е отвратително и непоносимо. Желая на мен и на камериерката ми да бъдат осигурени по-приятни условия.

Капитан Арман не обърна внимание на оплакванията и просто се махна.

И на третия ден от пътуването времето беше благосклонно към тях. Хедър отново се оплака:

— За да обядвам, трябва да се свия в хамака с тази люлееща се маса пред мен. От това ми изчезва апетитът.

И този път капитанът просто не ѝ обърна внимание.

Два дена по-късно „Хубавицата Болийо“ прекоси пролива Гибралтар. Пред тях се бе ширнало Средиземно море. Отначало плуваха известно време на юг, после смениха курса на североизток към бреговете на Южна Франция. Топъл въздух облъхваше Хедър и Ейприл, нежен като милувките на опитен любовник. Слънцето грееше в лицата им, танцуваше над морето и багреше вълните във всички оттенъци на зелено и синьо.

— Кой знае, може пък да е весел човек — каза Ейприл. Двете с Хедър отново се бяха загледали замислено в портрета на графа.

— Може ли весел или добродушен човек да изглежда така? — Хедър вдигна мъдро извита в съвършена дъга медночервена вежда. Погледна предупреждаващо братовчедка си. — Ако Бог във великодушието си иска да стори нещо за мен, трябва незабавно да се намеси.

— Но ти все още изобщо не го познаваш — възрази Ейприл. — Трябва да дадеш на бъдещия си съпруг поне един шанс, Хедър.

Хедър изпъшка, сякаш изведнъж нещо я беше заболяло.

— Зле ли ти е? — попита загрижено Ейприл.

— Да се омъжа за графа, означава също да лежа всяка нощ до него и да се покорявам на желанията му. Тази мисъл ми вдъхва отвращение. Защо кралицата не ми заповяда да се омъжа за хубав мъж?

— О, Хедър! За това изобщо вече не мислех — каза с гримаса Ейприл.

Но Хедър отново се усмихваше предизвикателно.

— Преди да сме стигнали в това Болийо, все ще измисля нещо. Дали не мога да направя така, че графът да ме намери непривлекателна? Може пък да реши, че луничките ми са отвратителни.

Ейприл погледна изпитателно братовчедка си. И с луничките Хедър беше красавица. Графът щеше да е направо заслепен. Хедър трябваше да се примири с това. Освен ако...

— Може Господ да си има нещо на ум — каза Ейприл. — Може графът да предпочита компанията на мъже.

— Какво искаш да кажеш?

— Някои мъже ценят по-високо мъжката компания. Чувала съм го. Личният гвардеец на вашия брат...

Хедър избухна в луд смях.

На другата заран тя изпълзя нацупена от хамака си. Дори слънцето не можа да ѝ оправи настроението.

— В това дяволско нещо е невъзможно да се спи. Хамакът непрекъснато се люлее — думите ѝ, обърнати към капитана, не дадоха никакъв резултат. Както винаги Арман просто не ѝ обръщаше внимание.

На другия ден Хедър се озова, следвана от Ейприл, точно в два часа на палубата. Това вече е прекалено! — беше изписано на челото ѝ. Потърси с очи капитан Арман по цялата палуба. Не желаше да приеме дори само още един ден при тези условия. Може би малко сълзи ще смекчат сърцето на французина.

Но капитанът никакъв не се виждаше. Хедър заговори на френски един моряк, после втори. Но освен смръщване на челото и повдигане на рамене не можа да изтръгне нищо от екипажа.

Когато два часа по-късно, се вирнаха в каютата, Ейприл откри капитана в трюма, но не го каза на Хедър. По всяка вероятност оплакванията и капризите на братовчедка ѝ бяха додеяли на Арман и той бе решил да ги избягва.

За разлика от него Хедър се чувствуваше като малтретирана пленница. Мислите за бъдещия ѝ съпруг не бяха нежни, още по-малко любвеобилни. Господин Савон Фужер ще трябва да изслуша някои неща, когато се озоват най-сетне в Болийо.

На осмия ден от пътуването и пленничеството търпението на Хедър беше изчерпано. Та тя е бъдещата графиня дьо Болийо!

Следователно може да ходи, където и когато си пожелае.

Надигна се от хамака, в който се беше оттеглила с мърморене веднага след закуска. Сега на лицето ѝ беше изписана решителност. Тръгна право към вратата.

— Къде отиваш? — Ейприл вдигна глава от бродерията си.

— На палубата!

— Хедър, капитанът ни забрани. Пък и още не е следобед. Хедър хвърли към братовчедка си решителен поглед.

— Така ли? Е, сега ще видиш какво ми е забранено и какво не — и с тези думи посегна към дръжката.

— Ох!

Нещо се бе ударило така силно в кораба, че Хедър се озова запокитена от яростния сблъсък през цялата кабина чак до леглото. Извика високо, защото почти беше затиснала братовчедка си под себе си.

Но Хедър бързо се овладя. Сложи ръка на устата на Ейприл и прошепна само:

— Нищо ли не чуваш?

Горе на палубата камбаната биеше тревога. Чуваха се крясъци и ругатни, свистене на саби, звън от сблъсъка на блестящи остриета.

— Какво е това? — попита разтреперана Ейприл.

— Ейприл — обяви сияеща Хедър — това е нашето приключение.

— К-какво искаш да кажеш? — сега в гласа на Ейприл прозвуча страх.

— Ама ти заекваш! Мисля, че са ни нападнали — отвърна Хедър. — Но съм сигурна, че няма защо да се тревожим.

— *Нападнали?* — възкликна паникьосана Ейприл.

— Шшът.

Хедър сложи пръст на устните ѝ, даде на Ейприл знак да стои мирно. После скочи от хамака и затършува в сандъците в ъгъла. След малко извади разкошен, обсипан със скъпоценни камъни кинжал, прощалния подарък на брат ѝ. Ох, защо майка ѝ забрани да вземе и камата!

— Къде отиваш? — попита я уплашено, но и предупреждаващо Ейприл.

— Горе. Искам да видя какво става там.

— Хедър, моля те! Моля те, не ме оставяй тук сама. Умирам от страх!

— Добре де, можеш да дойдеш и ти. Но каквото и да се случи, дръж се за ръката ми. Разбра ли?

Ейприл кимна, разтреперана.

Хедър откrehна леко вратата и огледа коридора. Нямахше жива душа. Като се притискаха към стената, двете се промъкнаха бавно до стълбата към палубата. Изведнъж горе се чу пронизващ вик. После настана тишина.

Ейприл изпъшка.

— Шшт!

Хедър изкачи първа стълбата, Ейприл я следваше колебливо. Вече горе, двете застанаха като вкаменени.

Същински исполин им препречваше пътя. Двете никога не бяха виждали по-страховит човек. Носеше широки черни гащи, напъхани в черни кожени ботуши. Тъмната му рошава коса се спускаше, несресана, по гърба и голите му гърди. В огромното си ръчище държеше крива сабя, оръжие, което Хедър не бе виждала през никои от многобройните часове по фехтовка.

— Стой на място! — предупреди Хедър пирата, размахвайки пред лицето му смешно малкия си елегантен кинжал. — Ако ти е мил животът, да не си посмял да ни приближиш.

Исполинът се ухили и вдигна ръка, сякаш искаше да се предаде. После се поизвърна встрани и извика през рамо:

— Капитане!

Хедър се опита да обхване с бърз поглед ситуацията на кораба. По цялата палуба лежаха вече мъртви или умиращи френски моряци. Двама навъсени пирати пазеха капитан Арман. Той стоеше малко встрани, принуден да гледа как товарят стоката му на вражеския кораб.

Тъмнокосият гигант реши да използва разсеяността на Хедър и се приближи към тях. Но тя вече настъпваше колкото може поубедително, насочила кинжала към врата му.

— Капитане! — извика той повторно. И престана да се хили. На младия предводител на пиратите крехкото създание, което се опитваше да заплашва първия му офицер, му се стори почти смешно. Той трябва да беше някъде към дваисет и петте, висок, строен, широкоплещест мъж, с почерняло от слънцето лице.

— Та кои сме ние, значи? — попита той на френски. Хубавото му лице и блестящите черни очи издаваха смайване от такъв неочакван обрат на пиратското им нападение.

— Гледай си работата — изруга Хедър, също на френски.

— Французойка ли сте? — любопитства капитанът.

— Не съм — обясни обезоръжена Хедър.

— Ами каква?

— Не е твоя работа — сръза го момичето.

Той се засмя, смаян от дивата ѝ, необуздана хубост, от невероятната ѝ храброст. Огнената коса на тази жена отговаряше на пламенната ѝ същност и на смелостта ѝ. Каква чудесна и рядка придобивка за неговия харем!

— Аз съм Малик. Враговете ме наричат Яйце на акула. Внук съм на прочутия Хайредин, наричан още Барбароса.

— Барба кой? — на Хедър името явно не ѝ беше направило никакво впечатление.

Капитанът и първият му офицер си размениха многозначителни погледи. Тази размяна на реплики очевидно ги забавляваше.

— А с кого имам честта?

Хедър се изпъчи, въпреки че гигантът беше с цяла глава по-висок от нея. Отговори му на английски:

— Аз съм Хедър Елизабет Деврьо, братовчедка на Елизабет, кралицата на Англия.

— При това красиво и рядко цвете, което трябва да бъде откъснато — изрече Малик, за учудване на Хедър, на английски. Той ѝ подаде ръка: — Елате с мен. Ще ви заведа под личната си защита на моя кораб.

— Цвете ли? Аз съм английска роза. А розите имат бодли — Хедър отново размаха кинжала. — Стой на място!

— Хедър, не прекалявай! Не го ядосвай. На тези турци им се носи славата, че са много опасни — прошепна Ейприл зад гърба ѝ.

— Кой се крие зад вас? — попита Малик.

— Братовчедка ми Ейприл.

— Добър ден, как сте? — чу се малко плахото гласче на Ейприл. За по-сигурно тя продължаваше да се крие зад смелата си братовчедка. — Много се радвам да се запозная с вас. — Още малко и щеше да направи церемониален поклон.

— Ейприл, този господин не ни прави посещение на учтивост.

Не една, ами цели две истински хубавици за моя харем, каза си Малик и мислено вече потри от радост ръце. После пристъпи крачка напред.

— Стой! — извика Хедър и насочи този път кинжала си право срещу пирата. — Научена съм да боравя с оръ...

С мълниеносно движение Малик ѝ изби оръжието от ръката.

— А сега, мое прекрасно създание? — той се приближи още повече. — Та какво ще правите сега?

— Този кораб принадлежи на моя бъдещ съпруг — отвърна гордо Хедър. — Отмъщението на граф дьо Болийо ще е ужасно.

Усмивката изчезна от лицето на Малик. Беше ред на Хедър да се усмихва и тихичко да тържествува.

— Рашид! — Малик кимна на гиганта. Той издърпа Ейприл пред Хедър и я сграбчи в стоманените си ръце.

Малик разглеждаше бавно от всички страни темпераментната си малка пленница. Хедър се усети изведнъж като кон, изложен за наддаване. На Малик гледката много му хареса. За съжаление идентичността на тази неверница проваляше плановете му. Защото имаше друг човек, заинтересуван още повече от нея. Но Малик бързо се утеши. Тази братовчедка беше прелестно сладко птиче.

— Наистина ли сте наречена на Невестулката? — Малик допускаше, че просто не е чул добре.

— Граф дьо Болийо не е невестулка — възрази ужасена Хедър.

— Значи още не сте се запознали с него — отговори ухилен Малик. И добави вече по-високо: — Хедър Елизабет Деврьо, с настоящето ви обявявам за собственост на Халид бей, османски принц от царско потекло.

— Хората не могат да бъдат собственост на други хора — възрази хладно Хедър.

— Разбира се, че могат. Нали господарите притежават робите си, или?

Хедър вирна гордо малкото си чипо носле.

— Не и в Англия. Нашите слуги не са крепостни, а свободни хора.

— Но вие вече не сте в Англия, мое малко момиченце — отговори също тъй хладно Малик. И без да дочака отговора ѝ викна на

хората си: — Продължавайте да разтоварвате! — после се обърна отново към Хедър и даде кратката заповед: — Ще дойдете с мен!

— Не!

— Съдбата на тези варвари не е приятна гледка за нежна лейди като вас — при общуване с жени Малик винаги предпочиташе да прилага разум, а не груба сила. — Ще заповядам да отведат вас и братовчедка ви на моя кораб. Там ще сте на сигурно място.

— Не — Хедър продължаваше да се противи, защото не знаеше какво ѝ предстои да види след миг.

— Искате значи да станете свидетелка на присъди на царската ни флота? — попита Малик.

— Ха! Царски разбойници май по- ви подхожда — изтърси Хедър.

Малик сви рамене. Екзекуцията на един-единствен неверник щеше да е достатъчна, за да укроти тази дивачка. Той се обърна към мъжете, които пазеха френския капитан.

Единият отстъпи няколко крачки, другият замахна с кривата си сабя. С едно-единствено бързо движение той отдели главата на капитана от тялото.

В първия миг Хедър изпита само ужас. После се втренчи в отрязаната глава.

— Татко — прошепна тя тихо и припадна. Малик беше очаквал такава реакция и веднага вдигна девойката.

Ейприл се пхна без предупреждение между краката на пазача си и се изплъзна от лапите му, когато исполинът се преви от болки. Тя изтича при братовчедка си, която беше изгубила съзнание.

Цялата ѝ ярост се насочи срещу капитана на пиратите.

— Това постигнахте. Сега кошмарите ѝ пак ще ме държат будна седмици наред.

Малик хвърли на Рашид предупреждаващ поглед.

— Престани да се хилиш, Рашид. Аз ще взема младата лейди, ти ще носиш ей това пиленце.

Малик вдигна внимателно Хедър. Заслиза бавно по стълбата с плячката си на гръб. Рашид награби Ейприл, хвърли я грубо на рамо и последва своя капитан.

Когато дойде на себе си, Хедър се огледа в загрижените очи на Ейприл.

— Как се чувстваш? — попита Ейприл.

— Положително по-добре от капитан Арман.

Ейприл се усмихна облекчена. Щом Хедър е вече в състояние да проявява черния си хумор, значи наистина е по-добре.

Без да помръдва, Хедър оглеждаше новото обкръжение. Кабината тънеше в меката светлина на лампи и на два големи прозореца. Беше достатъчно просторна за истинско и удобно легло и здрава маса с два красиви резбовани стола. Меки възглавници в скъпи калъфки бяха пръснати в единия ъгъл на каютата. Хедър не можеше да види повече, без да помръдне.

— Като пленник на турците се живее по-разкошно, отколкото като гост на Фужер.

Ейприл кимна и посочи сандъците в ъгъла.

— Я виж. Донесли са даже личните ни вещи.

— Не ставай глупава. Те вече не са наши. Тези алчни разбойници няма да ни оставят и най-малкото парцалче.

Изведнъж вратата се отвори. Малик застана за миг на прага, после влезе с подчертана небрежност.

— Както виждам, вече сте добре — каза той на френски език, на който се оправяше явно много по-добре, отколкото на английски.

— Каква е съдбата на кораба и неговия екипаж?

— Насилието ви разстройва. А пък аз никога не повтарям същата грешка. Тъй че хайде да говорим за нещо друго. За приятни неща, понеже да имаме хубавица като вас...

— Нали ви казах вече, не съм ви *ваша* хубавица!

— А пък аз вече ви обясних, че сте *моя*. Моя собственост. Защото ви завоювах.

Хедър изсумтя пренебрежително.

— Моят годеник ще плати голяма сума, ако мога да го уверя...

— Той няма да даде откуп — отсече Малик.

— Но...

— Колкото и да предложи за вас, то никога няма да отговаря на истинската ви цена.

— Какво значи това? — избухна Хедър.

— Мълчете! Стига толкова! — Малик вече губеше самообладание. Това нежно създание е много привлекателно, но може

и да накара човек направо да полудее. Ако Халид не я убие веднага, тя ще го улучи в сърцето.

— Вие сте в моята каюта. Оставям ви я на разположение за останалата част от пътя. Не се опитвайте да избягате. Ще сложа стражи на вратата.

— Не разбирам защо — Хедър замърка изведнъж като мило котенце. — Не може и през ум да ни мине да направим с бягството си още по-непоносим гадния и окаян живот, който водиш.

Малик разбра каква игра играе малката англичанка. Беше пленена и знаеше, че изход няма. Какво друго ѝ остава, освен да го наранява с острия си език. Той се засмя.

— Знаят ли английските дами да играят шах? — попита той. — Бихме могли да изиграем довечера една партия.

— Ах, уважаеми господин капитан! — подхвана Хедър. Беше бясна, че обидата ѝ сякаш изобщо не го засегна. — Благодаря ви за толкова любезната покана. Но щеше да ми е по-приятно да играя с отровна змия.

— Халид ще ви научи на обноски — каза Малик и тръгна към вратата.

— Кой е Халид?

Малик спря и се обърна към Хедър. Сега гласът му прозвуча различно, беше дълбок, заплашителен, сериозен.

— Халид е Меча на Алах — каза той и затвори вратата.

— О, Господи! — простена тихо Ейприл. — Какво, в името господне, може да значи Меча на Алах.

— Не се замисляй сега над това, Ейприл — Хедър се опитваше да прикрие вълнението и страха си. — По-добре да помислим за бягството си.

— За нашето бягство ли? — възкликна Ейприл. — Намираме се на турски кораб, пазени от пирати. Ние сме в Средиземно море. *Насред морето*. Не можем да избягаме.

— Чуй ме, Ейприл. Ти обикновено не си толкова неовладяна. Освен това една камериерка не навиква господарката си.

— Освен в случай на нужда — Ейприл също беше учудена от избухването си. — Ти все си играеш с огъня.

Хедър не беше виждала братовчедка си в такова състояние. Но изглежда... и Ейприл може да си покаже ноктите.

— Всичкото е по твоя вина — добави тя с укор.

— По моя вина?

— Нали ти си пожела приключение. Не аз. През целия път мечтаеше за това, докато желанието ти не се изпълни.

— Ейприл, успокой се. Щом стъпим на сушата, където и да ни откара този човек, ще избягаме. И ти обещавам, че непременно ще те върна у дома.

— У дома ли? Искаш да кажеш в Англия?

— Да, току-що реших да не се омъжвам за онази невестулка.

— Но какво ще каже кралицата?

— Ох, Ейприл! В момента наистина не мисля за кралицата.

— Хедър, ти май бълнуваш — каза Ейприл и седна до нея на леглото. — Та ние просто не можем да избягаме. Как можеш в такова положение да оставаш толкова спокойна?

— Не съм спокойна, а облекчена, че няма да се отдам на подобна невестулка.

— Хедър, в живота има и по-лоши неща от омъжването за грозник.

— Значи признаваш, че графът е невестулка? — погледна братовчедка си Хедър.

— Да приемеш грозен мъж за съпруг е все по-добре, отколкото да станеш робиня на неверник, негова малка играчка от Запада. Ние никога няма да видим Англия — заключи Ейприл и в гласа ѝ прозвуча вече не само страх, но и тъга.

Хедър се престори, че е заета със сандъка си. Няколко минути рови сред скъпите платове и дрехи, най-сетне измъкна един кинжал и го скри под възглавницата си.

— Само почакай. Ще вземем следващия турчин, пристъпил прага ни, за заложник. Но трябва да имаме търпение.

С тези думи Хедър се изтегна върху леглото, за да обмисли положението. Изпитваше несигурност и страх, но и облекчение. Не може да няма изход. За разлика от нея. Ейприл не можеше да затвори очи от ужас.

Загледа се задълго през прозорчето. Наоколо ѝ имаше само вода. Загубени бяха.

— Татко — измърмори Хедър в съня си. Ейприл веднага изтича тихичко при нея. — Татко — все още дълбоко заспала, Хедър се сви и

заплака.

Ейприл я разтърси леко.

— Хедър, събуди се, пак си сънувала лош сън.

Хедър отвори очи, но още не беше се събудила напълно.

— Баща ми е мъртъв. Вината е само моя — прошепна тя.

— Ах, Хедър! — Ейприл страдаше не по-малко от неутешимата мъка на Хедър. Погали я нежно по бакъреночервената коса. — Нали знаеш, че не е така.

— Ако този ден не бях...

— Беше толкова отдавна, пък и не можеш нищо да върнеш — прекъсна Ейприл мрачните спомени. — По-добре ще е да помислиш как да се измъкнем от ръцете на тези диваци.

Хедър кимна. Но не беше в състояние да отхвърли и мисълта за случилото се отдавна. За онзи ужасен ден. Убийството, кръвта на баща ѝ, трупът му на земята... Тя затова реши да взима уроци по фехтовка, научи се да върти кинжал и да устоява в двубои. Не бива да допусне ужасът да се повтори.

— Идва някой — прошепна Ейприл.

Хедър грабна кинжала и се притисна силно към стената. Вратата се отвори и един турски моряк влезе с поднос, на който беше сложен обяд. Безшумно като котка Хедър го последва до средата на каютата и опря кинжала в гърба му.

— Дай подноса на братовчедка ми — заповяда му Хедър. — После се обърни спокойно и съвсем бавно. Искам да говоря с твоя капитан.

— На вашите заповеди, милейди — Малик стоеше, опрян нехайно на рамката на вратата. Заедно с първия си офицер, исполина, който смъкна Ейприл като чувал брашно от борда, той наблюдаваше с удоволствие цялата сцена. Впрочем кинжалът му беше насочен към Хедър.

— Пусни веднага оръжието! — заповяда му Хедър. — В противен случай този човек е мъртъв.

— Разполагам с толкова много мъже на борда, че лесно мога да понеса загубата на един — отговори пренебрежително Малик.

— Хедър, за Бога, въздържай се! Не бива да ядосваме този турчин. Иначе сигурно ще ни убие.

Хедър последва съвета. Малик каза нещо на турски и исполинът прерови без успех сандъците, търсейки още оръжие.

— Bon appetit, mademoiselles! — капитанът не можа да скрие усмивката си, но след като излезе, заключи все пак грижливо вратата. Една чаша за вино едва не го улучи.

— Жалко животно! — изсъска подире му Хедър.

— Ами сега? — изпъшка Ейприл.

— Толкова лесно губиш кураж, Ейприл. Ами просто ще измислим нещо друго.

„Садам“ плуваше с попътен вятър през Дарданелите към Галиполи. Там беше домът на капитана. През цялото пътуване Хедър и Ейприл не биваше да излизат от каютата, единствените им посетители бяха Малик и първият му офицер Рашид. На него се беше паднало унизителното задължение да носи яденето на две невернички и да се грижи за дребните им нужди. Беше толкова огромен, че и без кривата сабя на хълбока му Хедър и Ейприл се видяха принудени да се превърнат за няколко дена в кротки овчици.

— Я погледни! — извика Хедър откъм прозореца. Ейприл се беше задълбочила в бродерията си, за да мисли за друго. Стана и отиде и тя до прозореца.

— Суша! — възкликна радостно.

В далечината, над ослепително светъл бряг се издигаше хълмиста земя. Брегът беше осеян с бели шатри. На един от хълмовете се виждаше разкошно имение.

— Къде сме сега? — попита Ейприл.

— Хм, и аз бих искала да зная — Хедър заблъска по вратата. Заключена. — Ех, скоро ще разберем.

— Може би е по-добре да не знаем — Ейприл се опита да се съсредоточи отново над везмото си.

Този път в обичайния час от Рашид нямаше и следа и никой не им донесе обяд. Бяха почнали да разтоварват кораба. Обзе ги мъчителна тревога. Изведнъж някой отключи вратата.

Малик влезе усмихнат с поднос в ръка. Това, че лично капитанът се бе заел да ги обслужва, само увеличи тревогата им.

— Искаш да ни оставиш да умрем от глад, така ли? — изфуча ядосано Хедър.

— Не, разбира се, че не — посочи подноса Малик. На него бяха сложени две скъпи кристални чаши, едната с прозрачно, другата с розово питие. — Тази освежаваща напитка се нарича шербет. Прави се от плодов сок и лед.

Малик подаде на Хедър чашата с шербет от розови листца.

— Изпий сега това. Щом слезем на сушата, ще ви донесат вечеря.

Хедър отпи от другата чаша и направи гримаса.

— Ужасно е кисело!

— Не сте ли вкушали лимони? — Малик погледна през прозореца към брега.

Хедър върна изпразнената с усилие чаша на подноса и застана на прозорчето до него.

— Какво ще стане с нас сега?

— Вилата, която виждате ей там е моя. Шатрите по-долу са на Халид. Харесва му да живее от време на време като своите прадеди.

— В такъв случай адът щеше да е по-подходящ — измърмори нахално Хедър.

Малик я изгледа презрително.

— Глупаво мъниче! Никога не си срещала мъж като Халид.

— А какво общо има този Халид с мен и с Ейприл? — въпреки неуважителните думи, Хедър не можа да сподави и една въздишка.

— С Ейприл нищо. Но с вас много неща — Малик наблюдаваше Хедър. Тя се протегна сладко, после тръгна с несигурна стъпка към леглото.

Изведнъж се усети великолепно. Отпусната, успокоена, малко сънлива. Контурите на предметите в каютата леко се размиваха. Не виждаше вече ясно и лицата на Малик и Ейприл.

— Та какво общо имам аз с този Халид?

— Аз ще ви подаря на Халид — каза Малик. — Ейприл ще задържа за себе си.

— О! — на по-силно излияние на чувствата Хедър беше вече неспособна. Вместо това се отпусна с удоволствие на леглото.

— Хедър, чу ли го? Той иска да ни раздели. Не, не, не бива, не можете да го сторите.

Ейприл беше извън себе си и гледаше укоризнено Малик.

Когато Хедър реагира на изблика ѝ само с равнодушно свиване на раменете, Ейприл разбра, че с нея нещо не е наред. Какво става тук? В безпомощния си ужас тя изтича до леглото и разтърси Хедър, опита се да я събуди.

— Не разбра ли какво каза? Те ще ни разделят!

— Ах, успокой се, моля те. И не викай така. Не съм глуха — с тези думи Хедър отново задряма като малко котенце.

— Спокойно. Дадох на господарката ти нещо, което приспива — ухили се Малик.

Ейприл се нахвърли върху пирата и за малко не го разтърси за раменете.

— Какво сте направил! — изкрещя тя.

— Бъди спокойна. Можеш само да ми благодариш, че толкова улесних господарката ти. Следващите няколко часа тя ще спи и ще се събуди чак когато бъдеш вече в дома ми.

След този кратък отговор той ги остави сами.

2

Последните слънчеви лъчи рисуваха нежна розова дантела върху вечерното небе. Меча на Алах излезе от разкошната си шатра да посрещне гостите.

Халид бей, османският принц от царско потекло, правеше наистина силно впечатление. Беше станал воин по призвание и чувство за дълг и тялото му се беше нагодило към суровия и опасен живот. Беше много висок, мускулест, широкоплещест и с тесни бедра. Добре гледаната му черна коса беше дълга и падаше свободно. Лъчезарните светлосини очи, наследство от прабаба му, създаваха чудесен контраст върху загорялото от слънцето, но и мургаво по природа лице. Правилните, фино изваяни черти с чувствени, плътни устни, бяха обезобразени от дълбок белег, дълъг от дясното слепоочие почти до устата. Халид бей беше много привлекателен. Но правеше в същото време и впечатление на много опасен човек.

Тъй като широките дрехи, които се носеха обичайно тук, му пречеха, Халид бей се обличаше по собствен вкус. Днес носеше широк бял панталон, напъхан в ботуши от гладка кожа. Бялата риза от тънък памучен плат беше с връзки на китките. На бедрото му висеше кинжал с дръжка и ножница, обсипани със скъпоценни камъни.

— Алах е велик! — чу той поздрава на познат глас. — Халид!

Халид се обърна към Малик и Рашид и тримата се поздравиха сърдечно. Малик последва Халид в шатрата му. Рашид и хората му останаха от уважение в преддверието. Халид и Рашид седнаха на възглавници пред ниска, изкусно украсена маса.

Слуга на принца им поднесе вечеря от агнешко на шиш, ароматен, подправен с шафран ориз, сладки зелени пиперки, кисели краставички, сарми, праскови и смокини. Той напълни чашите на двамата приятели с розова вода и излезе с поклони от шатрата.

Малик хвърли лукав поглед на приятеля си, после извади от вътрешния джоб на скъпата си дреха шише вино. Напълни кристалната

си чаша с искрящото рубиненочервено питие и я вдигна към небето, сякаш искаше да благодари на Алах за него и...

Халид поклати неодобрително глава.

— Нали знаеш, че коранът ни забранява да се наслаждаваме на виното.

— О, Халид! Говориш като светец. Хем знаеш, че твойт чичо, султан Селим, обича виното не по-малко от мен. Както чувам, искал даже да завладее Кипър, за да станат негови прочутите лозя на острова.

— Не го раздрънквай, моля те, но понякога се питам дали чичо ми наистина е син на моя дядо.

Малик тайничко се усмихна.

— Той и Мурад не е по-стока.

— Моят братовчед Мурад е толкова лаком за жени и злато, колкото баща му за вино — беше принуден да признае с въздишка Халид.

— От теб щеше да стане добър султан — каза Малик.

— Внимавай какво говориш! Такива думи са равносилни на държавна измяна, на предателство спрямо трона — Халид се тревожеше понякога за приятеля си, свикнал да изказва толкова открито мислите си. — Освен това аз съм наследник по женска линия и ще остана завинаги верен поданик на султана, каквито и да са слабостите му.

— Прощавай, ако си разбрал погрешно думите ми. Не исках да прозвучат пренебрежително. Зная колко си верен. Но... ти притежаваш много от добродетелите на дядо си.

— С изключение на една — възрази гордо Халид. Малик се усмихна, защото знаеше какво ще последва. — Жените никога няма да ме омаят като него. Те са фалшиви по природа. Нали са слабият пол, трябва им здрава мъжка ръка. Няма да допусна някоя от тях да ме омагьоса.

— Дори Хюрем или Миримах?

— Баба ми и майка ми? Не познавам жени, за които това да се отнася с по-голяма сила. Чичо Мустафа можеше да стане силен султан, но се оплете в мрежите на една жена. Майка ми Миримах не пада по-долу от нея.

— Ябълката не пада далеч от дървото — кимна в съгласие Малик.

— Разкажи ми по-добре какво ти се случи в морето, докато аз бях в Истанбул.

— Успяхме да пленим един кораб на Фужер — Малик се опита да поднесе новината сякаш между другото.

Но въздействието ѝ не закъсня. Халид сведе очи и ги затвори за миг. Докосна неволно белега на слепоочието си.

— Ще изтръгна сърцето на Невестулката. Ще отмъстя за сестра си и брат си.

— А за начина, по който те обезобрази?

— За лицето ми? Това не е важно — Халид все още гледаше към земята.

— Носим скъпоценен товар, Халид — Малик премълча какъв.

— Какво по-точно?

— Хайде първо да хапнем. После ще видиш... Ами да, хм, донесъл съм ти подарък.

— Единственият, който си пожелавам, е главата на Фужер — Халид погледна приятеля си. — Или тестикулите му. Дано Алах да го прокълне, дано.

— О, много ще харесаш подаръка — усмихна се Малик. — Можеш да ми вярваш.

Докато вечеряха, двамата приятели си приказваха за последните политически събития, Фужер сякаш беше забравен.

В шатрата влязоха слуги, изнесоха празните блюда, донесоха тасчета с ароматна топла вода и меки ленени кърпи, за да могат Халид и Малик да си измият ръцете след ядене.

Малик извика слугата си.

— Сега донеси подаръка за Меча на Алах.

Минути по-късно Рашид влезе в шатрата. Зад него четирима слуги носеха навит голям килим. Следваха ги гвардейците на принц Халид.

— Килим? — попита Халид.

— Килимът е само нещо като хартия, обвиваща подаръка — Малик кимна на хората си и те пуснаха внимателно килима на пода като да беше скъпоценен и чуплив. Един от мъжете ритна лекичко килима, за да го развие. Пред ботушите на Халид лежеше богиня, най-

красивото, най-необикновеното женско същество, което бе виждал. Трябва да е богиня на любовта, помисли си той и не може да скрие радостната си изненада. Беше грациозна и нежна, но с женствени форми, с разкошна червена коса, каквато Халид не бе срещал. Приказното същество носеше прозрачна копринена риза. Тя прикриваше формите, но достатъчно ясно ги загатваше.

Халид коленичи до нея и я погали нежно по бузата.

Хедър се събуди от лекото докосване. Все още малко замаяна, отвори чудно хубавите си смарагдовозелени очи.

Халид ѝ се усмихна. Хедър се вгледа в сияещите му сини очи. Видя дълбок белег върху почерняло от слънцето лице, което въпреки този недостатък беше прекрасно. После зърна Малик. Погледът ѝ зашари търсещо край него. Изведнъж осъзна, че лежи полугола пред куп мъже, която я гледат с мълчаливо желание в очите.

С бързо движение грабна кинжала от бедрото на Халид и притисна проблесналия метал към гърлото му.

— Стани! — заповяда му тя на френски.

Изненадан и ядосан, Халид се надигна бавно. Не се боеше, разбира се, от нея, но не искаше тази жена да го нарани с треперещите си ръце.

Хедър усещаше, че е все още замаяна от приспивателното, но и тя се накара да стане.

Притиснала с една ръка кинжала към гърлото на този чужденец, с другата се бранеше от стоманения му поглед.

Халид и Хедър се спогледаха. Той беше сякаш развеселен, а тя уплашена до смърт.

Изведнъж усети на гърба си допира на студен метал. Без да помръдва, погледна вдясно, после и на ляво. От двете ѝ страни стояха с извадени саби тежковъоръжени телохранители на принца. Ужасната картина се смени с друга, която тя напразно се бе опитвала да забрави след онзи кошмарен ден преди седем години.

— Не! — извика тя и припадна.

Халид я хвана със силните си ръце и я занесе до дивана. Там я покри с одеяло и седна на ръба на леглото. Телохранителите му напуснаха шатрата, остана само Малик.

— Дива като неукротена кобила — каза тихо Халид и погали ръката на Хедър.

— И вечно мърмореща като камила — добави Малик.

— Откъде я взе?

— Тя е англичанка.

— Наистина много специален подарък. Благодаря ти, Малик — Халид вече се беше овладял. — Но аз нямам време за жени.

— Беше на кораба на Фужер.

Хедър дойде на себе си. Отново се втренчи в Халид.

— Как си? — попита я на френски той. Опита се гласът му да звучи строго и заплашително.

Хедър придърпа одеялото до врата си. Сигурно е още полугола, а не искаше враговете да виждат гърдите ѝ.

— А ти кой си? И защо използваш цяла армия, за да се справиш с дребна и беззащитна жена?

— Е, както виждам, вече си по-добре — Халид хвана брадичката ѝ и погали внимателно снежнобялата кожа. — Имаш чудесна мека...

С рязко движение на ръката Хедър отблъсна неговата и разтърси медночервената си грива.

— Моят годеник ще плати колкото му поискаш...

— Ти вече нямаш годеник — прекъсна я Халид. — Досегашният ти живот е приключил.

— Аз не ти принадлежа. Принадлежа единствено на себе си и на никой друг — извика ядосано Хедър. Какво си въобразява този мъж? Гневът ѝ растеше и тя извика: — Граф дьо Болийо ще те посече на хиляди парченца, жалко същество.

Думите ѝ явно направиха впечатление, но не желаното. Лицето на чужденеца потъмня, а белегът на бузата му побеля от възбуда и яд.

Хедър се паникьоса, защото осъзна най-сетне положението си. В бъдеще не бива да губи самообладание, това може да застраши живота ѝ.

— Граф Болийо значи? — попита Халид приятеля си.

Малик кимна. Вече трепереща от страх и с преbledняло лице, Хедър наблюдаваше реакциите на Халид.

— Донесох ти годеницата на Невестулката — каза Малик.

Халид гледаше Хедър със смесица от отвращение и бяс.

— Освободи ме — помоли с трепещ глас Хедър. — Пусни ме да се върна в Англия. Какво лошо съм ти сторила?

Халид се наведе толкова напред, че тя усети дъха му.

— Млъквай — изсъска той.

Хедър замълча.

— Малик, остави ни сами — обърна се Халид към Малик.

— Не, остани — гласът на Хедър трепереше.

— Остави ни сами.

— Остани!

Малик стоеше раздвоен между тях. Изведнъж се разсмя, защото османският принц комай си беше намерил майстора в лицето на братовчедката на английската кралица.

Халид затвори с длан устата на Хедър. С разширени от гняв очи тя заудря, накъдето завърне в борба за свободата си. Но след малко разбра какво искат от нея и се успокои.

Доволен, Халид свали ръка и каза на Малик:

— А сега ни остави.

— Халид... — подхвана Малик.

— Нямам никакво намерение да причиня зло на твоя наистина необикновен подарък — прекъсна го Халид. — Жива тя струва повече от мъртва. Но сега ме остави сам, за да мога да се насладя.

Наслада... — това беше обяснението. Малик не протестира повече, защото и той имаше намерение през настъпващата нощ „да се наслади“ на сладката братовчедка на Хедър, на Ейприл. Съдбата на тази неверница не бива да е повече негова грижа. Той кимна на приятеля си и излезе от шатрата.

Халид виждаше две широко отворени зелени очи, изпълнени със смътно предчувствие. Необикновената хубост на Хедър го привличаше, но зад привидната външност дремеше нещо зло и той го разбираше. Не можеше и да бъде другояче, защото тя беше обещана на Невестулката. На нея щеше да си отмъсти за сестра си.

Хедър умираше от страх. Никога мъж не се беше приближавал толкова до нея. Никога не се беше чувствувала толкова ранима и самотна. В студените му стоманеносини очи четеше омраза. Потръпна от ужас.

Халид го забеляза. Нямахше много основания да обича жените, пък и коранът позволяваше плътта им да се обуздава. Въпреки това Халид никога не беше удрял жена. Смяташе, че да упражняваш насилие срещу по-слаб не приляга на мъж, нито е достойно. Но беше използвал все пак без колебание заплахи, за да подчинява жени.

Истинският характер се проявява и в умението да си подчиниш жена, без да използваш сила. Особено ако е толкова пламенна и смела като тази тук.

— Изглежда много са те глезили. Но досегашният ти живот е завинаги зад теб — Халид говореше спокойно, но в очите му Хедър прочете предупреждение, желанието му тя да се покори безпрекословно.

Очите ѝ се присвиха, изведнъж усети прилив на гняв. Страхът беше изчезнал.

Халид съзря упорството в очите на Хедър.

— Предупреждавам те! В очите ти се чете непокорство.

— Откъде знаеш какво мисля?

— Мълчи! — Халид взе да губи търпение. — Ти ми принадлежиш и ще приемаш всичките ми капризи. Ще правиш всичко, което ти заповядам. Разбра ли ме?

Хедър избягна пронизващия му поглед. Взираше се мълчаливо в стената на шатрата зад него.

— Гледай ме, когато ти говоря! — заповяда Халид и повдигна брадичката ѝ. Вече не можеше да избегне погледа му. Но в блестящите ѝ зелени очи имаше смелост и решителност.

Но после тя сведе очи.

— Да, разбрах.

— Съдбата ти зависи от това дали ще си покорна.

Хедър кипна.

— А, искаш да ме убиеш? Или да ми сториш нещо още по-лошо?

— Урок първи: робинята не задава на господаря си никакви въпроси. Разбра ли?

— Да — само че в погледа ѝ Халид прочете, че тя няма да пожелае да научи този урок.

— Не си толкова глупава, колкото си мислех — задъхана от гняв, Хедър искаше да отвърне на очевидната обида, но Халид пресече хладно изблика ѝ. — Урок втори: робинята си отваря устата само ако я заговорят. Ясно ли е?

Никога и никой не беше разговарял с нея по този начин. Хедър, обикновено толкова изобретателна, сега не намираше думи.

— Е?

— Разбрах.

Халид я потупа по ръката.

— Радвам се да го чуя.

Хедър обърса тутакси ръката си в одеялото. Жестът, предназначен за Халид, не му убягна. Смелостта и хладнокръвието ѝ го впечатляваха. Да беше мъж, щеше да се преклони пред такъв неприятел, преди да го убие. Но никога не се беше изправял пред толкова храбра жена.

— Името ми е принц Халид, което означава Меч на Алах — изрече той със закана. — Но ти ще ме наричаш господарю или повелителю.

Хедър отвърна с гневен поглед.

— А ти как се казваш?

— Хедър Елизабет Деврьо.

— Много дълго име за толкова дребничко същество. А какво значи?

— Хедър ли? Това е диво растящо цвете.

— Колко подходящо! А другите имена?

— Деврьо е фамилното ми име. Името Елизабет нося в чест на моята братовчедка Елизабет, кралицата на Англия — Хедър се надяваше споменаването на кралицата така да сепне принца, че той веднага да ѝ върне свободата.

Но на Халид името явно не направи никакво впечатление.

— Тъй, но в семейството те наричат Хедър, нали, Диво цвете?

— Да.

— Аз ще променя името ти. Хедър трудно се произнася. Освен това за новия си живот имаш нужда от ново име.

— Но аз си обичам името — възрази Хедър. — Свикнала съм с него. На друго няма да...

Халид сви рамене.

— Изглежда мислиш бавно.

— Аз ли мисля бавно?

— Я мълчи.

— Искам да се прибера в къщи — Хедър вече престъпи заповедта му.

— Твоят дом е сега тук, тук при мен. И забрави този Фужер.

Хедър затвори побесняла очи, сякаш се надяваше така да се освободи от присъствието му. Но когато отново ги отвори, Халид

продължаваше да стои пред нея. Не си беше представяла така голямото приключение.

— Не съм ти сторила нищо — каза потиснато.

Халид я погледна. За миг лицето му се проясни.

— Твоят баща ще иска да ми отмъсти — каза повече на себе си, сякаш за да се предпази от размекване. — И сега имам прекалено много врагове.

— Баща ми е мъртъв — изрече пряко сили Хедър.

— Толкова по-добре. Мога поне за този враг да не се тревожа — Халид знаеше, че подобно явно безсърдечие дълбоко ще я засегне.

— Животно! — Хедър пак не можа да се овладее.

Халид се наведе напред и я погледна невъзмутимо в лицето.

— О да, Диво цвете — прозвуча сурово гласът му. — В цялото царство съм известен като Дивия звяр на султана. Зрели мъже треперят само при споменаването на името ми. Майки плашат палавите си деца с Дивия звяр на султана.

— Като в старите приказки? Бъди послушна, че ще дойде страшният дракон и ще те глътне? — Хедър се усмихваше пряко сили, но сърцето на страховития й пазач отново омекна.

Халид се взе в ръце. Смелата пленница можеше да стане опасна с хубостта си. Трябва да внимава... Тази неверница е годеница на Фужер и трябва да плати за неговите безчинства.

— А сега искам да разгледам подаръка си — заяви Халид и се надигна от дивана.

Хедър се дръпна, ужасена.

— Какво искаш?

— Стани, за да мога да те разгледам.

Тя поклати глава и придърпа одеялото почти до брадичката.

— Казах ти да станеш.

Хедър поклати още по-енергично глава. Вкопчи се така силно в одеялото, че кокалчетата на пръстите й побеляха.

Халид посегна към одеялото, Хедър не искаше да го пусне. Но само след секунди той вече й го беше издърпал от ръката. Хедър скочи с бързината на мълния от дивана и се скри зад масата. Халид изруга, понечи да я последва, но тя беше по-бърза.

Тя посегна към ятагана му, облегат на стената на шатрата и го вдигна с рязко движение нагоре.

— Внимавай, робиньо. Ще вземеш да се порежеш. И благодари на съдбата си. Да станеш моя любима е по-добре, отколкото да бъдеш съпруга на Невестулката.

Думите му свършиха работа.

— *Любима ли?* — с дива решителност Хедър се втурна към него, размахала ятагана.

Халид отстъпи встрани. Замахът с такова оръжие беше прекалено силен за нежната Хедър, тя се спъна и щеше да се надене на ятагана, ако Халид не я беше дръпнал. Той я свали на пода и се хвърли върху нея.

— Мога още тук и сега да те взема, щом така предпочиташ. Тъй че по-добре стани, за да огледам подаръка си от всички страни.

Хедър беше толкова зашеметена, че трепереше с цялото си тяло. Кимна, че ще направи всичко, само и само да не усети отново мъжа толкова близо до себе си.

Халид стана и я дръпна грубо за китката да стане.

Негодник, помисли си Хедър и заразтрива стиснатата китка.

— Сега стой така. Или искаш да извикам телохранителите?

През целия си живот Хедър не беше подлагана на подобно унижение. Нахалният му поглед се плъзна по нея. От срам тя затвори за миг очи. После ги закова в килима.

Халид я обикаляше съвсем бавно, оглеждаше тялото ѝ, сякаш искаше много точно да го запомни. Тези форми събуждаха страстта му. Хедър имаше лице на ангел и тяло на богиня на любовта.

Гъстата ѝ бакърена коса се спускаше на вълни почти до кръста и прикриваше като с воал нежно закръглените ѝ гърди.

— Нежна, но не много дребничка — мърмореше Халид, който я оглеждаше от всички страни, но не я докосваше. — Великолепен задник... меки, приканващи бедра, които могат да обгърнат мъжа и да му родят много наследници.

Хедър кръстоса ръце пред гърдите си, за да ги опази от погледа му.

— Девствена ли си? — попита Халид и докосна с длан пламналата ѝ буза.

Хедър силно се изчерви от срам.

— Да — прошепна, готова да се разплаче.

— Кажи ми истината — предупреди я Халид. — Мога да наредя да проверят дали не си ме излъгала — стоманеносините му очи сякаш проникваха в душата ѝ.

Но Хедър го погледна недоумяващо. Беше прекалено неопитна и не подозираше за какво ѝ намеква.

Халид прочете невинността на лицето ѝ. Доволен, заповяда:

— Свали ръцете. Искам да видя гърдите ти.

Хедър го гледаше ужасена.

— Телохранителите ми са вън, пред шатрата. Или предпочиташ да ги извикам?

Хедър отпусна ръце.

Като зърна прекрасните ѝ гърди, Халид вече не можа да сдържи желанието си. Обгърна я през меко падащия плат, плътно и с двете си ръце.

Хедър отблъсна тутакси ръцете му.

— Урок трети: робиня не удря господаря си — каза Халид.

— Хора не могат да бъдат собственост на други хора — извика Хедър.

— Кой разпространява подобни лъжи? Кажи ми името му. Ще заповядам да му отрежат езика — и Халид докосна отново гърдите ѝ.

— Не! — отблъсна тя ръката му.

При тази наглост Халид изгуби и последната искрица самообладание. Привлече я към себе си и притисна меката ѝ плът към мускулестото си тяло. Езикът му проникна дълбоко и грубо в устата ѝ.

Миг след това я пусна. Никога не му се беше случвало да се налага със сила на жена. Колкото и привлекателна да беше тази неверница, нямаше да допусне да го унизи по този начин.

Хедър полетя напред и сега го гледаше със святкащи очи. А той беше бесен. И по свой начин не по-малко объркан от нея. И двамата мълчаха. Желанието изчезна постепенно от очите на Халид, за да отстъпи място на презрение. Пред него стоеше годеницата на Невестулката, а не дар от Алах.

— Предпочитам да се съвкупя с прокажена — рече Халид и грубо я отблъсна. — Твоята добродетел, ако е истинска, не е в опасност. А сега върви да спиш.

Хедър погледна смаяна подире му, когато той излезе от шатрата. Трябва час по-скоро да бяга, преди този човек да е променил

намерението си. Никога няма да му стане възлюбена, още по-малко негова робиня. По-добре да умре.

Но после изруга тихичко. Та има ли шансове да успее? Беше почти гола. Може, разбира се, да вземе негови дрехи и да се измъкне в тъмното. Но тогава ще изостави Ейприл. Изтръпна при мисълта, че трябва да остане в шатрата чак до разсъмване. Придърпа одеялото и се сви в него.

Устата ѝ беше пресъхнала. Видя на масата полупразно шише и го вдигна жадно към устните си. *Вино!* Единствената напитка, която мразеше от сърце. Запуши си носа и опита да отпие още глътка. Вкусът беше толкова гаден, че лицето ѝ се разкриви в гримаса. Ех, поне ѝ помогна да утоли жаждата си.

Хедър се опита да се придума, че тази нощ ще е в безопасност. Ако това чудовище има намерение да я изнасили или да я убие, отдавна да го е сторило. Хедър отново седна нерешително на леглото. Сълзи на безсилие се стичаха по лицето ѝ. Колко глупава е била! Да си пожелае приключението, което изложи и нея, и братовчедка ѝ на смъртна опасност.

Халид заповяда на Абдул, началника на личната си гвардия, да сложи постове около цялата шатра.

— Никой не бива да влиза или да излиза от нея, чу ли ме?

Абдул беше с няколко години по-голям от господаря си. Затова изричната му заповед го накара да се усмихне:

— Отговарям с живота си, че малката неверница ще е в безопасност, докато подхванете отново битката с нея. Леко телесно дресиране може да облекчи задачата.

Отговорът беше унищожителен поглед.

Халид се опита да се отърве от мислите си на нощния бряг. Заслуша се в тихия плисък на прибоя, вдишваше ароматния морски въздух и съзерцаваше светлеещото небе, по което следваше пътя си пълната луна. Но мирното настроение на природата не му се предаде.

Ще успее ли да обуздае дивата си пленница? Никога никой не се е осмелявал така храбро да му се противопоставя. От него се боеше цялата страна, широко разпространената му слава караше всеки да изпълнява незабавно заповедите на Меча на Алах. Но тя изобщо не го

познава. Не знае, че хиляди невинни са загубили живота си по негова заповед.

Ще има ли край всичко това? Никога ли няма да забрави онези ужасни времена? Мислите на Халид ставаха вече мрачни.

Бе живял винаги в сянката на по-големия си брат. Признанието и похвалата на майка му бяха винаги много важни за него, прекалено важни. Като млад неопитен военачалник в армията на дядо си бе заповядал на своите войници да сравняват със земята селата, които не искаха да се покорят на волята на Алах. „Никаква пощада“ — това бяха думите му.

И до ден-дневен съжаляваше за тази заповед, защото не бе подозирал какво всъщност значи. В негово име бяха жестоко изклани жени и деца. Тази заповед му спечели името „Дивия звяр на султана“. Когато се изправи след това, смутен пред кървавата кланица, Халид се закле никога вече да не вдигне ръка срещу жена или дете.

Само че клетвата дойде твърде късно, защото славата му се пръсна с бързината на вятъра. Той се превърна в легенда. Скоро само най-близките му приятели и доверени хора се решаваха да погледнат в лицето Дивия звяр на султана. Всички останали свеждаха очи, за да не го разгневят.

Майка му посрещна с одобрение страховитите му подвизи, но това не заличи кървавата баня, а и не трая дълго. Малко по-късно тя стовари върху него вината за смъртта на брат му, убит от граф дьо Болийо, не криеше и отвращението си от грозния белег, който му остави двубоят с графа.

Халид разтърси несъзнателно глава, дано се отърве от тези мисли. Как ще укроти тази неопитна пленница? Робиня, която не бяха научили дори, че в присъствието на мъже трябва да наведе смирено очи? Погледът ѝ беше смел и предизвикателен, сякаш наистина вярваше, че е равна с мъжа.

Тази смесица от смелост и хубост го привличаше повече, отколкото би желал. Не беше виждал жена като Хедър. Дори мъж не би рискувал да му противоречи, камо ли да го нападне със собствения му ятаган. Макар да му се струваше, че ѝ е вдъхнал страх, неговото Диво цвете го гледаше без отвращение право в лицето. За разлика от майка му тази жена като че ли не намираше лицето му отблъскващо.

Неговото цвете? В името на Алах, я се стегни! Тази английска женска е била обещана на Невестулката и той не бива да го забравя нито за миг. Халид взе да рецитира сури от корана, за да се отвлече...

Само че безуспешно.

Два часа по-късно той се върна в лагера си. Освободи стражата, разположена около шатрата, и прие доклада на Абдул.

— Без произшествия — докладва Абдул. Но не пожела да се ограничи с тази добра новина. — Тя събира сили за следваща битка. Бих ви посъветвал да я укротите.

Халид се престори, че не е чул забележката и влезе в шатрата. Светлината на една свещ придаваше на просторното помещение нещо зловещо. Неговата малка пленница се беше свила като котенце върху леглото на господаря си и спеше.

Урок четвърти! Халид беше вече готов да се присмее на себе си. Една робиня никога не спи в леглото на повелителя си, а на пода в краката му. Този урок ще ѝ преподаде утре заран.

Угаси свещта. После седна на ръба на леглото и почна, колкото може по-тихо да се съблича.

— Не, татко! Не! — простена изведнъж Хедър. Той се обърна към нея, но тя спеше дълбоко и се въртеше в кошмара си насам-натам. Сълзи се стичаха по нежното ѝ лице.

Халид легна до нея и я взе в прегръдката си.

— Не се бой — прошепна той и я погали нежно по раменете. Хедър се отпусна, но Халид не можеше да се откъсне от нея.

Направо е за смях, помисли си той... османският принц и неговата пленница англичанка имат нещо общо. И двамата са преследвани в съня си от демони.

Изведнъж се улови, че целува нежно сладката си робиня по челото. После я привлече плътно към себе си, сложи глава на рамото ѝ и заспа.

3

Когато отвори очи, в първия миг Хедър не знаеше къде е. После си спомни униженията от изтеклата нощ и изпита облекчение, че е сама.

Навън лагерът се събуждаше за живот.

Това беше най-подходящият момент за бягство. Трябва да излезе от лагера и да намери пътя към Ейприл. Дали е още на кораба? Или онзи пират я е отвлякъл? Ще я потърси най-напред на кораба. Но как да го направи? Хедър се замисли за миг. Не, за това ще мисли по-късно. Сега ѝ трябва дрехи и нещо за ядене.

На масата беше сложена апетитна закуска от хрупкави рогчета, мед, мармалад, плодове, овче сирене и маслини.

Едва след като погълна, почти на един залък, половин рогче с мед, Хедър разбра колко е гладна. Хапна от плодовете, опита овчето сирене, изяде още едно рогче. Не докосна само маслините.

После претърси шатрата за подходящи дрехи. Изведнъж чу отвън гласове, които се приближаваха към шатрата. Скочи бързо на дивана и се престори на заспала.

Когато погледна предпазливо, видя двама слуги, които отнесоха остатъците от закуската и изобщо не я удостоиха с поглед.

Хедър изчака няколко минути, преди отново да стане. Отвори съвсем леко очи и го видя да пристъпва към нея. С разтуптяно сърце се опита да диша спокойно и равномерно.

Халид спря пред леглото и се загледа в девойчето. Изглежда хората му не са я събудили. Жалко. Вече почти се радваше на поредната битка. Беше сигурен, че този път той ще победи...

Излезе тихо от шатрата.

Хедър събра всичкия си кураж. Сега не биваше вече да губи време. Намери дрехите, които Халид носеше предишната вечер, облече презглава бялата му риза и се напъха в прекалено широкия панталон. Пристегна го на кръста с кожен колан, нави дългите крачоли и понечи

да ги напъха в кожените ботуши. Но те бяха почти два пъти по-големи от краката ѝ. Значи ще върви боса.

Ослуша се, долепена до задната стена на шатрата, после вдигна предпазливо платното. Изглежда вече нямаше стража. Като пълзеше по корем, Хедър се измъкна от шатрата навън, на свобода.

Пред нея се простираше имението на Малик, зад него центърът на Халидовия лагер, а на брега беше корабът, на който предполагаше да намери братовчедка си. Планът на Хедър беше да заобиколи лагера и да се приближи отстрани към брега. Прескачаше предпазливо от шатра на шатра и успя да се измъкне незабелязана.

Халид стоеше пред входа на разкошната си шатра и очакваше там приятеля си Малик. Усмихна се и вдигна ръка за поздрав.

— Кавгите ви се чуваха чак до терасата ми — каза Малик и посочи с брадичка шатрата. — Как е тя?

— Добре е. Още е жива, ако това те интересува, а сега спи. Преди малко трябваше да се скарам на двама от слугите, задето са влезли без мое разрешение в шатрата.

— Е, и? — ухили се язвително Малик. — Получи ли си въпреки всичко удоволствието тази нощ?

В отговор Халид сви рамене.

— Аз ще задържа братовчедката.

— Каква братовчедка? — попита Халид.

— Твоята пленница беше придружена от братовчедка си — обясни Малик. — Бих искал да я задържа за себе си.

— Нямам нищо против.

Малик посочи отново шатрата.

— Какво ще правиш сега с нея?

— Ще стане моя робиня.

— А Фужер?

— Ще му пратим вест по граф дьо Сасари и бея на Алжир — каза Халид. — Като разбере какво искам да правя с нея, Фужер ще напусне скривалището си, за да си я върне и да ми отмъсти. Въпрос на чест.

— ... Каквато Невестулката не притежава — отвърна Малик.

— Фужер ще се появи — не отстъпи Халид. — И тогава ние ще ударим.

В същия миг Абдул и Рашид се приближиха към тях. Абдул носеше поднос с рогчета за закуската на Хедър, Рашид — сандъка ѝ от кораба.

— Реших, че на робинята ти могат да ѝ потрябват личните ѝ вещи — каза Малик.

Халид кимна в знак на съгласие.

— Ако продължи да се разхожда гола из шатрата ми, сигурно ще привлича твърде много вниманието на пълчищата войни, които сноват кажи-речи непрекъснато в нея.

Той пое подноса от Абдул и му заповяда да внесе сандъка. Вътре се озърна смаян.

— Но къде е тя? — попита Малик.

— Изчезнала е.

— Гола?

— Взела е, изглежда, моите дрехи — каза Халид. — Куражлийка е, трябва да призная. Слава на Алах, че взех тази заран кинжала си. Ятаганът е прекалено тежък за нея.

— Ятаганът ли?

— Снощи се опита да ме разпори с него.

Малик се разсмя.

За разлика от него Абдул поклати неодобрително глава.

— Нали ви посъветвах да я напердашите! Да заповядам ли да свирят тревога?

— Не. Още не може да е далеч — отвърна Халид.

— Ще ти помогна — предложи Халид. — Но къде да я търсим? Абдул, вие ще претърсите с Рашид дома на Малик. Може да се надява да намери там братовчедка си. Но ако я намерите, не желая косъм да падне от главата ѝ.

— А ние ще обиколим брега — обърна се той към Малик. — Може би се надява да си спечели с плуване свободата.

В това време Хедър легеше по корем на едно обрасло с трева хълмче, за да наблюдава незабелязана движението по брега. Няколко

лодки лежаха там неохранявани, а по-навътре в залива беше хвърлил котва пиратският кораб. Съжаляваше само, че не успя да открадне нож.

После пред вътрешния ѝ поглед възникна лицето на принца. Какво ли прави сега? Какво ще предприеме, когато разбере, че е избягала? И още по-важно, как ще постъпи, ако успее отново да я хване?

Едно, две, три преброи Хедър. Искаше вече да скочи, но страхът ѝ от водата надделя. Как да стигне с една от тези малки лодки до кораба?

Успокой се. От какво се боиш? В най-лошия случай ще се удавиш в морето. Но после Хедър си помисли за Ейприл. Какво ли ѝ се е случило, откакто е в ръцете на онзи пират? Може да е ранена или...

Хедър скочи и се втурна по хълма надолу към брега. Бутна една лодка във водата, покатери се в нея и почна да гребе.

— Ей, ти там! — извика нечий глас от брега.

Хедър усети, че губи кураж. Видя Халид и Малик да тичат към нея. Халид спря и си събу ботушите. После скочи във водата и заплува след нея.

Значи този дявол знаел и да плува! Хедър загреба по-бързо. Но той я настигна и се прекачи през борда. Хедър вдигна едно от веслата, за да го удари. Но Халид посегна към него и я дръпна заедно с веслото във водата.

— Помощ! — изкрещя Хедър и взе да потъва.

Халид се гмурна и я издърпа за косата на повърхността. После я прегърна с едната ръка и заплува с другата към брега.

Няколко минути Хедър лежа замаяна на пясъка. После изпълзя встрани, за да повърне огромното количество морска вода заедно със закуската.

— Реших, че искаш да ме удавиш — измърмори тя.

— Спасих безполезния ти живот — опита се да ѝ отвърне грубо Халид.

Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Животът ми не беше безполезен. Стана такъв чак след като те срещнах.

— Въпросът е спорен — върна ѝ го Халид. — Наказанието за постъпката ти ще е строго.

— Ще ме убиеш ли? — дръпна се Хедър.

— Може би. А може и да е нещо още по-лошо — Халид я изгледа продължително. — Но аз никога не действам необмислено. Първо мисля, после действам. Нещо за теб, изглежда, напълно непознато.

— Аз отговарям за братовчедка си. Къде е тя? Искам да я видя.

Халид свъси предупреждаващо вежди.

— Урок пети: робът нищо не изисква.

— Това е четвърти урок — избухна Хедър. — Винаги използвам пръстите си, когато имам мъчнотии със смятането. И не правя грешки.

Халид трябваше да се сдържи, за да не се засмее.

— Урок номер четири е, че робът спи на пода, а не в леглото на господаря — Хедър го погледна недоумяващо. — Успя да избягаш, преди да ти го преподам — каза Халид.

Хедър погледна крадешком Малик, комуто двубоят им явно доставяше удоволствие.

— Ейприл добре ли е? — попита го тя. А погледът ѝ се зарея над водата към пиратския кораб.

Той последва погледа ѝ.

— Ейприл свиква по-бързо от тебе с новия си дом и новия си живот. Ще я задържа при себе си.

Хедър загуби дар слово от възмущение и гняв.

— Сега не искам да чувам нищо повече — с тези думи Халид стана и я метна като убито животно през рамото си.

Тя се съпротивляваше, той я плесна с длан по дупето. За известно време се оказа сякаш достатъчно.

Завръщането на Хедър в лагера беше позорно. Висеше с главата надолу на рамото на Халид и чуваше как мъжете ѝ се присмиват. Едно-единствено движение с главата на Халид, и войниците му се пръснаха. С тях остана само Абдул.

— Озаптете я. В случая само това може да помогне — измърмори Абдул.

При тези думи Хедър изкрещя от яд. Халид я шляпна още веднъж, после я пусна. По негов знак Абдул изля без предупреждение кофа леденостудена вода отгоре ѝ.

— Ох! — изпищя Хедър.

Абдул вече изливаше следващата кофа над главата ѝ.

— Олеле! — крещеше вече тя.

— Беше оваляна в пясък — каза Халид. — Не искам да ми изцапаш скъпия килим.

Абдул пак беше напълнил кофата.

— Стой, чакай! — извика Хедър.

— По носа ти има още пясък — каза Халид.

— Не е пясък. Това са лунички.

Халид я хвана за брадичката и я притегли към себе си. Потърка леко с пръсти носа ѝ.

— Вярно, не ме излъга. А сега влез в шатрата. Там ще дочакаш наказанието си.

Хедър трябваше да се покори, защото Халид можеше да ѝ забрани да види братовчедка си.

Халид гледаше замислен подире ѝ. Дали ще почне някога да го слуша? Не искаше да прилага насилие, защото вече беше причинил зло на прекалено много хора. Но как може да се укроти това същество?

— Доведи я следобед в дома ми — предложи му Малик. — Там ще може да се изкъпе и да види братовчедка си.

— Моята робиня не е заслужила такова благоволение — отвърна Халид.

— Тя не, но нейната братовчедка да — засмя се Малик.

— Да не искаш и да я възнаградя за лошото ѝ поведение! — остана твърд Халид. — Като замина, може да се сбoguва с нея, от мен да мине.

Малик кимна.

— Трябва ми сръчен златар.

— Да, добре — кимна пак Малик.

Халид се готвеше мислено за ново спречкване с непокорната робиня. Хедър не го беше усетила да влиза. Седеше на дивана. Мократа и риза очертаваше контурите на цялото ѝ тяло. Халид се порадва на гледката, но трябваше да прояви строгост.

— Та какво беше това? Къде искаше да отидеш?

— У дома — изхълца Хедър.

— Тук е твойт дом.

— Не! Моят дом е в Англия.

— Ти наистина ли си въобрази, че с тази орехова черупка ще стигнеш до Англия?

— Щях да плувам покрай брега.

— Не си по-интелигентна от една стрида. Само при мен си на сигурно място. Навън те очакват опасности, за които и представа нямаш.

А кои ще ме пази от теб? Но това Хедър не посмя да го изрече гласно.

— Всички пленници искат да избягат.

— Ти не си пленница.

— А какво? — попита, смаяна, Хедър.

— Ти си моя робиня.

Преди Хедър да отговори, в шатрата влезе Абдул с пешкир в ръка.

— Да я държа ли, докато ѝ отсичате пръстите? — попита той господаря си.

— Да ми отсечеш пръстите? — изкрещя Хедър.

— Такова е нашето наказание за кражба. Ти отмъкна дрехите ми — обясни невъзмутимо Халид.

— Аз само *взех на заем* панталона и ризата ти — излъга Хедър.
— Щях да ти ги върна.

— Взела си нещо на заем и просто си забравила да искаш разрешение?

Хедър кимна бързо.

— Добре, както виждаш, Абдул, тя нищо не е откраднала, само го е взела на заем. Остави ни, моля те, сами.

— Въпреки това трябва да я напердашите — измърмори Абдул, докато излизаше от шатрата.

— Избърши си косата — заповяда Халид и ѝ хвърли пешкира в лицето. — Прекарала си много напрегната сутрин и сега имаш нужда от почивка. Искаш ли първо нещо да хапнеш?

— Вече ядох — прошепна Хедър. — Когато се събудих, на масата беше сложена закуска.

— Изяла си *моята* закуска?

— Да.

— Личните ти вещи са в ей онзи сандък — каза Халид и я перна лекичко по чипото носле. — Съблечи мократа риза и хайде в леглото.

— Трябва първо да излезеш от шатрата.

Халид вдигна вежда и остана, където си беше.

— Или поне да се обърнеш — каза Хедър и добави „ако обичаш“.

— Щом ме молят толкова учтиво... — Халид се изсмя подигравателно и се обърна.

Само след миг Хедър вече беше смъкнала мократа риза от тялото си и се беше пхнала под одеялото на дивана.

Халид се обърна към нея. Подчертано бавно прекоси шатрата до сандъка с нейните вещи.

— Предупреждавам те. Да не си опитала втори път да бягаш. Няма да надхитриш още веднъж пазачите ми — той вдигна тежкия капак и измъкна сред дрехите ѝ почти прозрачна копринена риза с дантели.

Разгледа я внимателно. После отиде при Хедър и заповяда:

— Вдигни ръце!

— Но защо?

— За това.

После ѝ навлече ризата през главата и я побутна нежно да легне пак върху възглавниците.

Страст и желание проблеснаха изведнъж в очите му. Но Хедър беше твърде неопитна, за да разбере израза им.

— Не ми прави удоволствие да те наказвам. Но ти никога вече няма да видиш братовчедка си — с тези думи излезе от шатрата.

Хедър подскочи ужасена, вперила поглед подире му, и колкото по-дълго седеше така на дивана, толкова повече се вбесяваше.

Изведнъж скочи и прекоси тичешком шатрата. Но малко пред платното на изхода спря. Нямаше смисъл да бяга.

— О, моля, върнете се, ваша светлост — извика тя след Халид.
— Трябва да говоря с вас за гостуването при братовчедка ми.

Но никой не ѝ отговори.

— Чувате ли ме, Ваше величество? — извика по-високо Хедър.
— Искам аудиенция.

И пак никакъв отговор.

Как смее да не ѝ обръща внимание! На нея, дъщерята на високопоставен приближен на английската кралица!

— Ах ти, невернико проклети, кучи сине! — изкрещя Хедър на английски език, който принцът не разбираше.

За миг си помисли дали да не извика „пожар!“, но после се отказа. Върна се обезсърчена в шатрата и седна на дивана.

Усещаше как нещо я души. Сълзи на безпомощност и гняв се стичаха по бузите ѝ. Плака, плака и най-сетне заспа.

— Събуди се — каза Халид вече за трети път. Стоеше ядосан до дивана. Когато Хедър пак не му обърна внимание, той я разтърси, а после отметна решително одеялото.

— Боже милостиви! — Хедър отхвърли с въздишка няколко медни кичура от лицето си.

— Ще проспиш май целия ден — каза Халид. — Слънцето е вече високо. Сега ще се изкъпеш и ще хапнеш. След това ще започне новият ти живот.

Хедър хвърли поглед към ваната, сложена в средата на шатрата. От нея се вдигаше гореща, парфюмирана пара.

— Но аз не искам да се къпя.

— Смърдиш на гнила морска вода.

— И ти не миришеш по-хубаво.

— Не лъжи — Халид посегна към ръката ѝ, смъкна я от дивана.

— Как да се изкъпя без камериерката си? — едва не изхълца Хедър.

— Какво значи камериерка?

— Слугиня.

— Робините нямат слугини — отсече Халид.

— Значи животът на една робиня трябва да е много труден. Но понеже аз не съм роби...

— Твоето държане достатъчно добре ме убеждава, че не си благородна госпожица.

Хедър изведнъж се събуди.

— Не желая да слушам повече подобни обиди — тя му обърна гръб, сякаш за да му каже, че с това разговорът е приключил.

Халид я притегли бесен към себе си. Но този път Хедър издържа погледа му.

— Ти наистина ли не се боиш гнева на Дивия звяр на султана?

— Понякога се боя — трябваше да признае Хедър.
— Сега ще се изкъпеш. В противен случай ще те изкъпя аз.
— Добре, ще се изкъпя — Хедър реши да опита друга тактика.
— Но те моля за благоволенieto да позволиш да се изкъпя сама.
— Аз не проявявам благоволение. Но ще ти позволя все пак да се изкъпеш сама. Като се върна, искам да те сваря във ваната. Разбрано?
Хедър кимна.
— И ще се къпеш без нощница.
Хедър пак кимна. Беше готова да се съгласи на всичко, само и само този мъж да се махне.
— Е, и?
— Какво е, и?
— Няма ли да ми благодариш?
— Благодаря.
Халид ѝ хвърли предупреждаващ поглед.
— Благодаря, господарю — Хедър с мъка произнесе думата. Гневът, изписан на лицето ѝ казваше достатъчно ясно на Халид какво всъщност си мисли.
— Добре, робиньо — и Халид я остави сама. Вече въвн поръча на своя втори военачалник Абдул да прати вестоносец при Миримах.
— При майка ви? — беше смаян Абдул.
— Нека ѝ каже да купи на пазара евнух, който говори английски и френски. Искам при завръщането си да го намеря у дома.
— Евнух ли? Но защо?
Халид погледна към шатрата си.
— Тя има нужда от някой, който да се грижи за нея.
— Робиня ще бъде обслужвана от роб? — този път Абдул беше извън себе си. — Или забравихте какво ви стори Невестулката? Какво стори на вашата сестра? Или сте си изгубил...
Халид пристъпи напред, сграбчи Абдул за яката и го вдигна във въздуха, като да беше котенце.
— Нашето приятелство в никакъв случай не ти дава правото да бъдеш толкова невъздържан. Да не си посмял да се държиш още веднъж с мен без дължимото уважение — от яд дълбокият белег на бузата му беше побелял.
— Моля, простете ми, господарю. Ей сега ще заповядам да тръгне пратеник — веднага се извини Абдул.

Халид го пусна и докосна за миг в знак на помирение рамото му.

— Никога няма да забравя какво ми е сторил Фужер. И няма да намеря покой, докато не отмъстя за смъртта на сестра си и брат си.

Когато Халид се върна в шатрата, Хедър се плъзна по-дълбоко във ваната, но той не я удостои дори с поглед. Вместо това прегледа дрехите ѝ, приготви ѝ пола и блуза, за да ги облече.

— За начало стават. По-късно ще получиш по-подходящи дрехи.

— Дрехите ми са чудесни — отвърна, малко докачена, Хедър. — Ушити са от най-фини платове.

— Ти вече нямаш дрехи. Те са мои, както и всичко, което ти е принадлежало преди — докато го казваше, Халид се опитваше да оправи гънките на полата. Нещо падна от джоба ѝ. Халид го вдигна и белегът му отново побеля. Сигурен признак, че почва да се гневи. Халид зърна лицето на най-заклетия си враг, на Савон Фужер.

Няколко секунди държа миниатюрата в ръка, после погледна Хедър. Необичайната ѝ хубост и пламенният ѝ темперамент почти го бяха накарали да забрави, че е годеница на Невестулката.

От страх Хедър потъна още по-дълбоко във ваната, но не можеше да откъсне от него очи. Принц Халид се беше превърнал изведнъж в опасно, диво животно.

Както я гледаше, Халид натроши с голи ръце миниатюрата. После излезе безмълвно от шатрата.

Хедър използва мига, за да се измъкне от ваната, да се избърше и да облече дрехите, които Халид ѝ беше избрал. После засъбира парчетата от миниатюрата и ги скри след известно колебание в... османското нощно гърне.

Не знаеше какво да прави сега, затова седна пак на дивана и се опита да поразсъждава.

Защо мрази този турчин така силно Фужер? Какво е сторил бъдещият ѝ съпруг на Халид? Принцът е изключително красив, но и безкрайно опасен мъж. В бъдеще тя трябва да се пази още повече от него.

Тя чакаше. Откакто Абдул и четирима слуги отнесоха ваната, сякаш минаха часове. Слугите не ѝ обърнаха внимание, но Абдул ѝ хвърли поглед, изпълнен с дълбоко презрение.

Хедър кипна от яд. Как си позволява този мъж, който изобщо не я познава, така нагло да я предизвиква!

Абдул се върна в шатрата, последван от слуга, който носеше поднос с ядене.

— Сега ще се нахраните — отсече Абдул и по негова заповед слугата подреди блюдата върху малката масичка.

— Твоето държане ме обижда и няма нищо да ям — отвърна гневно Хедър.

Абдул не реагира на отговора ѝ и тогава Хедър изби подноса от ръцете на слугата. Обедът ѝ се озова върху скъпия килим.

Абдул ѝ хвърли изпълнен с омраза поглед и излезе без дума повече от шатрата.

Хедър тутакси съжали за постъпката си. Полудяла ли е? Та тя зависи от благоволението на тези мъже и не бива да ги предизвиква.

Когато вдигна очи, видя Халид, застанал безмълвно на входа на шатрата.

— Веднага ще изчистиш това — заповяда той.

— Той го изтърва — излъга Хедър.

— Подлагаш търпението ми на тежко изпитание. Не прекалявай! Бих предпочел още на часа да сложа край на недостойния ти живот.

Хедър скочи чевръсто и взе да чисти килима. Събираше внимателно на подноса рогчета от хилядолистно тесто, грозде, кисели краставички и пържени гълъби.

— Сложи го на масата — заповяда Халид. — А сега яж.

— Какво?

— Да не си оглушала изведнъж? Казах да ядеш!

— Не ям нищо падало на пода.

— Да се пилеят даровете на Алах, е грях — с тези думи Халид се надвеси над нея с изваден кинжал. — Ти си хвърлила храната на пода! А сега ще я изядеш до последния зальк.

Хедър отхапваше нацупено от гълъбовото бутче. След втората хапка вдигна към него очи.

— Доволен ли си?

— В Англия всички ли имат обноски на свине? По време на ядене не се приказва. Освен това от сега нататък ще говориш с мен само когато ти заповядам.

Хедър с голяма мъка потисна желанието да му запокити пържения гълъб в лицето.

Сякаш можеше да чете мислите ѝ, Халид я предупреди:

— Да не си посмяла!

— Налага ми се да ям с ръце.

— Само луд би дал нож на побъркана жена — Халид нарязва с кинжала си месото на хапки.

— Какво е това? — попита Хедър, сочейки краставиците.

— Кисели краставички.

— А това?

— Това е баклава. Плънката е от орехи.

Хедър опита предпазливо едно късче, после взе веднага и по-голямо парче.

— Наистина е много вкусна.

— Олекна ми, че ти е харесала — отвърна сухо Халид.

Под строгия поглед на Халид Хедър обра и последната трохичка от подноса. После Халид извика клетия слуга, на когото беше избила таблата от ръцете. Той ѝ поднесе тасче с топла вода.

— Продължавай! — заповяда Халид.

Хедър усети, че не е в състояние да преглътне повече нито хапка, но въпреки това надигна послушно тасчето към устата си, готова да пие.

— Не!

Тя го изгледа смаяна.

— Уф, водата е да си измиеш ръцете, варварко такава!

Хедър силно се изчерви. Потъваше от срам, че тъкмо този изрод има основание да критикува маниерите на една братовчедка на английската кралица.

— Ако те прихване пак някой от детските ти пристъпи на гняв, така ще те напердаша, че няма да си познаеш лицето — закани ѝ се Халид. — Разбра ли ме?

Хедър кимна.

— Ще си отваряш устата само когато те заговоря, о, робиньо — отсече Халид.

— Да, разбрах — измърмори Хедър.

— Моля?

Високомерието му така я ядосваше, че забрави всяка предпазливост. Тя коленичи пред него, наведе глава така, че челото ѝ да докосва ботушите му и изпя:

— Господарю и повелителю мой, ще ви слушам всякога и завинаги. Защото вашето желание е заповед за мен.

Халид я погали снизходително по главата.

— Така е вече много по-добре, робиньо. Започваш май да се учиш. Радвам се — и с тези думи излезе от шатрата.

Хедър го изпрати с поглед и с удоволствие би хвърлила нещо по него. Но не ѝ стигна кураж. Изтича към вътрешността на шатрата и вдигна предпазливо платното. Видя само ботуши, цяла армия идеално лъснати ботуши.

Обезкуражена пусна платното. Принцът беше изпратил изглежда всички войници, с които разполагаше, да я пазят.

Мисълта, че цялата османска султанска армия има задължението да охранява едно малко глупаво същество, я накара отново да се засмее. Изтегна се на дивана в очакване на онова, което тепърва щеше да се случи.

Хедър се събуди от някакво чудесно благоухание. Изглежда беше спала няколко часа. Отвори очи и видя принца, който вечеряше, излегнат върху възглавници. Тя простена, протегна се с удоволствие и чу изведнъж, че червата ѝ куркат.

Халид вдигна очи. Погледът му бе станал друг. Беше я видял спяща, беше стоял близо до нея, без тя да разбере. Хедър се усети изведнъж притеснена.

Но гладът надвива на такива чувства. Вече искаше да седне до Халид, но гласът му рязко я спря.

— Остани там.

— Но защо?

Стоманеносините му очи я оглеждаха цяла.

— Защото така искам.

Хедър спря. Халид вече не ѝ обръщаше внимание и продължаваше да се храни.

Ще му бъде равностоеен партньор в тази игра, реши Хедър. Щом той я пренебрегва, ще го пренебрегва и тя. Хвърли поглед към вкусните ястия, чийто аромат я беше събудил.

Беше сбъркала, защото вечерята на Халид изглеждаше наистина многообещаващо. Имаше аспержи с оцет и олио, сочно печено агнешко месо, ориз с шафран, питки, праскови, смокини и грозде.

Стомахът ѝ се обади.

Халид вдигна учуден глава.

— Гладна съм — заяви Хедър, отпусна се на една възглавница до Халид и му се усмихна малко смутено.

— Моето удоволствие има предимство. Ще свикнеш да чакаш — Халид я гледаше по-скоро учуден, отколкото ядосан. Как е било възможно да допуснат жена да стане толкова горда и непокорна? Тя вярва, изглежда, че може да го покори с една усмивка. Но скоро ще да разбере, че не е така. Сякаш изобщо не схваща какво означава да си робиня на османски принц. Утре заран ще се залови с възпитанието ѝ.

Хедър се опита несръчно да си открадне смокиня, но Халид я перна по ръката.

— Жените нямат право да споделят трапезата на мъжете. Нито роби да седят на масата на господарите си.

— При вас жени и мъже не се ли хранят заедно? — Хедър беше направо смаяна.

Халид кимна.

— Какво варварство!

— Тъкмо обратното. Това говори за високоразвита култура. Ти си от варварска страна, не аз.

Хедър се закле да си държи езика и да не отвърща на подобна безсмислица. Всъщност нямаше намерение да рискува вечерята си. Но след това ще каже мнението си на това толкова необразовано чудовище.

Изглежда успя да го измами, защото Халид продължи без повече коментари вечерята си. Изведнъж червата й закуркаха много силно.

Халид извика със звънче слугата, който му донесе вода да си измие ръцете и раздига чиниите.

— Донеси ядене на робинята — каза Халид на развален английски.

— Говориш английски? — попита, смаяна, Хедър.

— Учил съм много неща в училището за принцове в Топкапъ — отвърна Халид, но вече на френски. На слугата повтори заповедта си на турски.

— Откъде знаеш толкова добре френски? Нали си англичанка.

— Майка ми е францужойка — отговори малко поуспокоена Хедър, защото вече предвкушаваше вечерята. Тя си взе парче месо и малко ориз.

— Не съм ти позволил да ядеш — смъмри я Халид.

— Моля те, мога ли да хапна нещо?

В този миг слугата на Халид се върна с купа, която сложи на масата пред Хедър. Разочарована, почти отвратена тя погледна това нещо, очевидно негодно за ядене.

— Ново мъчение, нали? — попита тя принца, вече бясна.

— Вечерята ти. Това е кускус и се прави от...

— Изглежда, сякаш някой е повърнал — Хедър блъсна решително купата и посочи като малко дете остатъците от месото на

Халид. — Искам това.

— Искаш да ядеш същото, каквото и господарят ти? — престори се на възмутен Халид. Но в същия миг побутна към нея чинията с агнешко и ориз.

Тя посегна лакомо с пръсти към яденето.

— Ще получа ли благодарност за това благоволение? — попита Халид.

— О, Халид, добри ми господарю! Вие сте олицетворение на великодушието! — нареждаше от няма и къде Хедър и се надяваше да получи най-сетне позволение да яде.

— Обичам да споменаваш името ми — засмя се Халид и стана, за да излезе.

— Но къде отиваш? — извика му Хедър през рамо.

Халид спря до входа на шатрата. С измъчен глас изрече бавно, та дано робинята му най-сетне го проумее:

— Колко пъти да ти казвам, че робинята не може да задава въпроси на господаря си.

— Ама не ми се яде сама — Хедър първа се учуди на отговора си. Какво, за Бога, й става? Тя е пленница на този непредвидим и опасен мъж. А по неизвестни причини не иска той да я остави сама.

Халид беше приятно изненадан.

— Молиш ме да ти правя компания?

— Не, не — изчерви се Хедър. — Просто не съм свикнала да се храня сама.

Халид се върна и седна пак до нея. Та значи неговото пленено птиче се чувства самотно. Тъкмо такъв е планът му. Така може да я свикне да изпълнява желанията му.

Хедър ядеше бавно и се наслаждаваше на всяка хапка. После си облиза възхитена пръстите.

Чувствеността на този несъзнателен жест не се изплъзна на Халид. Той я изгледа тайничко и не можа да скрие от себе си, че я намира по-привлекателна, отколкото би желал. Тя будеше изглежда, нещо в него, чувство, което отдавна не беше изпитвал.

Но сега чувствата бяха неуместни.

— Държиш се на масата по-зле от прасе — избоботи той.

Хедър го изгледа яростно.

Халид дръпна чинията й.

— Гладна повече ми харесваш.

— Съжалявам — извини се Хедър и привлече отново чинията към себе си.

— Разкажи ми нещо за себе си, робиньо.

— Какво искаш да знаеш? — отвърна Хедър и си натъпка устата с още едно парче ароматно месо, погледна мазните си пръсти и ги облиза внимателно и превзето.

Халид трябваше да затвори за малко очи, така го възбуждаха тези движения.

— Как си живяла, преди да се запознаем?

— Искаш да кажеш, преди твоят приятел да ме отвлече! — поправи го Хедър.

Халид сви рамене.

— Както щеш го кажи.

— Баща ми беше граф Базилдън. Той почина преди няколко години. Английската кралица, роднина на татко, стана настойничка на сестрите ми, брат ми и мен. Най-голямата ми сестра, Катрин, живее със съпруга си в Ирландия. После е Бриджит, омъжена за шотландски граф. Брат ми Ричард, настоящият граф Базилдън, е най-малкият в семейството.

— А майка ти?

— И тя живее в нашия замък, в Базилдън.

— Той вече не е твой замък. Сега живееш тук, при мен — поправи я Халид.

Хедър направи отегчена гримаса.

— Ти обичаш ли граф дьо Болийо? — всъщност Халид не искаше да задава този въпрос.

— Невестулката ли? — изтърва се Хедър с присъщия й темперамент.

Халид отметна глава и се разсмя гръмогласно.

— Исах... да кажа... — подхвана Хедър и се изчерви.

— Зная какво искаш да кажеш. По изключение сме на едно мнение — отвърна Халид.

— Няма значение дали обичаш съпруга си или не — повтори Хедър, със съзнание за дълг, думите на майка си. — Задължението на съпругата е да подари на мъжа си наследници и да се грижи ежедневието да протича гладко.

— И в моята страна сме на това мнение — кимна Халид.

— Тогава разкажи ми нещо за твоята страна — помоли Хедър.

Но преди Халид да отговори, в шатрата влезе Абдул.

— Малик ви праща това, господарю — той сложи на масата малка табличка и изчезна пак така безшумно, както беше влязъл.

На подносчето имаше малки светли курабии, кръгли, с гладка повърхност и орех в средата за украса.

— Може ли да опитам една? — полюбопитства Хедър.

Халид кимна.

— Започваш да се държиш по-добре.

Хедър отхапа внимателно от сладкиша и лицето ѝ светна от възхита. Тя се наслаждаваше на пълнежа от млени бадеми и фъстъци, а Халид на неподправената ѝ, толкова непосредствена радост.

— Вкусът им е чудесен! — възкликна Хедър и продължи да си хапва. — Какво е това?

— Казват се момински гърди.

Хедър за малко не се задави. Халид не можа да не се засмее.

— Но от какво са направени? — засмя се и Хедър. Усмивнат, принцът беше много привлекателен. Жалко, че не го правеше по-често.

— Наричат се момински гърди, понеже...

— Престани, моля те — прекъсна го Хедър със смях.

— Какво, какво? Робиня не бива да прекъсва господаря си — закани ѝ се шеговито с пръст Халид. — Кога най-сетне ще го проумееш?

— Ужасно съжалявам — подхвана Хедър, но вече отново се смееше.

Слуга донесе топла вода за ръцете. До купата бяха сложени малки зелени клонки.

Халид взе едно и го задържа.

— Това е мента. Дъвчем я, за да премахнем дъха от храната.

Хедър посегна към едно клонче и го задържа предпазливо.

— Откъде ти е всъщност този белег? От сражение?

Зададеният между другото въпрос заличи отведнъж приятното и непринудено настроение, което се бе възцарило между двамата. Халид извърна поглед от нея. Белегът почна да побелява, признак, който Хедър вече тълкуваше много точно.

Дивия звяр на султана се бе завърнал. Той я изгледа хладно, после студено. Въпреки че почваше да се бои от него, тя не сведе очи, скована от внезапната промяна.

— Твоята Невестулка ми го остави за спомен — отвърна най-сетне Халид и прокара палец по ръбестата повърхност на белега.

— О, Божичко! — прошепна Хедър.

— Златарят дойде — на входа на шатрата Абдул се колебаеше дали да влезе.

Халид стана и излезе.

Как се стигна до тази кавга? На Хедър ѝ бяха обяснявали, че османлии и французи са се обединили против общия си враг, Испания. Как тъй Фужер и принцът са воювали един срещу друг?

Халид се върна след малко с нещо блестящо в ръката. Беше се зарекъл при разправията, която със сигурност щеше да последва, той да надвие, колкото и трудно да е.

За разлика от него, Хедър реши да изтърпи гнева му. Той пак ще се успокои, и, дай Боже, пак ще я остави сама.

— Погледни ме! — заповяда Халид.

Хедър вдигна бавно очи към него, от меките ботуши и тъмния вълнен панталон, към блестящото нещо в ръката му, широките му рамене и красиво изваяното лице.

— Хайде, стани. Имам подарък за теб.

— Подарък ли? — Хедър беше изненадана.

— Ей това тук — Халид вдигна във въздуха красива златна гривна, после обгърна с нея нежната ѝ китка. Заклучи я със златно ключе, което увисна на верижка на шията му.

Хедър го наблюдаваше смаяна. Сега Халид извади от джоба си дълга верижка от златни халкички, подобна на скъпа каишка за куче.

— Не, не, какво правиш? — дръпна се, ужасена, Хедър.

— Искam само да си осигуря спокоен сън — отвърна Халид и провря златната верижка през гривната на ръката ѝ.

— Не! — Хедър го удари в слабините и изтича до дивана. Халид се закле, че няма да отстъпи и я последва.

— Ела тук, малко Диво цвете! Оох!

Халид я беше придърпал към якото си като стомана мускулестото тяло, но Хедър го беше отблъснала с този ритник в слабините. Този път той наистина побесня.

— Халид, обещавам ти, няма да бягам. Само не ме връзвай. Няма да го понеса — сълзи потекоха от очите ѝ. Тя го замери с възглавница, която, разбира се, не го улучи. Нито втората, която той само отхвърли с досада.

Хедър извика високо, когато Халид я свали на пода и я затисна под себе и. Но опитите ѝ да го отхвърли като необуздан кон, бяха напразни. Халид знаеше, че ще скоро ще ѝ се наложи да се покори.

— Пусни ме, моля те.

Халид се надигна и я пусна. Тя плачеше безутешно. Халид разбра, че за тези сълзи сигурно има някаква причина.

— Сега ще спим — каза Халид и посегна към верижката.

— Не съм животно да ме оковаваш — изхълца Хедър. — Свали веригата, умолявам те.

— Та пак да избягаш! Не, няма да я сваля.

— Не!

— О, Алах, ела ми на помощ! — измърмори Халид и дръпна верижката, за да укроти опърничавата.

— Само да посмееш! Няма да позволя да ме оковеш, та да можеш после да ме изнасилиш.

Халид не отстъпи и върза верижката за леглото.

— А сега спи.

— Къде, тук ли?

— Робинята спи на пода до своя господар. Бъди спокойна, няма да те докосна.

Халид седна на ръба на дивана и почна да се съблича. За малко да ѝ заповяда да му свали ботушите, но така сигурно щеше да накара чашата да прелее.

Изу си сам ботушите, изхлузи презглава ризата и стана, за да смъкне и панталона.

Кожата му блестеше на светлината на свещите. Ключът за гривната на Хедър лъщеше на мускулестите му, леко окосмени гърди. Хедър го гледаше тайничко и плъзна поглед от силните му рамене по яките ръце. Когато той посегна към пояса, тя се отърколи встрани и плътно затвори очи.

— Свиквай с моята голота, робиньо — Халид се обърна към нея, но видя само гърба ѝ. — От утре ще ми прислужваш.

— Предпочитам да прислужвам на сатаната — измърмори Хедър така, че да я чуе.

— Ще ми служиш, иначе ще те бия.

„Хайде, почвай! — помисли си Хедър. Удряй ме, като не можеш да измислиш нищо по-добро. Но по този начин няма да промениш мислите ми. И при първа възможност, кълна се, ще ти прережа гърлото.“

Представи си как ще си отмъсти на принца. Мислите ѝ ставаха все по-крвожадни. Но не изпита никаква наслада или поне задоволено чувство за мъст при мисълта да причини болка на този гаден урод. Възможността да го види как лежи в собствената си кръв, дори я изпълни с тъга. Съвсем объркана, най-сетне заспа.

Подаръкът не осигури на Халид спокоен сън.

— Не, татко... Халид! — стенеше Хедър в своя кошмар. — Кръв! — викът ѝ прониза тишината на нощта.

Халид се изправи като свещ и скочи от дивана долу при нея. Хедър се беше свила на пода и скимтеше насън. Халид я привлече към себе си, почна да я люлее нежно напред-назад, за да я успокои.

— Това е само сън — прошепна той.

Хедър се събуди, вкопчена в него.

— Какво сънуваш? — попита я загрижено Халид.

Беше едновременно пазач и покровител. Хедър мразеше този мъж.

— Мислите ми са само мои и ти няма да проникнеш в тях.

— Но твоите кошмари не ме оставят да спя.

— Моля хиляди път за прошка, господарю, но забравих какво съм сънувала.

Халид присви устни от толкова откровена лъжа.

— Викаше мен и баща си.

При споменаването на баща ѝ Хедър се сви и се сгуши, против волята си, в прегръдката на Халид. Той я притисна по-силно.

— Аз ще те пазя тази нощ. Не бой се вече.

Хедър се опитваше напразно да се отблъсне с две ръце от гърдите му.

— Ти си гол.

— Но не и ти — Халид продължи да я държи здраво и я целуна леко по челото.

— Не желая да ме докосваш.

— Тихо, мъничко Диво цвете. Затвори очи и се отпусни.

Но необичайната близост на мъж, голотата му, която усещаше през тънката си дреха и прегръдката му, от която не можеше да се освободи, я накараха само още по-конвулсивно да се свие. Вцепенена, лежеше като дъска в прегръдката му, затворила здраво очи, и се опитваше напразно да не се възбужда от тази близост.

— Ако не се отпуснеш веднага, ще се нахвърля отгоре ти.

Заплахата беше достатъчна. След малко Хедър вече спеше дълбоко и непробудно.

За разлика от нея Халид дълго лежа буден. Трябва да разбере причината за нейните кошмари, иначе ще се повтарят всяка нощ. Вече знае кой може да му помогне — нейната братовчедка.

— Какво й е?

— Не разбирам какво имате предвид.

— Какви са тези постоянни кошмари? — разпитваше Халид развълнуваната и уплашена млада жена. Тя добре долови нетърпението в гласа му.

Ейприл пребледня, уплашена от исполинската му фигура и необуздан нрав. Значи на този звяр е станала пленница клетата Хедър? Вече цели два дни? Как ли е успяла да го преживее? Ейприл си даваше сметка, че тя самата би умряла от страх.

Халид се приближи още повече. Беше свил ръце в юмруци. Белегът му беше побелял.

— Кажи! — изръмжа той заповеднически.

На Ейприл й се подкосиха коленете от страх, тя се олюля и падна в прегръдката на Малик, който едва успя да я задържи.

Той я сложи внимателно върху меките възглавници и хвърли на приятеля си укоризнен поглед.

— Не исках да я уплаша — извини се Халид.

— Подай ми чаша розова вода — помоли Малик. Щеше ли приятелят му да проумее някога, че заплахите в повечето случаи нищо не постигат?

— Хедър и тя са различни като деня и нощта — изрече Халид.

Когато Ейприл отвори очи, Малик вече й се усмихваше успокояващо. Той й помогна да стане, подаде й напитката:

— Вземи, изпий това.

— Благодаря, господарю. Вече съм по-добре — и Ейприл погледна уплашено Халид.

Халид коленичи до нея и се опита да изобрази нещо като усмивка:

— Съжалявам, нямах намерение да те стресна.

— Кажи на принца каквото иска да знае — от устата на Малик нареждането не звучеше като заповед, а като подкана.

— Аз нищо не зная — излъга Ейприл. — Как мога да зная какво сънува? Нека я попита.

— Тя не иска да говори с мен за това — трябваше да признае Халид.

— Ами тогава оставете я на мира — изсъска Ейприл, която си бе възвърнала куража, защото сега Малик държеше успокояващо ръката ѝ. — Нейните сънища изобщо не ви засягат.

— Тя има кошмари и ме държи буден — опита се Халид да ѝ обясни. Изглежда братовчедката притежаваше все пак поне стотна част от темперамента на Хедър. — Ако зная защо са тези кошмари, ще мога може би да ѝ помогна.

— Ако наистина искате да помогнете на Хедър, позволете ѝ да се върне в Англия.

— Това не мога да сторя.

— Не можете или не искате? — попита натъртено Ейприл.

— Насън тя вика покойния си баща — каза Халид, без да обръща внимание на въпроса на Ейприл. — Какво знаеш за него? Защо я преследва в сънищата ѝ?

Ейприл се опита да изглежда колкото може по-безразлична, макар никак да не ѝ хареса, че този човек знае вече толкова много за Хедър. Тя сви рамене и се престори, че няма представа.

— Хайде, кажи на принца каквото знаеш, гълъбче — заповяда ѝ меко Малик.

— Но аз нищо не зная.

— Сладка лъжкия! — той повдигна брадичката ѝ, тъй че да не може да избегне пронизващия му поглед. — Помня как на кораба на Фужер каза, че кошмарите на братовчедка ти пак ще те държат будна цял месец.

— Ценя твоята преданост — прекъсна ги рязко Халид. — Но аз имам пътища и начини да те накарам да проговориш.

— Когато Хедър е объркана или не ѝ е добре, тя сънува покойния си баща. Но аз съм била тогава дете и не зная какво всъщност се е случило.

— Как така — случило? — попита Халид.

— Хедър е била с баща си, когато е умрял. Но не зная нищо повече, освен че...

— Освен какво? — настояваше Малик.

— Като деца си играехме заедно. Помня, че след случилото се Хедър коренно се промени. Тя цели два дена плака и крещя, та я вързаха за леглото, за да не си стори нещо.

Халид затвори очи от срам. Тя го бе умолявала да не я връзва, защото няма да го понесе. Но какви изроди са тези англичани, та да вържат разплакано дете, вместо да го полюлеят на ръце и да го успокоят?

— Как е умрял баща й?

— Не зная подробности — този път не излъга Ейприл. — Бях още толкова малка, че не ми казаха нищо.

Малик й подаде чашата и тя отпи глътка. Той прокара нежно пръст по бузата й.

— Братовчедка ти трябва отдавна да е загубила вътрешния си мир. Принцът иска само да й помогне, защото желае в шатрата му да царя спокойствие. Сега ще те заведе при нея. Нека Хедър сподели с теб какво всъщност е станало, а ти после ще разкажеш на принца — каза Малик.

Ейприл кимна. Но как тъй този изверг се интересува защо Хедър сънува кошмари?

— Да идем веднага при нея — настоя Халид.

— Разбирам нетърпението ти — усмихна се Малик. — Но слънцето току-що изгря. Предлагам преди това да престанем да постим и да дадем време на моето малко птиче да се понагласи.

Халид не възрази.

— Ще ти викна един слуга — каза Малик на Ейприл. — Да си готова след час.

Но бяха минали цели два часа, преди Халид, Малик и Ейприл да се запътят към шатрата на Халид. Над леката върхна дреха Ейприл носеше черен яшмак, който я покриваше от глава до пети. Лицето й беше забулено. Никой не биваше да вижда собствеността на Малик.

Ейприл гледаше през булото войните на принца. Тези калени бойци й вдъхваха не по-малко страх от ужасния им предводител. Успокояваше я само съзнанието, че тези мъже, които я зяпаха любопитно, не могат да я видят през яшмака.

— Ще те чакаме тук — реши Халид и вдигна страничното платно на шатрата. — Говори с нея на френски. Тя е вътре.

— Искаш да кажеш, надяваш се да е там — ухили се Малик.

— Не, сигурен съм — Халид изчака малко, после влезе в шатрата.

— Къде отиваш? — попита Малик.

— Искам да ги чуя. Твоето гълъбче все още е на страната на братовчедка си, а не на своята.

Малик кимна и го последва.

Разкошът на шатрата направи силно впечатление на Ейприл. Подът беше покрит със скъп лъскав килим. Огромни възглавници от брокат бяха разхвърляни навсякъде. В средата имаше изкусно резбована ниска масичка. В горния край на шатрата братовчедка й лежеше, задрямала, на един диван.

От страх да не изцапа килима, Ейприл си събу обувките и се втурна боса през шатрата към своята братовчедка.

Разтърси я лекичко, за да я събуди. Хедър отвори очи и зърна някакво черно чудовище. Извика ужасена.

— О, Хедър, аз съм — извика Ейприл, и тя не по-малко уплашена.

— Ейприл? — братовчедките се прегърнаха през смях и сълзи. — Ейприл, добре ли си? — попита загрижено Хедър.

— Да, Хедър. Само дето тия глупави дрехи много ми пречат. В тях съм като мумия. А ти как си?

— Но защо си облечена така?

— Според тукашния обичай — обясни Ейприл. — Жените трябва да са целите забулени, когато излизат от къщи.

— Странни обичаи — отсече Хедър. — Повече от странни. Трябва да съм била луда, за да си пожелаю такова нещо.

— Така си е! — в гласа на Ейприл прозвуча укор.

— Ох, изобщо не се надявах да ме посетиш. Онова чудовище искаше да ми забрани да те видя пак, задето вчера се опитах да избягам и да те освободя.

— Наистина ли?

Хедър кимна.

— Предполагах, че си все още на кораба на онзи варварин и за малко не се удавих, понеже исках да те освободя от там. По-точно казано, заради него за малко не се удавих.

— Но как успя да избягаш от лагера? Въпреки всички тези войници... — само като си го представи, на Ейприл ѝ се подкосиха краката.

— О! Изобщо не беше трудно — отвърна Хедър. — Тези турци са толкова прости хора.

— Принцът съвсем не ми прави такова впечатление — възрази Ейприл.

— Външността лъже — Хедър посегна към ръба на дивана да напипа златния синджир. — Погледни, върза ме за леглото като да съм куче.

— Принцът се тревожи за теб — отвърна Ейприл с надеждата, че може с тези думи да поуталожи нещата.

— Той загрижен за мен? — смая се Хедър. — Просто не мога да повярвам.

— Принцът каза, че плачеш насън.

— Снощи пак сънувах татко.

Хедър преглътна, погледът ѝ молеше братовчедка ѝ за помощ. В същото време Ейприл изживяваше вътрешна борба. Усещаше се предателка. Но ако Хедър си поговори с нея за смъртта на баща си, това може би ще ѝ помогне. А принцът може да намери начин да я освободи от призраците. Но дали пък няма да използва наученото, за да си подчини Хедър?

— Ако поговорим за това, може да ти олекне — каза тя най-сетне малко колебливо.

— Сигурно си права — погледът на Хедър се помрачи. — Знаеш ли, връщам се отново и отново към този ден — десетият ми рожден ден. Татко ми беше подарил чудесен бял кон на сиви петна. Бях толкова възбудена, толкова радостна, че оседлах коня и се отдалечих сам-самичка от Базилдън. А той веднага решил да ме настигне със своя кон. И тогава го нападнаха онези бандити... Баща ми успя да ми каже да викам за помощ, но аз не можех и виждах навсякъде само кръв... — Хедър захлупи лице в шепи и отчаяно зариде.

Ейприл седеше безпомощна до нея и вече съжаляваше, че я е попитала.

— Един от мъжете падна на земята пред мен, беше целият в кръв и вече полумъртъв. Господи, да бях грабнала сабята му, не, не, просто да бях по-послушна... та баща ми умря по моя вина.

— Не, вината не е твоя.

— Моя е, препуснах без придружител.

— Но нали имението ви се пазеше от стража. Как си могла да знаеш.

— Трябваше да грабна сабята и да ги посека. Трябваше...

— Престани! — извика Ейприл. Вече не можеше да гледа как ужасно страда Хедър от спомените си. Веднага промени темата. — Я кажи, принцът има ли харем?

— Какво да има?

— Харем.

— Това пък какво е?

— В него живеят всички жени на един мъж — обясни Ейприл на невежата си братовчедка.

— Какви жени? — Хедър просто не можеше да си представи подобно нещо.

— В тази страна е прието мъжът да има повече от една жена — Ейприл се гордееше, че по изключение знае повече от образованата си братовчедка. Хедър беше ужасена. — Един мъж има право на четири съпруги и колкото си иска любовници — каза Ейприл.

— Значи трябва да напуснем час по-скоро тази страна и варварските ѝ обичаи — Хедър явно обмисляше поредния си план за бягство.

— И накъде? — попита невъзмутимо Ейприл. — Наистина ли вярваш, че отсега някой ще ни поиска за съпруги?

— Защо не?

— Наистина ли вярваш, че граф дьо Болийо би те взел за жена сега, след като си живяла тук с принца под един покрив?

— Проклетата Невестулка! — каза Хедър. — Той е причината да сме тук.

— Какво искаш да кажеш?

— Принцът ни е пленил, за да си отмъсти на Фужер.

— Какво му е сторил графът?

— Подробности и причините не са ми известни. Но принцът дължи белега си на Невестулката.

Ейприл погледна крадешком братовчедка си.

— Въпреки белега, принцът е много хубав мъж — каза тя после.

— Е да, би могло да се каже — съгласи се предпазливо Хедър.

— Кажи ми, как беше?

— Кое?

— Ех, знаеш кое.

— Не, не зная. Иначе нямаше да те питам.

— Искам да кажа, когато сподели за пръв път леглото му.

Хедър се опита да се покаже колкото може по-равнодушна и сви отегчено рамене. Но мислите й препускаха. Ако Малик вече е спал с Ейприл, как тъй Халид още не се е опитал да направи същото с нея? Изглежда пиратът е бил добър към Ейприл, в противен случай тя нямаше да говори така спокойно. Но защо принцът не е добър към нея?

— А ти как се почувства?

— Изпърво ме беше страх, но моят господар беше ужасно мил. Като благородните рицари от приказките, които сестра ти толкова обичаше. Беше наистина чудесен! И толкова романтичен!

Хедър изсумтя нещо.

— Бриджит си беше глупавичка.

— Ех, след като се случи, цяла се разтрепери от горещина.

— От горещина не се трепери — поправи я Хедър. — Човек трепери от студ.

— Аз пък треперех. Ами ти много ли кърви? — продължи да разпитва Ейприл.

— Ами да — измъкна се Хедър.

— Но целувките ми харесват. А на теб?

Пред вътрешния поглед на Хедър изникна принц Халид. Коравото му мъжествено тяло, миризмата му, силните му топли ръце, неговият...

— Значи и ти ги харесваш — Ейприл прогони със смях фантазиите на Хедър.

— Стига сме говорили за това — опита се Хедър да скрие притеснението си. — Нека използваме времето за планове. Тази нощ, когато слугите на Малик заспят, ще дойдеш при мен.

— Не, не мога.

— Трябва! Аз не мога да дойда да те взема, защото той ме връзва...

Изведнъж платнището на шатрата се вдигна. Малик и Халид се изправиха пред братовчедките. Малик не можа да сподави усмивката

си, а Халид гнева си.

— Ти никога вече няма да избягаш! — приближи се ядосан принцът. — Само истински глупак можеш да надхитриш повторно.

— Осмеляваш се да ме подслушваш? — изкрещя Хедър и скочи от дивана.

— Не, Хедър, те искаха друго! — възкликна безпомощно Ейприл.

Хедър пристъпи решително към Халид и му изкрещя на английски:

— О, толкова те мразя. Противен си ми, ти... прасе такова!

После се обърна към братовчедка си:

— Ами ти! Никога не бих повярвала, че така ще ме излъжеш. Предаде собствената си братовчедка!

— Не, не, не беше така — разплака се Ейприл. — Не знаех, че подслушват. Честна дума, трябва да ми повярваш.

— Тя казва истината — потвърди Малик и прегърна Ейприл, за да я успокои.

— Робинята няма личен живот — изсъска Халид, застанал зад пленницата си. — А какво мисли една робиня за друга, няма никакво значение.

Хедър реагира тутакси на обидата. Обърна, се мълниеносно към Халид и го ритна силно в слабините. Неочакваното нападение го смая. Но той не ѝ остана длъжен.

— Не! — застана помежду им Ейприл, за да му попречи. Хедър спечели малка преднина.

Ейприл се отскубна от Малик, нахвърли се и тя върху Халид, но босите ѝ крака нищо не можеха да му сторят.

Малик бързо я хвана и сега я държеше здраво за лакътя.

— Аз не съм глупав турчин — съскаше Халид. — И няма да допусна да избягаш още веднъж. Може да си понякога хитра, но умът ти, ако жена изобщо притежава такъв, не може да се мери с моя. А стойността ти, дори на здрава робиня, е направо нищожна.

Обидите улучиха целта.

— Чудовище, негодник — изсъска Хедър на английски. Беше толкова възбудена, че успя да се отскубне и си изкара гнева върху шатрата на Халид.

Тримата гледаха слисани как Хедър опустошава османското царско жилище. Тя прекатури масата, която се захлупи над закуската ѝ, после задърпа възглавниците и взе да ги къса, пристъпи към дивана и го преобърна, затропа с крака по скъпия килим. Погледът ѝ падна върху кривата сабя на Халид. Но в същия миг той се намеси. „Е, стига вече!“ — беше изписано на лицето му. Той се приближи бавно към Хедър — мълчаливо и неудържимо.

Хедър изтърва сабята и се опита да изтича навън. Но в преддверието се натъкна на Абдул, дотичал, озадачен от шумотевицата в шатрата на неговия господар. Хедър се сблъска с масивното му тяло и отскочи от силния удар.

Малик, Ейприл и Абдул бяха зяпнали смаяни Хедър. Лицето на Халид изразяваше само учудване. През живота си не беше срещал такава жена.

Той коленичи до нея, за да се увери, че не е ранена. После я дръпна грубо да стане и я притегли рязко към себе си.

Хедър се опита да му се опре, но не можеше, ако не ѝ позволи, да се дръпне дори само на пръст.

— Добре, вече разбрах каквото исках — заяви Халид на околните. — Можете да си вървите.

Абдул се оттегли с поклони чак до преддверието, Малик хвана Ейприл за ръката и вече се канеше да изчезне, когато гласът на Халид го върна обратно.

— Ела днес на вечеря. Но малкото ти птиче ми прилича повече на сокол. Трябва да я накажеш, задето ми се нахвърли.

— Ех, тези двете може да имат и нещо общо — Малик сподави усмивката си, но тя се долавяше в гласа му. — Уверявам те, че няма да се повтори. Ще я науча да се държи както подобава. До довечера — и с тези думи Малик измъкна Ейприл от шатрата.

— Искам да разтребиш тук всичко — заповяда Халид на Хедър.

— Няма! — думата падна между двамата, остра като брадва.

— Ще почнеш от леглото, за да мога да седна и да те гледам как работиш — Халид изобщо не обърна внимание на упорството ѝ.

— Няма! — с вирната брадичка и гневно святкащи очи тя продължаваше да го гледа упорито. Беше му хвърлила ръкавицата и чакаше той да я вдигне.

Халид се наведе над нея, искаше да я заплаши най-напред със златната верига. Но след всичко, което вече знаеше, щеше да е направо гадно, пък и нямаше да даде резултат. Затова предпочете да се засмее ехидно:

— Ще ме слушаш, или ще ти скъсам дрехите и ще разхождам устни по гърдите ти, докато те накарам да се разтрепериш от пламък и жар.

Хедър се изчерви като рак.

— Всичко ще оправя.

Той я изгледа подканващо. Тя не помръдна ни на йота.

Халид протегна дясната си ръка и погали предизвикателно пъпката на гърдата ѝ. Тя се присви и веднага се разшета.

Хедър се опита най-напред да вдигне дивана, но той беше прекалено тежък.

Халид стоеше, скръстил ръце, зад нея и наблюдаваше развеселен представлението.

— Помогни ми! — заповяда тя.

— Господарят трябва да помага на роба в работата му?

Хедър се обърна към него. Беше сложила упорито ръце на хълбоците. Но гласът ѝ прозвуча нежно:

— Нали искаше да седнеш тук, за да ме гледаш как работя.

Халид вдигна дивана и го върна на мястото му.

— Мислиш се за по-силна и по-дива отколкото си, малко Диво цвете — подигра ѝ се той.

— Да не си посмяла! — предупреди я той, тъй като вече можеше да чете по нейното лице, както и тя по неговото.

— Какво именно? — попита невинно Хедър.

— Ако обърнеш още веднъж дивана, няма да ти помогна.

— Е, тогава ще се наложи да спиш на пода.

— До тебе ли? Готов съм, с голямо удоволствие!

Хедър цяла се сви. Той пак спечели. Тя оправи одеялото на дивана, подреди възглавниците.

— Както гледам, от теб може да стане добра робиня — Халид седна, протегна към нея крак и заповяда: — Изуй ми ботуша!

Хедър го зяпна.

— Изуй ми ботуша и да не съм чул нито звук! Иначе ще те хвърля на килима и ще те целувам, докато почнеш да се задъхваш.

Хедър прехапа устни, наведе се и опита да изуе ботуша на Халид. Успя с доста усилия, но при това се озова на йода между краката му.

Халид ѝ подаде другия крак. Тя му събу и втория ботуш.

— Подай ми онази кутия.

Хедър го изгледа гневно. Халид видя само, че очите ѝ блестят като скъпоценни камъни.

— Мразя непрекъснато да повтарям.

Хедър стана и донесе кутията.

— Сега седни и отвори кутията — заповяда Халид. — Вземи от крема и го стопли в длани. Това е алое вера.

— И после? — попита, недоумяваща, Хедър.

Халид вдигна към нея крак.

— Масажирай крака ми с него.

— Моля?

— Не си зле с ушите?

— Не, искам да кажа, да.

— Казах да ми разтриеш с този мехлем крака.

— И през ум не ми минава.

— В такъв случай простият турчин ще трябва да си направи кефа да те съблече. А после да разтрие *твое* тяло с мехлема.

Без дума повече Хедър хвана крака на Халид и почна да го масажира. Втриваше крема в стъпалото, правеше с палеца леко кръгообразно движение между пръстите.

— Много те бива — протегна ѝ Халид и втория крак. И веднага изстреля втора стрела: — Бъди благодарна на съдбата, робиньо. Животът на един принц е много по-труден от този на роб.

Хедър продължаваше да масажира крака му, сякаш изведнъж беше оглушала. Големите ѝ зелени очи се бяха присвили опасно в малки цепки.

— Днес ще се изкъпя и ти ще ми изтъркаш гърба — заяви Халид. — Излишно е да ми противоречиш. Зная с какво удоволствие ме глезиш. За съжаление в момента нямам време за това.

Лицето на Хедър помрачня, толкова беше ядосана.

— А сега се заеми с останалите си задължения — заповяда неотстъпчиво Халид и obu отново ботушите.

Хедър не помръдна.

— Не ти ли заповядах да разтребиш шатрата?

Хедър само го гледаше.

— Йоп бени! — измърмори Халид и се наведе към нея. Устните му докоснаха леко нейните. — Йоп бени! Това значи: Целуни ме.

Хедър извърна лице и скочи на крака. Нагласи масата, вдигна закуската си от пода, оправи и килима.

— Абдул! — извика Халид.

Абдул трябва да беше подслушвал в преддверието, защото тутакси изникна пред тях.

— Ще я пазиш. Като разтреби, нека се изкъпе. И внимавай никой от войниците ми да не види лицето ѝ — заповяда Халид.

Затаила дъх, Хедър се втренчи гневно в него.

— Не бой се — ухили се Халид. — Очакват те и други задължения — и с тези думи остави двамата сами.

Хедър продължаваше да седи на пода и да гледа високомерно Абдул. А той ѝ посочи с кратък жест, че трябва да продължи да работи. Тя пак не помръдна.

Абдул пристъпи към нея.

Това бе достатъчно. Хедър призна поражението си и се залови да отстрани всички последици от бурния си темперамент.

Халид се върна към обед. Одобри, доволен, работата на Хедър. Темпераментната му робиня беше подредила безукорно шатрата, беше отстранила всяка следа от сутрешното си избухване.

Свита като котенце, Хедър лежеше на дивана и дремеше. Личеше, че не е свикнала на физически труд.

Той наблюдаваше замислен спящата. Не беше виждал толкова необикновено и красиво женско същество.

Лъскавата ѝ медночервена коса, нежните и все пак женствени форми, прекрасните тъмозелени очи, които му напомняха смарагди...

„Смарагдите символизируют постоянство и вярност — спомни си Халид. Ако това същество отдаде един ден сърцето си на мъж, ще му бъде ли завинаги вярна спътничка и любима?“

Тя го привличаше и когато му се усмихваше, и когато му крещеше разгневена. Близо до нея се чувствуваше... потърси подходяща дума, е да, до нея той усещаше с всяка фибра на сърцето си, че живее. Наистина ли любовта може да прави чудеса?

Но какви са, в името на Алаха, всички тези мисли! Халид си заповяда веднага да забрави нежните си мечтания. Неговата пленница не е предназначена да го дари с щастие. Тя трябва да послужи единствено и само на отмъщението му. Тя е ключът към Фужер.

Само че сърцето му подсказваше друго. Едва когато тя нахлу така неочаквано в неговото сърце, разбра колко безчувствен и студен е станал. Това същество, възплаващо всичко, което трябваше да мрази, беше пробудило чувствата му от дълъг зимен сън. Халид искаше да я вземе в прегръдките си и никога вече да не я пусне. Но съзнаваше, разбира се, че това никога няма и не бива да става.

Защото, ако знаеше каква съдба ѝ е отредил Алах, тя щеше на часа да се самоубие.

— Събуди се, робиньо — побутна я той.

Хедър само се дръпна и се зави презглава с одеялото. Халид дръпна одеялото и заповяда:

— Събуди се!

Хедър подскочи и се озърна объркана. После позна Халид и го изгледа с нескрито презрение.

— Робът не може да спи, когато му скимне — изсумтя Халид, но сърцето му се сви. — Робът трябва да е по всяко време на разположение на господаря си.

— Да му е на разположение? — Хедър скочи ужасена от дивана.

Халид я гледаше усъмнен. Стоманеносините му очи бяха приковани към лицето ѝ. Не беше време за двубои. Хедър го разбра.

— Моля те хиляди пъти за извинение, господарю и повелителю мой — изчурулика тя примирено. — Ще бъда покорна робиня на моя господар и повелител.

Халид кимна доволен.

— Добре, прощавам ти.

Той отиде до нейния сандък и затърси подходяща дреха. Тя го следваше с изпълнен с омраза поглед. Халид се върна със зелена като мъх рокля.

— Вземи, изцапала си си роклята, докато си чистила. Облечи тази.

— Има ли значение? Нали веднага пак ще се изцапам — възрази Хедър. — На графа всичко това никак няма да му хареса! Нали ще трябва после да ми оправя чеиза.

Халид вдигна заканително вежди.

— Ти никога няма да видиш графа. Тъй че не се тревожи дали ще бъде разгневен, или не. Освен това не забравяй — робинята не бива да поставя под съмнение заповедите на своя господар.

За миг между двамата се възцари тишина. Измерваха силите си с погледи.

— Е и? — прекъсна Хедър мълчанието.

— Какво и? — Халид знаеше какво ще последва.

— Би ли излязъл от шатрата, докато се преобличам?

— Вече ти обясних — робите нямат личен живот.

Безполезно беше да спори с това животно. Хедър му обърна гръб, разкопча роклята и я пусна да се свлече на пода. После съблече презглава ризата, пусна и нея.

Халид гледаше като омагьосан меката извивка на гърба ѝ, светлата ѝ кожа прозираше през тънката риза. Погледът му се плъзна

надолу, към чудесно оформените крака. Даже стъпалата ѝ бяха красиви.

Тя се наведе напред, за да съблече роклята. Като зърна закръгленото ѝ задниче, той едва се овладя. Усети как в него се надига непреодолимо желание.

Хедър не бе усетила нищо. Почти забрави, че не е сама. Обърна се към него, без нещо да подозира. В пламтящите му очи съзря отново израза, който веднъж вече я беше уплашил, но и възбудил. Но беше твърде неопитна, за да го изтълкува.

Халид вдигна ръка да я погали нежно по бузата, но веднага я отпусна. Боеше се от собствените си чувства. Обърна се и излезе от шатрата.

— Абдул, моята робиня да ми приготви вечерята!

— Но аз не зная да готвя.

— Значи ще се научиш. Абдул, чу ли ме? И никой да не ѝ помага.

— Но как ще се науча, ако никой не ми помага?

— Дори прост турчин като мен знае как се приготвя вечеря. Значи ти ще можеш още по-добре — с рязко движение на ръката той подкани Хедър да излезе. На Абдул заповяда: — Погрижи се никой мъж да не види лицето ѝ.

— Ще си платиш за това — изсумтя Хедър.

Малко по-късно тя се върна в шатрата, последвана от Абдул, който носеше табла. Лицето ѝ беше цялото в сажди, горещината от огъня беше залепила къдриците ѝ по челото.

Халид се облегна в очакване на възглавниците. Но един поглед към подноса беше достатъчен, за да разбере, че Хедър наистина не знае да готви. Месото миришеше на прегоряло, оризът беше недоварен, аспержите плуваха в оцет.

За разлика от него, Хедър се гордееше с първия си опит. Винаги пристъпваше въодушевено към нови задачи и с удоволствие учеше. Принцът я отвращаваше, но тя се надяваше въпреки това той да остане доволен.

Халид опита късче месо. Дъвка дълго и старателно още суровото месо и пролича, че с голяма мъка го преглътна.

— Ти наричаш това готвене? Та това агне е още живо!

Хедър не каза нищо, но устните ѝ се присвиха от яд.

— С твоя ориз човек може да си счупи зъбите.

Хедър не беше свикнала с грубо навикване.

Халид се втренчи в аспержите. За да я зарадва, пхна една в устата. Какво ли можеше да се сбърка при аспержите! В следващия миг се опули от изненада, защото нежният орехов вкус на аспержата беше изчезнал от изобилния оцет, в който я беше удавила Хсяър. Той я изплю, вдигна гарафата с вода и отпи няколко дълги глътки. Идеше му да си избърше устата с пешкир.

— Да не искаш да ме отровиш? — попита той.

Тя го погледна ужасена.

— Не, разбира се. Въпреки че възможността не звучи зле — гласът ѝ трепереше от гняв. — Нали те предупредих, че не зная да готвя, но ти не ми повярва.

— Поне веднъж да кажеш истината. Добре, хваля те за честността. Но съм ужасен от онова, което наричаш готвене.

— Но как така...

— Може би си надарена за друго — Халид погледна към дивана. — Искаш ли да опитаме?

Хедър стисна зъби.

— Така си и мислех. За в бъдеще няма да ми приготвяш храната. Но ще ми прислужваш докато се храня — той погледна въпросително Абдул: — Какво ще ядат хората ми днес?

— Кускус и питки.

— Сега можеш да се погрижиш за себе си, робиньо — Хедър се изчерви от срам. — А тази вечер ще прислужваш на мен и гостите ми на трапезата.

— Да — заекна Хедър.

Сама в шатрата на Халид, Хедър се отпусна, трепеща от яд, на дивана. И през ум не ѝ минаваше да свиква с пода. Беше все пак братовчедка на кралица. Божичко, колко го мразеше! Наистина трябваше да го отрови, но отровата щеше да е твърде слабо наказание. Не, той трябваше да страда, трябваше да се лее кръв.

Ти лъжеш! Защото, колкото и да го мразеше, много добре знаеше, че никога няма да му причини съзнателно болка. Колкото и да я ядосваше високомерието му, Хедър предпочиташе той да е наблизо, вместо да е сама сред тези варвари. Той всъщност не се отнасяше зле с нея. Не я беше удрял, не я беше нападал. Дали пък кървавият Меч на Алах не носеше нежно сърце?

Трепкащите пламъчета на свещите осветяваха само средата на шатрата, където Халид и Малик тъкмо бяха седнали да вечерят.

— Е, как е твоето хищно птиче? — попита Халид на турски.

— Нахоках я. А ти ще ми съобщиш ли вече нещо?

Влезе Абдул и вдигна очи към небето. Зад него робинята носеше вечерята.

В яшмака си, традиционната дреха на османските жени, Хедър приличаше не на благоденствваща робиня, а на зловещ ангел на отмищението. Очите ѝ святаха.

Тя прекоси бавно шатрата, свали подноса и подреди върху ниската маса безброй чинии и чаши. Имаше зайци, изпържени в зехтин и подправени с пресен джоджен и магданоз, шафранен ориз, кисели краставички, пълнени чушки и аспержи в съвсем малко оцет.

— Задушavam се — оплака се Хедър на френски, докато пълнеше чашите с розова вода. — При нас увиват така мъртвите, а не живите.

— Каза ли нещо? — попита Халид приятеля си.

— Аз ли? Не! — засмя се в себе си Малик. През целия ден беше предвкушал предстоящия фойерверк.

— Хм! Трябва да ми се е счуло. Защото съм сигурен, че робинята ми за нищо на света няма да се обади, преди да съм я заговорил. Пък и нали знае, че докато не я повикаме пак, мястото ѝ е в задната част на шатрата.

Хедър изруга мислено и се оттегли навътре. От там поне не виждаше добре звяра и тя използва възможността да се освободи от черния яшмак. Хвърли го на пода и го стъпка с крак. Тя е англичанка, а не турска наложница. За пръв и последен път носи този яшмак.

— Много е вкусно — каза Малик, отхапал от заешкото. — Тя ли?

— Опазил ме Алах! — изсумтя Халид. — На обяд едва не ме отрови. Не можеше да се яде.

— Случайно ли беше или нарочно? — наля си чаша вино Малик. Халид сви рамене.

— Горкото агне беше още живо, оризът суров, а маринованите аспержи плуваха в море от оцет.

Малик се разсмя и се задави с виното.

Халид го потупа по гърба и щракна с пръсти да извика робинята. Но тя и не помръдна.

— Робиньо! Трябва да се научиш да отделяш на своя повелител всичкото си внимание.

С ужасни, но безмълвни закани, Хедър се приближи към двамата мъже, сякаш тръгваше на война с тях. „Вечерта ще е май наистина многообещаваща“, каза си Малик.

— Покорна робиня не би си позволила да си свали яшмака — каза Халид.

— Аз не съм покорна робиня — последва резкият отговор.

— Избърши разлятото вино и долеи чашите.

Хедър коленичи и изпълни, по изключение, без да мърмори, каквото ѝ заповядаха.

— Чашата на нашето отмъщение на Невестулката щеше да е пълна, ако тя беше вече негова жена — смигна Халид на Малик. — Щеше да е готов да се бие, за да се отърве от нея.

Навъсеният израз на Хедър, докато сипваше виното, беше повече от красноречив. Тя ще си отмъсти, още преди вечерята на тези разбойници да свърши.

— Понеже стана дума за Фужер — каза Малик на турски, за да не може Хедър да го разбере. — Как ще го подмамиш? Искam да се бия редом с теб, знаеш колко обичах сестра ти.

— Вестоносецът вече отнася новината на запад — отвърна на турски и Халид. — Годеницата на граф дьо Болийо, пленница на Меча на Алах, ще бъде предложена на публичен търг в Истанбул. Графът има възможност, разбира се, да наддава и той.

Това изненада Малик. Знаеше, че неговият приятел е привлечен от девойката.

— Невестулката е страхливец и няма да дойде.

— Не, ще дойде.

— А с нея какво ще стане?

Халид погледна Хедър, която отговори на погледа му, без да знае, че двамата тъкмо говорят за нея. В очите му се четеше безпомощна нежност.

— Какво ще стане с нея ли? — Халид се опита да потисне чувствата си. — Това няма никакво значение. Задачата ѝ е да подмами

Невестулката от дупката ѝ. Ще я продам, на който предложи най-много.

Хитрият Малик се усмихна.

— Ами тогава продай я на мен.

Лицето на Халид пламна, но той веднага се овладя.

— Две диви англичанки, така ли? Ще има да ти танцуват по нервите — подразни той приятеля си.

— А по твоите няма ли да танцуват? — Малик с удоволствие се включи в играта.

— Зная много добре как да се държа с жени — отвърна малко безпомощно Халид.

Малик високо се разсмя.

Хедър ги изгледа пренебрежително и прекоси шатрата към входа, за да поеме от Абдул десерта — в плоските купички имаше лимонов шербет, украсен с ментови листенца.

— Както те гледам, ти с една не можеш да се справиш. С удоволствие ще ти дам някои и друг урок — ухили се Малик.

— За мен тук няма жена, има само...

Хедър тресна силно купичките на масата. Лепкавият шербет преля, захапа по килима, по панталона на Халид и скута на Малик. Двамата мъже скочиха, разгневени.

— Простете, сбърках — извика бързо Хедър, като видя какво е направила.

— Нали ти казах, че и с една не можеш да се справиш — на Малик всичко това му изглеждаше ужасно смешно.

— Робът трябва да се дресираща като любимо животно — отвърна Халид и пръсна шербета от пръстите си върху лицето на Хедър.

— Известие от Миримах — прекъсна Абдул сцената и подаде на Халид плик с печат.

Халид счупи печата и хвърли поглед на редовете от майка си. След краткото четене остроумният и гостоприемнен домакин се бе превърнал отново в ужасяващия Меч на Алах.

— Имало е атентат срещу братовчед ми Мурад. Трябва веднага да тръгна за Истанбул — каза той на турски на Малик. — Мурад е жив, но престъпникът е успял да избяга.

— Но кому е нужно да убива наследника на султана? — попита Малик. — Та това е лудост!

— Надявам се скоро да разбера.

— С кораб ще стигнеш по-бързо в Истанбул. Моряците ми ще са готови утре заран.

— Ще заповядам на хората си да вдигнат утре лагера — обади се Абдул.

— А с нея какво ще стане? — попита Малик.

— Робинята ми ще дойде с мен — и добави на френски: — Можеш да ми пратиш изцапания си панталон. Тя ще получи нещо за ядене чак след като изчисти дрехите ни.

Малик кимна и се сбогува.

Халид хвърли кърпа на Хедър.

— Дръж, цялото ти лице е в шербет.

— И моят ден ще дойде — измърмори Хедър.

— О да, лейди. И по-скоро отколкото си мислите — гласът на Халид звучеше заплашително. Той излезе от шатрата.

Хедър не знаеше как да изтълкува думите му.

На брега цареше мирно настроение. Първите слънчеви лъчи багреха в ярко оранжево южното небе. „Садам“ се полюшваше върху леките вълни. В небето над него се рееше чайка. На брега беше изтеглена една-единствена голяма лодка. До нея Рашид и няколко от моряците на Малик тихичко си приказваха. Халид и Малик бяха застанали малко по-далеч, за да разговарят необезпокоявани.

— Ще дойдеш ли после на търга? — попита Халид и подаде на Малик вече изчистения му панталон.

— Колкото мога по-рано, ако ще съм ти от помощ.

— Господарю, натоварихме всичко — прекъсна Абдул разговора им. — Можем да вдигаме платната.

— Добре, значи ще се видим след няколко дена — отвърна Халид. — Ако ми потрѣбваш в Истанбул, ще ти пратя един от пощенските гълъби на Миримах.

Абдул се поклони за довиждане.

— Подозираш ли кой може да е дърпал конците при този атентат? — попита Малик.

— Да, подозрение имам. Но още не искам да говоря за това.

На няколко крачки от тях Хедър и Ейприл си казваха довиждане. И двете бяха забулени от глава до пети в развяващи се черни дрехи.

Хедър прегърна братовчедка си и ѝ прошепна:

— Ще се върна и ще те измъкна от тук.

— Не прекалявай с търпението на принца — предупреди я Ейприл. — Освен това той изглежда много по-добре от Невестулката.

— Аха, признаваш значи, че Фужер прилича на Невестулка?

— Ако се върнем някой ден в Англия — засмя се притеснено Ейприл, — кралицата ще те омъжи за друг, може би още по-грозен от Фужер.

— За това нямай грижа — отвърна ѝ Хедър. — Вече имам план.

— Какъв план?

— Изобщо не желая да си имам вече работа с мъже — отсече Хедър. — Във Франция ще отида в манастир и ще се посветя единствено на Бога.

Ейприл не успя да сдържи смеха си.

— Ти в манастир?

— Какво е толкова смешно? — Хедър беше почти обидена.

— Хайде да не се караме. Може би дълго няма да се видим.

Хедър кимна.

— Много ще ми липсваш.

— Моят господар има къща в Истанбул и ми обеща, че ще мога да те виждам — каза Ейприл.

— Ами другите му жени?

— Мислиш ли, че те ще искат да се запознаят с теб? — попита объркана Ейприл.

— Не, нямах това предвид — и Хедър прошепна още по-тихо: — Постарай се да разбера кога идваш в Истанбул, за да успея да подготвя бягството ни.

Изведнъж нечия тежка ръка се стовари на рамото ѝ. Халид явно не беше зарадван от плановете ѝ за бягство.

— Избий си го от главата. Няма да успееш да избягаш.

Хедър си пое дълбоко въздух, но той я прекъсна.

— Ако посмееш да ми противоречиш пред хора, ще бъда принуден публично и да те накажа — закани се Халид.

Хедър се обърна към Ейприл и изведнъж очите ѝ плувнаха в сълзи. Тя прегърна силно братовчедка си.

— Господи, защо ме напускат всички, които обичам.

— Ще се видим — каза Ейприл и я потупа успокоително по гърба. — Ще ти дойда на гости, нали ти обещах.

Халид я подкани да тръгва. Той я вдигна през борда и се качи след нея. Рашид и моряците избутаха лодката във водата, после заеха местата си и загребах. Люлеейки се, лодката пое навътре в морето, към „Салам“.

Хедър гледаше назад и махаше на Ейприл.

— Раздялата с обичан човек винаги е тежка — прошепна Халид. Беше толкова близо до нея, че устните му докосваха ухото ѝ.

Хедър не отговори. Само го погледна крадешком. Беше доловила тъга в гласа му, но не можеше да си обясни причината.

Когато стигнаха до „Садам“, Хедър погледна нагоре към новия си дом.

Горе мачтите на кораба се олюляваха в една посока, лодката танцуваше по вълните в обратната.

Зави ѝ се свят и тя посегна към ръката на Халид, за да се задържи. Той я вдигна внимателно на рамо и се качи на кораба. Моряците наблюдаваха театро̀то.

Халид я пусна лекичко на палубата. Загрижен, че е толкова бледа, попита:

— Още ли ти е зле?

— Вече не — Хедър поклати глава и впери тъжен поглед в брега. Ейприл вече не се виждаше.

— Страхуваш ли се?

Хедър го погледна в лицето.

— Никога не съм била сама и толкова далеч от дома — призна тя.

— Не бива да те е страх. Пътуваш с мен — каза Халид.

— О, колко ми олекна — Хедър вече беше готова за сарказъм. — Веднага се почувствах по-добре.

Халид присви устни. Думите му наистина бяха смешни. Тя не го придружава като любима, а като негова пленница. В тази игра той е чудовището, а не закрилникът.

— Гладна съм. Заведи ме в каютата, та да мога да ти изчистя панталона. Наистина не искам да изтърва обяда.

Той кимна и я отведе в трюма. Кабината на Малик си беше останала същата като при пътуването им насам.

— Чувствувай се тук като у дома си — каза на излизане Халид. И затвори след себе си вратата.

Хедър погледна през прозорчето към морето. Кога ли ще да види отново Ейприл?

Братовчедка ѝ може би има право. Принцът е много по-хубав от Невестулката, а кралица Елизабет може наистина да я омъжи и за още по-отвратителен тип. Тъй че, макар Халид вечер да я връзва... със златната верижка беше приковал и себе си към нея.

Господи, какви са тези мисли! Не, тя никога няма да се отдаде на този неверник!

Ядосана, смъкна рязко фереджето от лицето си. Изхлузи се от яшмака и стъпка още веднъж хубавичко омразния черен плат. После седна на леглото и се залови да чисти панталона на Халид.

Следобед Халид се върна в каютата с поднос в ръка. Завари Хедър да гледа тъжно морето през прозореца. Дали не подготвя следващото си бягство?

— Вземи, панталонът ти е вече чист.

— Хайде да хапнем — и Халид сложи подноса на масата.

— Не съм гладна.

— Ако няма нищо за ядене, оплакваш се, че те моря от глад. Сега ти нося сам яденето, но изведнъж не си гладна. Следващия път ще ядеш чак след като си свърша работата в Истанбул.

Хедър започна мълчаливо да се храни.

— Зная, че не обичаш да ядеш сама — каза принцът и си притегли втория стол.

— Кога най-сетне ще ми върнеш свободата? — погледна го Хедър.

— Колко дълго имаш намерение да живееш? — вече си беше върнал онази нагла усмивка.

— Искаш значи да ме направиш своя робиня?

— Аз вече те направих своя робиня.

— Няма да позволя да увеличиш с мен харема си — заяви Хедър.

— Аз нямам харем.

— Как тъй нямаш? — смая се Хедър. Нали Ейприл ѝ обясни, че в тази забравена от Бога страна мъжете могат да имат няколко жени.

— Засега поне в сърцето ми няма нито една жена — отвърна Халид.

— Но поне за клетото същество, принудено да те роди на този свят, сигурно има място в сърцето ти.

Халид скочи от мястото си и тръгна към вратата. Там се обърна още веднъж.

— Лейди Хедър, аз нямам сърце.

Този звяр сигурно се е появил без майка на белия свят. Е, тя лично може да приеме такова обяснение.

Халид остана на палубата, докато Истанбул изплува в далечината. Гледката на Златния рог и палата на неговия чичо го опияняваше всеки път, когато се връщаше в родния си град. Но този път мислите му бяха другаде. Кой може да има полза от смъртта на неговия братовчед? Беше ли атентатът дело на непознат фанатик? Или зад него се крие съзаклятие? Мурад разчиташе напълно на Халид да изясни случая.

Кой ли го очаква в двореца Топкапъ? Мурад, естествено. Става дума за живота му и за бъдещето на цялото царство. Неговата майка, нур-у-бану? Животът на единствения ѝ син е в опасност. Султан Селим? Възможно, в случай че не е намерил отново пътя към винарската изба в дълбоките подземия на Топкапъ. Миримах? Въпросът е излишен. Майка му винаги е там, където се коват интриги.

Когато Халид се върна в каютата, наложи му се да буди Хедър от кошмар. Тя се вкопчи сънena в него и след миг отново заспа. Той се опита да потисне чувството си за вина. Тя му се доверява. Да, но няма представа от начина на живот в страната му, а и не може да предположи какво ужасно бъдеще я очаква.

— Рашид ще те пази, докато ме няма — прошепна той в ухото на спящата. Потърси златната верижка, за да я върже.

Изведнъж Хедър отвори очи и зърна омразния подарък.

— Защо трябва да ме връзваш и тук? Не мога да се изпаря във въздуха, нали?

— Можеш да се провреш през прозореца. Може би предпочиташ смърт чрез удавяне пред моята компания. Много жени преди теб са предпочели на това място смъртта пред още по-жестоката съдба.

Хедър вече беше вирнала чипото си носле.

— Е, не си чак толкова важен.

— Не съм ли?

— Щом толкова искаш, вържи ме — тя затвори очи. Но китките ѝ трепереха.

Като жертвено агне, помисли си той изведнъж. Погледна нежните ѝ китки, тънките пръстчета и захвърли надалеч златната верига, чак в най-отдалечения ъгъл на каютата. С мъка сдържаше желанието си. Халид искаше да се приближи много внимателно към нея, но изведнъж просто я притегли към себе си.

Тя отвори смаяна очи, но преди да успее да каже нещо, усети меките му топли устни върху своите. Той я притегли още по-близо и езикът му проникна в устата ѝ. Горещи вълни на силна страст обляха гърба ѝ. Халид я държеше здраво, сякаш никога нямаше да я пусне. Взискателният му език изследваше вътрешната страна на устните ѝ, търкаше се с безкрайно удоволствие в нежното връхче на нейния език.

Първата ѝ целувка. Хедър простена. Сега тя го целуваше, хванала главата му в двете си ръце. Той я пусна нежно.

— Трябва да ми обещаеш, че няма да си сториш нищо лошо — гласът му трепереше от възбуда.

— Обещавам ти — тя затвори очи и разтвори устни за втора целувка. Халид я целуна този път само леко по чипото носле и задържа за миг лицето ѝ в длани. После излезе от каютата крайно възбудена, Хедър седна на леглото и докосна с пръсти устните си. *Първата ѝ истинска целувка.* Затвори очи и отметна глава със смях назад. Все още усещаше по кожата си топлината от тялото на Халид.

Миг по-късно бузите ѝ пламнаха. О, Божичко! Онова гадно същество я целуна, а тя не му се противопостави. Напротив, стори ѝ се възбуждащо. На всички жени ли въздейства така? Как ще се появи отново пред очите му?

Полумракът на ранната вечер вече беше обагрил небето в цветовете на лавандулата, когато Халид напусна кораба. Но лодката не го откара в Истанбул, този загадъчен, спиращ дъха град, чиито покриви, кули и минарета се очертаваха в залива зад него. Целта му беше палатът на неговия чичо.

Внушителният дворец Топкапъ се издигаше върху издадена скала. От там се отриваше великолепно гледка към Златния рог, Босфора и Мраморно море. Името Топкапъ означава на турски Портата на топовете и от двете страни на палата наистина стояха два огромни топа. Местоположението на крепост правеше двореца непристъпен.

На бавно избледняващата дневна светлина Халид още можеше да различи четириъгълната кула на султанските бани. Осмоъгълната кула, подслоняваща султанския харем, вече едва се виждаше.

Халид мразеше този харем. Ненавиждаше всяко свое посещение там. Жените бяха прекрасни, екзотични и опасни. Приличаха му на змии. С гъвкава мекота те си оспорваха безмилостно, хладнокръвно и

пресметливо благоволенieto на своя господар. Борбите им за власт бяха жестоки, понякога смъртоносни.

Халид прекрачи украсената с резба и седеф тежка двукрила врата на харема. Ага-килярът, комуто беше подчинен харемът, го поведе през витите коридори към салона на неговата леля. Нур-у-бану го очакваше в покоите си, подредени с разсипнически разкош. Тя беше башкадъната на султана и му беше родила наследника Мурад. Миримах, майката на Халид, и Мурад, за когото беше предназначен скорошният атентат, също го очакваха там.

— Значи реши се най-сетне да ни подкрепиш в този тежък час — така посрещна Миримах единствения си син.

— Халид! — изрече Мурад и в гласа му прозвуча облекчение.

— Добре дошъл, племеннико — в погледа на нур-у-бану се четеше искрена привързаност.

Халид беше посещавал неведнъж братовчед си, но всеки път оставаше впечатлен от лукса, който го очакваше в покоите на леля му. Разкошни килими покриваха скъпите подове. Средата на помещението беше заета от огромен бронзов мангал, огънят, проблясващ през отворите му създаваше уют. Стените бяха боядисани в ярки цветове. Скъпо орнаментирани прозорци с изпъкнали стъкла откриваха приказна гледка към разкошна градина. Във всичко личеше привилегированото положение, което султанът беше отредил на майката на своя син и бъдещ наследник.

— Благодаря, мила лельо — усмихна се Халид. После се приближи към Мурад за целувката на мира. Чак след това се обърна към майка си с въпроса: — Но къде е Тина?

— На нейната възраст къде трябва да е? В къщи. Или предпочиташ да разговаря с нас за атентата?

— Разбира се, че не — отвърна хладно Халид. — Нур-у-бану, къде е чичо Селим?

— Отиде да посети Линдар — ноздрите на нур-у-бану потрепнаха презрително. — Тя роди наскоро едно кривокрако чудовище и за спомен на покойния ти брат го нарече Карим.

— Разкажи на Халид за нападението на пазара — заповяда Миримах на племенника си.

— Кой би имал полза от смъртта ти? — обърна се към него Халид.

— Карим? — сви рамене Мурад.

— Децата рядко са в състояние да замислят нападения — отвърна грубо Халид.

— Но майка му с положителност — намеси се нур-у-бану. — Линдар няма да се спре пред нищо, за да види сина си на трона.

— Ти какво мислиш, майко? — попита Халид.

— Линдар не е достатъчно ловка за подобни заговори — тя погледна изпитателно сина си. — Откъм тази страна белегът ти изобщо не се вижда. Можеше да си много хубав мъж. А брат ти трябваше да умре толкова млад.

Халид пребледня. Думите на майка му, толкова презрителни и коравосърдечни, го нараниха повече, отколкото би го сторил крив ятаган.

— Халид не се е променил — дойде му на помощ Мурад, ужасен от безсърдечното и обидно държане на Миримах към сина й. — А Карим загина със смъртта на храбрите. Халид няма за това никаква вина.

— За война не е важно дали ще отнесе от битката някой белег — отвърна бесен Халид. — Но да се върнем на думата си. Не е възможно жена да участва в подобен заговор. Жените не нараняват с меч, а с острия си език.

— Според закона недъгави синове не могат да станат султани — Миримах беше пропуснала край ушите си острия отговор на сина си. — Та каква полза би могла тя да извлече?

— За такива крака има специални обувки. С тях недъгът на Карим може да се скрие от народа — допусна нур-у-бану. — А куцането му може да се обясни с навяхване.

Мурад погледна с нежност майка си.

— Любовта и грижата ти за мен май преувеличават нещата.

— Ти какво мислиш, Мурад — попита Халид.

— Зная, че ти ще откриеш истината и ще накажеш виновните — отвърна без колебание Мурад. Очевидно не си бе създал свое мнение и се надяваше изцяло на братовчед си, от когото тайничко се възхищаваше.

Всички млъкнаха, когато младата слугиня влезе с почерпката. Тя поднесе захаросани бадеми, турско кафе и малки курабии във формата на полумесец, после безмълвно се оттегли.

— Малик не е ли с теб? — попита Миримах.

— Той ще пристигне скоро в Истанбул — отвърна Халид. — Ти направи ли каквото те бях помолил?

— Евнухът е вече в дома ти. Но защо трябва да говори английски и френски?

— За да се грижи за пленницата ми — англичанка — отговори делово Халид.

— Твоя пленница? — възкликнаха и тримата в един глас.

— В безкрайната си милост Алах ми даде в ръцете средство да си отмъстя на Фужер.

— Ти вече веднъж не успя — каза Миримах хладно. — Можеш ли да си сигурен, че точно този път ще успееш?

— Този път имам най-добрата стръв за примамка. Малик успя да плени годеницата на Невестулката и ми подари тази дива неверница. Фужер ще научи това, а също, че идния месец ще я продам тук на закрит търг.

— Как изглежда? — попита, любопитен, Мурад. Беше винаги готов да увеличи харема си с нови жени. Може би ще я купи.

— Това невероятно малко същество има език почти толкова остър, колкото този на майка ми — отговори Халид, който познаваше апетитите на Мурад, както и неговия вкус. Не, няма да допусне Хедър да се озове в неговите ръце. — Косата ѝ е с цвета на гнили портокали, а очите ѝ на незрели ябълки, кафяви петна обезобразяват носа ѝ. Толкова е отблъскваща, че в нейно присъствие не мога зальк да преглътна. Виж, на Невестулката такава жена щеше да му е лика-прилика.

— С други думи тя е хубавица — човек не можеше така лесно да излъже Мурад. Но защо се мъчи Халид да го откаже от тази покупка? Може би иска да я задържи за себе си?

— Ще участвам в наддаването — каза Мурад, наблюдавайки братовчед си. — Освен ако не искаш да я запазиш за себе си.

— О не, в името на Алах, не и не — отговорът на Халид прозвуча малко прибързано.

С това събуди любопитството и на останалите. От начина, по който реагираше на въпросите, за всички стана ясно, че Халид харесва тази жена. Да, Халид щеше, естествено, рано или късно да се ожени, но досега не бе проявявал интерес към друго, освен към война и

военно изкуство. Пък и откакто бе така обезобразен в битка, избягваше компанията на жени и рядко се доверяваше някому.

— Моята робиня се държи толкова зле, че само би ме изложила пред други хора — добави Халид. — Тази неверница успя вече да ме заплаши с кинжал и с ятаган и да ми изсипе ядене в скута. Своето поглъща по начин, напомнящ по-скоро на прасе. Идните седмици ще трябва да изгубя много време, за да я науча на поведение и обноски. Ще ме мъчи съвестта, ако продам някому толкова неопитомено същество. Налага ми се даже да я връзвам, за да не срути при поредния си пристъп на ярост цялото ни царство — добави почти на шега.

— Връзваш ли я? — избухна в смях Мурад.

— Да не би да хапе? — подразни го нур-у-бану.

Миримах гледаше учудено сина си. Очите му блестяха от възхита, докато разказваше за това недостойно уж същество.

— Защо просто не я заключиш и не хвърлиш ключа?

— Тя страда от ужасни кошмари — отговори, без да се замисля, Халид. — Само аз успявам да я успокоя.

Тримата го изгледаха смаяни, почти ужасени. Халид прочете по лицата им, че току-що се е издал повече, отколкото би желал. Озова се в толкова мъчително положение, че се изчерви като девойче.

— Въпреки това непременно ще участвам в наддаването — реши Мурад. — Искам да видя жената, успяла така да омае Халид.

Халид се опита да прикрие неувереността си с гняв. Хвърли на семейството си предупреждаващ поглед и веднага отсечено се сбогува.

— Сега ми трябва време, за да помисля на спокойствие за атентата. Мурад, остани, моля те, в Топкапъ. Тук си на сигурно място.

Халид се поклони набързо и напусна покоите.

Беше вече тъмно, когато пое към кораба. Над него блестяха звезди, ярка луна му сочеше пътя към „Садам“. Но Халид нямаше очи за хубостта на нощта. Мислеше за своята пленница.

Истина ли е? Искан ли да я задържи за себе си? В името на Алах, та тази вещица е обещана на Фужер. При първа възможност тя ще го убие. Кой знае, може би даже докато спи до нея. Дали пък Невестулката не му е заложил капан, дали не е подсторил Хедър да бъде пленена? Не, не, предположението му е безсмислено. Никой мъж не би рискувал да загуби такава жена.

Халид я желаяше с всяка фибра на сърцето си. Но една девственица струва повече на пазара за роби. Ще е луд, ако я докосне дори.

И все пак желанието му ставаше все по-мъчително. Острият език на майка му бе довършил останалото и сега настроението на Халид ставаше все по-лошо. Опитваше се, отново и отново, да премисли подробностите около атентата и всеки път мислите му се връщаха към Хедър. Побесня, разбрал, че не може да се отърси от тях. Ако не успее да предпази Мурад от втори атентат, вината ще е само нейна.

Вече на кораба, тръгна право към нейната каюта и веднага събуди спящата.

— Остави ме сам — изръмжа ѝ на турски.

Хедър отвори очи и му се усмихна. Протегна ръка и погали нежно белега му.

— Вкъщи ли сме си вече? — попита го на френски.

Халид отскочи като опарен.

— Вкъщи си си в Англия.

— Значи най-сетне си на моето мнение — подскочи Хедър. Защо е толкова груб с нея? Сигурно е престанал да я уважава.

Халид отиде мълчаливо до прозореца и се загледа в тъмното море. Опитваше се да се успокои. Презрението, с което го посрещаше майка му, го разстройваше всеки път. Но Хедър нямаше нищо общо с това.

— Е и? — попита Хедър.

— Хайде, заспивай пак — отвърна тихо Халид.

— Будиш ме, за да ми заповядаш да заспя? — попита Хедър. — Та това е нелудничаво.

Халид стоеше все още с гръб към нея. Усмихна се против волята си. Тя беше права — луд е.

Както лицето на хубавата Елена, чието отвлечане е предизвикало Троянската война, това на неукротената му дивачка можеше да влуди всеки мъж.

На *неговата* дивачка? В името на Алах! Та той наистина си е загубил ума.

Халид седна на леглото до Хедър и я погали с любов.

— Имах неприятен разговор със семейството си. Ти нямаш нищо общо. Моля те, прости ми.

Той я моли за прошка? Хедър беше потресена от това извинение. Чудовището се отнася изведнъж с нея като с човек, а не като с робиня.

— За съжаление човек не си избира роднините. Добре разбирам какво искаш да кажеш.

— Майка ми си е такава по рождение — усмихна се Халид.

— Виж ти, значи си имаш все пак майка?

Халид я погледна ядосано.

— Да не мислиш, че съм изпълзвал изпод някоя скала?

Хедър поклати глава.

— Ами тогава?

— Просто не мога да повярвам, че и разбойниците също имат майки — отвърна тя и не можа да сдържи усмивката си.

— Какво е толкова смешно?

— Просто не си представям, че може да те е страх от майка ти, или че те е пошляпвала, когато си бил дете — при тази мисъл тя пак се изкикоти.

— Уверявам те, че Меча на Алах знае какво е родителска строгост — лицето на Халид се помрачи. — И досега езикът на майка ми може да ме нарани повече от най-острия меч.

В този миг Дивия звяр на султана приличаше на малко момченце, което с мъка преглъща сълзите си. Хедър усети как нещо пробужда сърцето ѝ.

— Езикът ѝ по-остър ли е от моя?

— Да, много по-остър — усмихна се отново Халид. Той отвори обятия и каза: — Ела, късно е вече. Гушни се в мен и заспивай.

— Ще получа ли една целувка?

— Няма.

Хедър не беше сигурна дали от това трябва да ѝ стане тъжно, или да ѝ олекне. Тя се нацупи и се зави презглава.

— Събуди се, малко Диво цвете.

— Не искам, махай се — изръмжа малкото Диво цвете.

— Вече сме си у дома — Халид ѝ дръпна одеялото.

Хедър се надигна сърдита.

— Мислех, че домът ми е в Англия.

— Твоят дом е при мен — каза Халид. — Хайде, ставай. Ще ти помогна да си сложиш яшмака.

Хедър беше твърде сънena, за да подхваща сериозна разправия на тема излишни дрехи. Вместо това заяви:

— Гладна съм.

— Ти все си гладна — оправи ѝ фереджето Халид.

После я заведе на палубата и я свали на ръце в лодката. Когато стигнаха на брега, вдигна я внимателно и я пусна.

— Моят дом те очаква — посочи той имението, разположено върху скала високо над брега.

Хедър погледна нагоре. Дори сега, посред нощ, когато контурите на палата се очертаваха само смътно, той правеше впечатление на непревземаема крепост. Как би могла да избяга някога от тук?

— Чак там ли трябва да се изкатери?

— За хора, които не обичат приключенията, има и пътечка.

— Хош гилдинъз! Добре дошли! — извика изведнъж нечий висок глас.

Хедър откъсна поглед от крепостта, която трябваше да стане неин дом. На пясъка беше коленичило някакво закръгленичко човече и сега челото му докосваше ботушите на Халид.

— Стани! — заповяда на турски Халид.

Човечето стана и се усмихна угоднически.

— Аз съм Омар, ваш покорен слуга.

— Това е Хедър, Дивото цвете — каза Халид на френски. — Ще ми служиш, ако служиш на нея.

Омар кимна и се обърна към Хедър.

— Моля, последвайте ме.

Неуверена и уплашена, Хедър се вкопчи в Халид.

Тази проява на близост и доверие го изненада. Тя беше единствената жена, която го гледаше без отвращение в лицето. Как ще се принуди да я продаде на пазара на роби на онзи, който плати най-висока цена? Въпреки че ѝ вдъхва страх, тя имаше все пак и доверие в него. Това доверие той щеше много скоро да измами.

Той я прегърна през раменете. Двамата заизкачваха заедно стъпалата нагоре.

— Омар е твой слуга — обясни ѝ Халид. — Не бива да се боиш от него.

— Аз съм негова господарка? — попита Хедър.

— Той ще изпълнява всяко твое желание.

Вече в палата, Омар отведе веднага господарката си в покоите, които вече беше приготвил за нея.

Хедър се отпусна на леглото, освободи тялото си от яшмака, изпъшка и се протегна. После се огледа.

Стаята беше просторна, подредена скромно, но с вкус. Подът беше покрит с меки килими, в камината приятно прашеше огън.

Омар бърбеше с нея, като да беше най-добрата ѝ приятелка. Затършува в сандъците ѝ за подходяща дреха и извади почти прозрачната нощница, която Хедър беше ушила сама за сватбата си.

— Вие сте най-щастливата сред всички жени, понеже сте си спечелили благоволенieto на принца.

— Аз съм негова пленница — възрази му Хедър.

— Това няма значение — отхвърли Омар с движение на ръката тази незначителна подробност. — Вие ще направите принца щастлив и ще го дарите с много синове. Щастieto ни е сигурно.

— Ти си луд.

Омар продължи да се хили и понечи да ѝ помогне да се съблече. Тя го отблъсна възмутено.

— Мое задължение е да ви събличам.

— Да не си посмял да ме докоснеш!

— Не бива да се страхувате — обясни ѝ евнухът. — Аз не съм истински мъж. Възпрепятстван съм в мъжествеността си.

Хедър нямаше представа какво иска да каже.

— Искам сама да се съблека. Върви си, моля те.

— Както желаете — но гордостта на Омар беше наранена. Той излезе нацупен от стаята и зачака пред вратата.

Хедър се дръпна до леглото. Никой мъж, все едно дали е истински или не, няма да я докосне. Загледа се потисната в огъня. След малко езиците на пламъците я успокоиха и тя заспа облечена.

Омар изчака търпеливо цял час пред стаята ѝ. После откряна вратата и надникна предпазливо. Неговото протеже лежеше, заспало, на леглото.

Той се промъкна в стаята, като се мъчеше да не вдига шум. Това спящо ангелче е истинска хубавица. И ще го направи богат. Мислено Омар вече потриваше ръце от радост.

Той внимателно я съблече и откри златната гривна. Очевидно доказателство, че принцът е привързан към нея. Нежното ѝ, сякаш изваяно от мрамор тяло, беше сякаш създадено за любов. Ще се наложи да обръсне само медночервения триъгълник между бедрата.

Омар благодари с тиха молитва на Създателя за благоволението, което му е оказал с възможността да служи на такава хубост. Стори му се, че вече чува звъntenето на жълтиците...

В този миг вратата се отвори и влезе Халид. Без пленницата собствената му стая му се бе сторила изведнъж прекалено голяма и празна. Свикна да спи до нея и не искаше да се лиши от навика си през краткото време, което им оставаше да бъдат заедно. Освен това и той щеше да ѝ липсва.

Един кратък миг двамата мъже стояха един до друг, загледани, учудени и възхитени, в това същество, дошло сякаш от някоя ориенталска приказка.

— Това е всичко за днес — освободи Халид евнуха на турски. Съблече презглава ризата си и я захвърли небрежно на пода.

— Само това ли? — учуди се Омар. — Но тя не е къпана. И не успях да ѝ махна космите, да я парфюмирам — възрази той. — Не бива така.

— Осмеляваш се да оспорваш заповедите ми? — сграбчи Халид беззащитния евнух.

— Ама като не сме в Топкапъ... — измъкна се Омар и отстъпи предпазливо няколко крачки. — Щом желаете, ще е както кажете — и Омар побърза да изчезне. Ако ядоса принца, може да навреди на здравето си.

Халид обърна внимателно Хедър на една страна, тъй че лицето ѝ да легне на възглавница. После седна на ръба на леглото и изу ботушите. Още един поглед към безукорното ѝ тяло го накара да не сваля панталона. Иначе едва ли ще може да обуздава цяла нощ чувствата си.

Той я прегърна и тя се сгуши в него като агънце в скута на лъв.

Утре заран Омар ще почне уроците и ще я обучи на държането, подобаващо на османска благородничка. Халид вече го съжаляваше...

Хедър изсумтя, протегна се и отвори очи. Постепенно си спомни къде е: в крепостта на врага.

Смачканото легло и мъжките дрехи, разхвърляни небрежно по пода, я накараха да заключи, че Дивия звяр е спал до нея. Но сега беше сама. И съвсем гола. Кой от двамата я беше съблякъл миналата нощ, Халид или Омар?

Хедър се пхна отново в яшмака. Отиде до прозореца, дръпна мекия, падащ на вълни плат, предпазващ от горещината и праха, и запримига срещу слънцето.

Трябва да беше много рано сутринта, защото слънцето тъкмо беше изгряло. В залива не се виждаше никакъв кораб, „Садам“ трябва да беше потеглил обратно.

Хедър погледна към брега. Видя Халид — бос, гол до кръста, той издърпваше лодка на пясъка — изглежда Дивия звяр е ходил за риба.

До Халид клечеше някакво животно, навярно куче. Хедър не беше сигурна, защото никога не беше виждала такова животно. Беше доста по-едро от кучетата в Англия, снежнобяло на светлокафяви петна, мускулесто, яко и добре тренирано като господаря си.

Хедър видя как Халид гали с обич главата на животното и си играе с него. Толкова безсърдечен и мрачен разбойник проявява внимание към нещо друго, освен себе си? Дали пък не го е преценила погрешно? Дали под коравата черупка не се крие мека сърцевина?

Беше с гръб към нея и тя можеше спокойно да го наблюдава, меките му, точни движения, играта на мускулите му, широките рамене и тънкия кръст. Вече не приличаше на чудовище, а на благородно животно.

Сякаш усетил погледа ѝ, Халид внезапно се обърна и погледна право в прозореца ѝ. Тя се дръпна с надеждата, че не я е видял. Срамуваше се, че е гледала е такъв копнеж един полугол мъж.

Вратата се отвори и Омар влезе с поднос в ръката.

— А, вече сте будна — засмя се той и сложи закуската ѝ на масата. — Добро утро, принцесо. Хайде, елате да хапнете нещо. После ще ви изкъпя.

— Гледах изгрева — каза Хедър и опита от триъгълните банички. — О, много са вкусни. Какво е това?

— Бюрек със сирене — Омар се промъкна колкото може по-незабелязано до прозореца и погледна навън. Беше заподозрял нещо подобно. Тя е наблюдавала тайничко повелителя си. Изглежда много държи принцът да не забележи колко привлекателен го намира.

Тъкмо този миг, останала без наблюдение, Хедър използва, за да открадне ножчето за плодове, което Омар ѝ беше донесъл, за да бели и реже златистите праскови. Доволна, отпи от чая.

— Принцът ви обожава — размечта се Омар. — Щастието ни е сигурно. Скоро ще сме богати.

Хедър се опари с горещата течност и изплю чая. Омар веднага дотича и я потупа по гърба.

— Принцът е прав — каза той. — Английските ви маниери са неприемливи за тукашния двор.

— Аз скоро ще се върна в Англия — сопна му се Хедър.

Омар се направи, че не е забелязал този изблик на темперамент, метна яшмака на раменете ѝ, закри ѝ лицето с фереджето.

— Време е за къпане.

Хедър го последва безмълвно. Ако иска да избяга, трябва да използва всяка възможност да запомни накъде водят извитите коридори.

— Лошо миришещи християни, които не са се къпели — моля да ме извините, господарке — са издигнали преди много време този палат — заразказва Омар, докато крачеха редом по осветените с факли тъмни коридори. — Когато принцът дошъл да живее тук, веднага заповядал да построят баня.

Омар преведе Хедър покрай един страж към турската баня. На нея ѝ се стори, че се потопява в непознат свят. Въздухът беше пълен с пара и влажен. В края на банята имаше огромен басейн. Стените и подът бяха облицовани с плочки, отстрани, на еднакви разстояния имаше мраморни пейки, на които човек можеше да си почине.

Омар понечи да я съблече, заедно с дотичалите две робини в стегнати престилки, но Хедър наруга, бясна, жените.

— Ще се погрижа сам за господарката си — отпрати ги Омар и посегна да ѝ свали фереджето.

Хедър го перна по ръката и посегна към ножчето за плодове, скрито в страничния джоб.

— Ако посмееш да ме докоснеш, ще те убия.

Омар отскочи назад, после каза нещо на турски. Една от робините изтича към вратата и каза нещо на стражата.

Малко по-късно пред нея застана, още почти гол и все така чудесно изглеждащ, Халид. Хедър опря гръб в стената, с ножчето за плодове тя продължаваше да държи евнуха в шах.

— Дано Алах ми дари търпение — измърмори Халид. — Но откъде е взела тя този нож? — попита той Омар.

— Не можех да предположа, че на жената, която обожавате, човек не може да има доверие — изпелтечи от страх Омар. С основание се боеше от яростта на принца.

— Аз ли я обожавам? Не ме карай да се смея! — едва си пое дъх Халид. Той протегна ръка към Хедър и ѝ каза на френски: — Дай ножа.

— Разбира се! В коя част на тялото си предпочиташ да го видиш? — попита тя, размахвайки мъничкото острие.

— Не искам да ти причиня болка.

— Но аз искам да ти причиня болка.

— От тук не можеш да избягаш — каза Халид. — Признай се за победена.

— Не желая да ме опипват навсякъде.

Това било значи. Пленницата християнка се срамува от голотата си както всички западни варвари.

— Благоприличието ти е похвално. Диво цвете, но тези робини само те гледат, но те не те виждат. Освен това зная, че нямаш никакво основание да се срамуваш от голотата си. Защото съм те виждал гола.

— Как се осмеляваш да ми говориш такива неща! — възкликна, възмутена Хедър. Лицето ѝ стана пурпурно червено.

Халид вече губеше търпение.

— А сега ще позволиш ли на Омар да те изкъпе, или ще трябва аз да го направя?

— Защо не го накараш теб да изкъпе.

— Ще се изкъпя по-късно — Халид каза нещо на двете робини, после им направи с ръка знак да излязат.

Обърна се отново към пленницата си. Опита се да я покори само с един поглед на стоманеносините очи, но тя не се поддаде, отметна глава и му отвърна с предизвикателен поглед. Все пак накрая той надделя.

Халид посегна към ножчето, хвърли го настрана, съблече ѝ яшмака и сега гледаше тялото ѝ, съвсем голо под него. Страстно желание му пресече дъха.

Омар беше наблюдавал двубоя на погледите. Долавяше възбудата на принца и видя как пред очите му Хедър се превърна в мамеща сирена. Изпрати към небето още една благодарствена молитва. Ако тези две своенравни личности се съвкупят един ден, ще заченат дузини синове. Слава на Алаха! Щастieto му е вече сигурно.

Една от робините се върна с чаша ледена розова вода и я подаде на Омар, а той на Халид.

— Изпий това, ще те успокои — гласът на Халид беше все още дрезгав от възбуда.

Той почака, докато тя вдигне чашата към устните си, обърна се без нито дума повече и излезе от банята.

Омар я заведе до една вана, сапуниса цялото ѝ тяло с дъхтящ на рози сапун, изми медночервената ѝ грива. От напитката тя стана някак уморена и безразлична, затова не възрази, когато Омар я намаза с бадемовата паста, за да ѝ махне космите. Той отстъпи крачка назад, за да се полюбува на шедьовъра си.

— Венериното ви хълмче е с дълбока гънка, белег за страст.

Хедър се поотпусна за малко в горещата вана, после Омар ѝ помогна да стане, избърса я, след това ѝ реса косата, докато стане лъскава и покрие гърба ѝ на меки вълни. Най-сетне я помоли да легне по корем на мраморната пейка.

Майсторският му масаж я накара да се отпусне и да простене. Съвсем несъзнателно се извиваше прелъстително като сирена, на каквато Омар вече я беше оприличил.

— Принцът ви боготвори — ласкаеше я Омар, докато ръцете му се плъзгаха бавно от раменете на Хедър към безукорно оформеното ѝ задниче.

— Не бих го определила като обожание — възрази Хедър.

— Миналата нощ не можа да спи без вас. Настоя да остане в покоите ви, въпреки че изобщо не е прието.

— Било го е само страх робинята да не му избяга.

— Робини могат да се купят навсякъде. Имайте ми доверие, господарке, аз съм ваш съюзник. И зная повече от вас за чувствата на принца.

— Такова нещо той изобщо не притежава. Той няма сърце — упорстваше Хедър. Но после го помоли, любопитна: — Разкажи ми за него.

— Наричат Халид Дивия звяр на султана — подхвана Омар. — Онези, които не се страхуват от него, дълбоко го уважават. Само майка му го презира. Не зная защо. Майка му, Миримах, е дъщеря на Сюлейман, създателя на Османското царство, и на възлюбената му Хюрем. И двамата са вече покойници. Султан Селим е чичо на принца, а Мурад, престолонаследникът, е негов братовчед. Принцът има по-малка сестра, а неговите по-големи сестра и брат вече не са между живите. Обърнете се сега, моля ви, по гръб.

Хедър измърка доволно и просто я домързя да се обърне.

— Не чу ли? — гръмна познат глас.

Омар вдигна изненадан очи и видя до себе си Халид. Беше ясно, че принцът не може да издържа дълго далеч от пленницата си.

Хедър се претърколи бавно по гръб и измърмори:

— Халид.

Всичко в нея възбуждаше принца. Начинът, но който шепнеше името му, това, как го гледаше и как лежеше съвсем гола пред него.

— Тя изпи ли розовата вода?

Омар кимна.

— За по-сигурно заповядах да сипят в нея леко приспивателно — каза Халид.

Пръстът му следваше контурите на бузите ѝ.

— Сега ни остави сами — заповяда той на Омар.

— Но аз още не съм свършил — протестира Омар.

— Аз ще продължа работата ти.

— Господар, който масажира робинята си? — за Омар това явно не беше редно.

Само с поглед Халид напомни на евнуха да си знае мястото. Защо тези двама роби си въобразяват, че могат непрекъснато да

оспорват нарежданията му?

— Както обичате — каза Омар. Докато излизаше, широка усмивка грееше на кръглото му, лъснало от пот лице. Навярно беше по-добре, че Халид не видя победоносния израз на лицето му.

Халид затопли в длани мехлема за масаж и почна да разтрива с кръгообразни движения раменете ѝ. От нежните му докосвания малките ѝ корави гърди почнаха да се вдигат и спускат все по-бързо. Той прокара нежно пръст по чудесните хълмчета.

Хедър се боеше да издиша. Цялото ѝ тяло трепереше. Не можеше да се противи на чудесното чувство, което я бе овладяло внезапно.

— Целуни ме — прошепна тя.

Халид не можа да устои на страстната покана.

Той наведе глава към нея, отвори устните ѝ с върха на пръстите си. Езикът му потъна внимателно в устата ѝ. Хедър усети по цялото си тяло и между бедрата дирята, която езикът му остави в устата ѝ.

Тя се вкопчи в Халид и тихо изстена.

Пръстите му забавиха играта с пъпките на гърдите. Една ръка се плъзна надолу между краката ѝ.

Халид я гледаше, а пръстите му продължаваха да си играят с нея. Сега разтвори с тях по-големите ѝ устни и този път вместо езика пръстите му изследваха влажната ѝ, тъмна женственост.

Хедър усети непознато желание. Искаше тази игра да свърши или да продължи вечно. Халид я държеше и целуваше коравите светлорозови зърна на гърдите ѝ. Изведнъж Хедър сякаш се събуди от някакво опиянение. Учуден стон съпроводи първия ѝ оргазъм.

Когато отново отвори очи, видя любов, изписана върху усмихнатото лице. Халид я целуна бързо по нослето, вдигна я да стане, после ѝ сложи яшмака.

Когато се опомни съвсем, вече в покоите си, Хедър би искала да заличи завинаги от съзнанието си придобития опит. Значи това правят мъжете с жените? Преди изобщо не се беше замисляла какво е. Но как можа да му се отдаде така докрай, без да се замисля, съвсем доброволно и без задръжки? Какво ли си е помислил за нея? Решил е, разбира се, че е курва. Как ще застане отново пред очите му?

Хедър разтърси енергично глава, за да отпъди тези мисли. С малко късмет нямаше да го види никога вече, защото изобщо не се бе отказала от планове за бягство.

Облече чистия яшмак, който някой беше сложил до леглото и погледна през прозореца. Слънцето се беше вдигнало високо и брегът беше пуст. Само няколко лодки лежаха на пясъка. Стресна я шум до вратата. Халид? Не, беше само Омар, с поднос с храна.

— Време е да почна да ви уча какво трябва да е поведението на турската жена — каза малко колебливо Омар. — Ще почнем с държането на маса.

— Аз не съм туркиня.

— Но сте лейди.

— Доброто държане на маса е съвсем излишно за жени, които не се хранят заедно с мъжете.

— Глупости! — каза, докачен, Омар. — Като майка на синовете на принца ще ви канят, то се знае, в Топкапъ.

— Нямам намерение да ставам майка на когото и да било — изтърси Хедър. — А какво значи Топкапъ?

— Дворецът на султана — отговори Омар. — А сега ме последвайте, моля, на масата.

Хедър се поколеба за миг, но после куркацията й стомах надделя. Настани се върху една от удобните възглавници.

— А сега?

— Сега ще ядете — отговори Омар и седна с пышкане до нея. — Пък аз ще ви гледам.

Хедър преглътна възмущението си и му се усмихна лукаво. Значи робът иска да й даде урок? Да, ама тя ще обърне тоягата откъм другия край.

Напъха в уста цяла шепа маслини, после задъвка и взе да плюе костилките на пода.

— О, Алах! — възкликна Омар. — Не така, една по една. Ще вадите внимателно костилките с връхчетата на пръстите си от устата и ще ги слагате на ръба на чинията.

Хедър кимна покорно. Посегна към ядките и си натъпка устата с толкова много фъстъци, лешници и бадеми, че заприлича на хамстер.

— Не бива да си тъпчете така устата. Дамите ядат на малки хапки.

— Кво? — отвори Хедър уста, заприличала от многото сдъвкани ядки на лунен пейзаж.

Омар направи ужасена гримаса.

— Не бива да говорите, докато се храните.

Хедър пак кимна покорно. С много розова вода успя да преглътне ядките.

— Не така, на малки глътки! Вие направо я изливате в себе си — този път Омар беше ужасно шокиран.

— Това какво е?

— Цаца, пържена в олио.

Хедър сложи едно късче в уста, престори се, че не ѝ е харесало и го изплю. Този път си послужи наистина с чинията и го подчерта с гордост:

— Нали виждаш, Омар, вече знаая, че не бива да я изплювам на пода, а в чинията.

— Да речем, че е достатъчно за днес.

На Омар вече му приляваше.

— А сега урока по турски.

Той вдигна показалеца си и каза: бир.

Хедър го погледна — не беше разбрала.

— Бир значи едно. Повторете, моля.

— Не, благодаря.

— Много ви моля.

— Бир.

— Много добро произношение — похвали я Омар. — Изглежда схващаше бързо. Той вдигна петте си пръста и преброи с тях до пет. — Бир, ики, юч, дьорт, беш. Повторете, моля.

Хедър го погледна ученолюбиво и повтори след него:

— Биир, ики, юччю, дьоки, бекки.

— Не! Бир, ики, юч, дьорт, беш.

— Биир, ики, ючки, дьоки, бекки.

Омар вдигна високо ръце и преброи до десет.

— Бир, ики, юч, дьорт, беш, алтъ, йеди, секиз, докуз, он.

Хедър се усмихна сладко:

— Биир, ики, ючки, дьоки, бекки, останалото ми се избеки.

Омар вдигна очи към небето и му отправи безмълвна молитва.

— Добре, тогава ще учим нещо друго — вдигна високо ръка и я посочи: — Кол.

— Коол.

— Кол.

— Коол.

Омар посочи окото си и каза:

— Гъоз.

— Гус — повтори радостно Хедър.

— Гъоз.

— Гус.

Омар изплезил език и го посочи:

— Дил.

— Мюл — на Хедър тези упорити превземки й се сториха чудесни.

За разлика от нея на клетия Омар му идеше да кипне.

— Бурун — посочи Омар носа си.

— Бурун — пхна пръст в носа си Хедър.

— Не, не, не! Какво ужасно държане имате вие, неверниците! Храните се като прасета и си бъркате в носа. Отвратително!

Някой почука на вратата и спаси Омар от сърдечен удар. Подадох му някакво писмо, той счупи печата и пак просия.

— Добри новини?

— По-добри не могат и да бъдат! Принцът ви кани на вечеря в покоите си.

— Съобщи ми, че не приемам поканата — каза Хедър.

— Такава покана е забранено да се отказва.

— Значи принцът ми заповядва да отида?

— Наречете го както щете — сви рамене Омар. — Но ще вечеряте с принца и ако имате късмет, след това ще поемете семето му.

— *Ничие* семе няма да поемам — отвърна, негодуваща, Хедър. — Аз ще избягам.

— В такъв случай ще е предимство да говорите нашия език — парира Омар. — Нали ще трябва да питате все някак за пътя.

Хедър не можеше да не се усмихне.

— За това изобщо не бях помислила — тя целуна леко евнуха по бузата и преброи на пръсти: бир, ики, юч, дьорт, беш.

— Чудесно — изръкопляска Омар. — А как яде османската жена маслина?

Хедър пхна една маслина в уста, оглозга костилката и я сложи с връхчетата на пръстите на ръба на чинията.

— С моя помощ ще имате скоро по-добри маниери от всяка османска благородничка — изпъчи се Омар.

— А това може да ми помогне да избягам — отговори Хедър.

Омар се засмя и кимна. Малката неверница може да си въобразява каквото си ще. Тя няма да надхитри Халид. Пък и принцът така е хлътнал по своята пленница, че никога няма да ѝ върне свободата.

През следващите часове опитният Осман подготвяше господарката си за вечерната среща. После я преведе през лабиринта от коридори в покоите на принца.

Хедър беше цялата в бяло. Имаше едва ли не чувството, че е годеница — на един неверник наистина, защото дрехите показваха повече, отколкото скриваха. Носеше шалвари от чиста коприна, украсени и пристегнати на кръста и глезените със златен бродат. Турското елече беше закопчано отпред със златни бродатени копчета. Носеше плоски бели обувки, а лицето и златисточервената ѝ буйна коса бяха покрити с прозрачен воал. Омар беше обамчил очите ѝ с въглен, което придаваше на невинното ѝ сладко лице отсянка на дързост. По пътя към царските покои раменете на Хедър бяха наметнати и с един шал.

Омар почука на вратата и по заповед на Халид я отвори и влезе. Хедър си спомни изведнъж съвсем ясно за сутринта в банята и не вдигна поглед от пода. Омар се поклони и дръпна Хедър да го направи и тя. Когато челото ѝ вече щеше да докосне хладния под, някой я близна по лицето.

Тя погледна ужасена и позна кучето, което видя сутринта с Халид.

— На място, Аргус — заповяда Халид. — Роби, станете.

Омар се надигна бавно, дръпна шала от раменете на Хедър, и изчезна безшумно. Хедър не се решаваше да погледне повелителя си в очите.

Той застана до нея и я погледна. После вдигна брадичката ѝ, взря се внимателно в очите ѝ.

— Почти бях забравил колко чувствени могат да бъдат девствениците.

— Би трябвало да го знаеш. Не се съмнявам, че си тласнал вече стотици в нещастieto и това сигурно ти е доставяло наслада —

отвърна му дръзко Хедър и изпита изведнъж ужасна ревност.

— Стотици ли? Хиляди!

Аргус беше открил ръката на Хедър, единствената непокрита част от тялото ѝ, и сега предано я ближеше. Хедър наведе неволно поглед към него и благородната външност на животното я поуспокои. С тясната си, тънка глава, меката, грижливо поддържана козина и почти достойния израз на очите Аргус веднага я привлече на своя страна.

— Това доброжелателно същество е Аргус — каза Халид.

Хедър го погали малко колебливо по меката козина, почеса го по главата.

Аргус отвърна на тази проява на любов и заблиза пръстите ѝ.

— Не съм срещала тази порода — каза Хедър.

— Това са салуки. Използват се най-вече за лов — обясни Халид.
— Много обича хората, особено жените.

Той я заведе усмихнат до масата, където ги очакваше богатата трапеза.

Хедър се настани върху една възглавница, Аргус легна в краката ѝ.

Стаята на принца беше просторна, но подредена спартански, както и можеше да се очаква от воин. Скромен бронзов мангал сгръвяше помещението, обикновено легло и маса бяха останалата мебелировка.

— Гладна ли си? — прекъсна Халид наблюденията ѝ.

— Да.

— Въпросът беше съвсем излишен — засмя се той. — Ти винаги си гладна.

Хедър хвърли любопитен поглед на масата. На нея бяха сложени печена скумрия, туршия от червени пиперки, таратор от краставици и кисело мляко, шафранов ориз и блюдо от агнешко месо.

— Нали каза, че мъже и жени не се хранят заедно, също и господари с робите си — измърмори Хедър, докато вече опитваше рибата. — Та защо е тази заповед да вечерям с тебе?

— Между заповед и покана има огромна разлика — Халид ѝ напълни чинията с другите лакомства. — А тази вечер си моя гостенка.

— Ами ако реша да си тръгна?

— Хайде да сключим мир за тази вечер.

— Между врагове не може да има мир.

— Тази заран не беше мой враг — напомни й Халид.

Хедър ужасно се изчерви. Побърза да смени темата.

— Агнешкото е много вкусно.

— Да, „женско бедро“ е едно от любимите ми ястия.

Хедър потръпна и посегна към чашата си.

— Яденето се нарича така заради формата му — то е меко, кръгло и гладко.

Принцът правеше всичко възможно, за да се възцари приятна атмосфера, но у Хедър това будеше тревога.

Близостта му я правеше несигурна, затова предпочете да насочи вниманието си към кучето. Тя подаде на Аргус късче месо и го погали приятелски по главата.

— Аргус е странно име.

— Името е гръцко — обясни Халид.

— Мислех, че си турчин.

— Одисей, един храбър гръцки воин, се завърнал след двайсетгодишно отсъствие от Троянската война. Вярното му куче Аргус още го чакало. Като познало господаря си, размахало радостно опашка и паднало мъртво.

— Колко тъжна история — каза Хедър.

— Не, всъщност не е. Тя разказва за верността на едно куче към господаря си — възрази Халид. — Какво предпочиташ, разреден шербет или розова вода?

— Много ти благодаря, но предпочитам тази вечер да остана трезва.

На устните на Халид се появи усмивка.

— На какво те научи днес Омар?

Хедър се изплези с голямо удоволствие насреща му.

— Дил.

Халид се засмя. Беше сега толкова по-различен с нея. Внимателен, любвеобилен... изобщо не приличаше на зло чудовище. Каква ли игра играе?

Влязоха двама слуги, раздигнаха остатъците от вечерята и донесоха турско кафе и курабии.

— Може ли? — попита Хедър.

— Обноските ти са вече по-добри, робиньо — кимна Халид.

— Робиньо? Мислех, че днес съм твоя гостенка.

— Права си.

Хедър отхапа от курабията и откри с изненада пълнежа от крем.

— Мм — измърка тя от удоволствие.

— Както гледам, кадън гюбекът ти се услади.

Хедър го гледаше недоумяваща.

— И тези курабии са наречени според формата им. Малката вдлъбнатинка в средата напомня пъпчето на девойка — обясни Халид.
— Но сега ми разкажи нещо за семейството си.

Тя го изглежда намръщено. Какъв е този внезапен интерес на Халид към семейството ѝ? Какво е намислил?

— Родена съм и израснах в графството Есекс — подхвана тя най-сетне, но предпазливо, за да не му разкаже прекалено много. — Базилдън е резиденцията на семейство Деврьо, откакто пралядо ми се преселил там от Уелс заедно с Хенри VII Тюдор. Като награда за верността и заслугите му към кралския двор го оженили после за наследницата на предишния собственик, моята твърде своенравна прабаба.

— Аха, значи наследство от баба ти — закачи я Халид.

— Не, цветът на косата и на очите са ми от мама — престори се Хедър, че не е разбрала намека му.

— И луничките ли?

— Не, те не.

— Трябва да се опиташ да се освободиш от чувството за вина спрямо баща си — каза изведнъж Халид, като се опита гласът му да прозвучи колкото може по-равнодушно.

— Смъртта на баща ми изобщо не те засяга.

— Всичко, свързано с теб, засяга малко нещо и мен.

— Престани да си пъхаш носа в моите работи.

— Ти обичаше ли Фужер? — Халид просто не можеше да повярва, че е задал този въпрос. И Хедър беше смаяна.

— О да, много! — какво си въобразява всъщност този турчин?

Халид смръщи вежди, но после смени все пак темата.

— Как изглежда тази Англия?

— Като райска градина.

— Наистина вярна поданица. Ела с мен, Ева, искам да ти покажа моята райска градина — протегна ѝ ръка Халид.

Тя се поколеба и го погледна изпитателно в очите. Но после тръгна с него и сложи малката си ръка в неговата. Той я преведе през един портал в градината.

Гледката, която ѝ се разкри там, беше повече от романтична. Хиляди звезди блестяха ярко върху мекото като кадифе тъмно небе, пълната луна беше изгряла и градината беше изпълнена с екзотични аромати, пръскащи нежния си дъх в хладния нощен въздух.

— О, колко е хубаво! — възкликна тя възхитена.

— Харесва ли ти работата ми?

— О, значи ти си окачил месечината ей там — реши да го подразни Хедър, просто за разнообразие.

— Работя тук, когато не съм задължен да се грижа за по-важни неща — усмихна се Халид. — Обичам самотата.

Хедър не му повярва.

— Сам си проектирал и си направил тази градина?

— И дивите зверове трябва да си почиват от време на време от грабежите и палежите — отвърна сухо Халид. — След писъците на хилядите, които имам навика да избивам, тишината тук ме лекува.

Хедър го изгледа учудено. В този неверник наистина имаше нещо английско... черния му хумор.

— Като гледа човек хубостта на тази градина, лесно забравя, че в този палат се е разиграла някога трагедия — пристъпи по-близо до нея Халид.

— Как тъй? Какво се е случило?

— Този дворец се нарича още Палата на девственицата. Нощем я виждат на крепостната стена.

Призраци? Като истинска англичанка, Хедър вярваше, разбира се, в свръхестественото. Тя се приближи още повече към него.

— Преди много години тук е умряла християнска принцеса, докато чакала любимия си — мохамеданин. Мнозина от хората ми са я виждали нощем как гледа от крепостната стена към морето и все още го чака.

— О, Божичко! — Хедър бързо се прекръсти и почти се притисна към него.

Това не убегна, разбира се, на Халид. Той я привлече към себе си, отметна с ръка дългата ѝ червена коса и обсипа с целувки нежното ѝ лице.

Целувките му ставаха все по-страстни и диви. Милувките се превърнаха в желание и Хедър усещаше с цялото си тяло порива му. Тя го прегърна и се притисна още по-силно към него.

Сладострастен стон я върна към действителността. О не, няма да повтори грешката си от тази сутрин.

— Аз не съм леко момиче, което всеки може да опипа, когато си пожелае! Моята девственост принадлежи на бъдещия ми съпруг — с тези думи тя се измъкна безшумно от покоите на Халид.

Халид гледаше подире ѝ. Не беше сторил нищо лошо. Беше харесала целувките му, в това беше сигурен. Но... Не, тя просто не може да повярва, че той ще се ожени за нея!

Омар чакаше пред вратата.

— Защо ви отпратиха толкова бързо! — възкликна той ужасен.

— Откъде се минава за стаята ми? — Хедър крачеше решително по коридорите, осветени от трепкащи лампи.

— Разсърдила сте принца — вайкаше се Омар. — Какво...

— Млъквай!

— Но така няма да забогатеем.

Хедър се обърна и взе да настъпва срещу Омар.

— Честта ми е по-важна от парите, които искаш да натрупаш чрез мен.

Омар преглътна следващата си забележка и поведе господарката си през лабиринта от коридори обратно в личните ѝ покои.

Халид съжаляваше за красивата си пленница. Спа неспокойно. В съня си протегна ръка и погали нещо меко и топло. Но когато отвори очи, видя, че е само преданият Аргус, легнал до господаря си.

Хедър също спа зле и се събуди рано. Изглежда Халид я е оставил да спи сама тази нощ. Най-сетне сякаш разбра, че тя не желае близостта му. Защото тя наистина не я иска... или?

Ако се беше запознала с него при други обстоятелства... Видя изведнъж пред себе си неговото лице, мъжествено, привлекателно. Представи си как чувствените му устни притискат нейните. Страстна тръпка премина през тялото ѝ.

Какво, за Бога, си въобразява той!

Хедър скочи бързо от леглото и изтича към прозореца. Вече се развиделяваше.

В същия миг Хедър осъзна, че за нея има две възможности. Или да избяга, или да загуби девствеността си. Защото нямаше да устои още дълго на принца. Да, той ѝ вдъхваше често ужас, но будеше в нея и чувство на силна възбуда, която, даваше си сметка, нямаше да успее още дълго да потиска.

Изводът беше, че трябва да избяга час по-скоро, освен това и да намери някак Ейприл. После двете ще се върнат в Англия. Та ако ще да трябва да вървят пеш.

В този час на брега имаше малко хора. Моментът беше благоприятен. Когато Абдул се появи с гвардията на принца, бягството ще стане много трудно, ако не и невъзможно.

По кой път да бяга? На почти безлюдния плаж видя две лодки, изтеглени там вчера.

Най-трудният проблем бяха дрехите. Като жена, която пътува сама, Хедър щеше да привлече вниманието и лесно щяха да ѝ попречат. За съжаление нямаше турско облекло. Но дълбоко в сандъка беше скрила от внимателния поглед на майка си жокейските дрехи, които носеше вкъщи при езда.

Прерови сандъка и измъкна изтъркания панталон, тесните черни ботуши и широкополата шапка. След миг беше вече облечена и беше успяла да скрие под шапката гъстата си коса. Хвърли другите дрехи на

леглото, покри ги с одеялото и им придаде някаква форма. Омар сигурно ще се хване.

После изтича до вратата и се ослуша. Къде ли е сега Халид? Отвори предпазливо вратата — Омар ще изяде жесток пердах, задето не я е заключил — помисли си тя и се измъкна навън. Нямаше жива душа.

Изтича на пръсти през коридорите, силно притисната към стената.

Халид стана рано и отиде да се поразходи с Аргус. Свежият морски вятър ще му помогне може би да си поизбистри ума.

Мислите му бяха пак при атентата. Кой би имал интерес да убие Мурад? Дали е някой луд единак, или зад него се крие заплашващо държавата съзаклатие? Нямаше на какво да се опре. Освен това не беше в състояние да пропъди от мислите си онова сладко червенокосо дяволче. Смела, чувствена, горда, прелъстителна. Не, невъзможно. Ако я беше срещнал при други обстоятелства...

В името на Алах! Не бива да се връща към подобни мисли. Дяволчето е годеница на Невестулката, Алах я прати за оръжие на отмъщението му.

От крепостната стена на палата, където, така казваха, християнската принцеса вършела поразите си, Халид гледеше замислен към безлюдния бряг. Изведнъж зърна как долу нещо се движи.

О, Алах! Да, разбира се! Та кой друг може да е!

Халид се обърна на токове и хукна. Аргус тичаше весело подире му и напразно се радваше, че ще поиграят.

Хедър се кри няколко минути в крайбрежните скали. После хукна, спусна с пъшкане и сумтене една от лодките във водата, скочи в нея и почна да гребе.

Сега трябва да открие Ейприл. В коя посока е къщата на Малик? Дано лодката издържи. Да, всичко е за предпочитане пред перспективата да стане любовница на един неверник и така да изгуби честта си.

Значи няма да го видиш никога вече. В облекчението се примесваше и съжаление. Хедър хвърли последен поглед към брега.

Сякаш четеше мисли, Халид стоеше там и я гледаше по-скоро развеселен, отколкото ядосан. Трябва да си е изгубил ума — реши Хедър. Пленницата му иска да избяга, а той я зяпа преспокойно...

Халид гледаше как неговото нежно Диво цвете се бори с тежките весла.

— Аргус, на място — вече си беше навил крачолите и сега скочи във втората лодка. Загребва почти спокойно. Тя беше избрала от глупост пробитата лодка. Нямаше да отиде с нея далеч.

Хедър се опитваше отчаяно да вземе преднина, но принцът я настигна само след няколко минути. Тя се престори сякаш е сама наред морето и просто не му обърна внимание.

— Добро утро, сладка лейди.

Хедър вирна към небето чипото си носле.

— Казах ти добро утро.

— Не съм глуха.

— Чудесна утрин за кратка разходка по море, нали?

— Да, наистина, много освежава — Хедър реши да играе неговата игра.

— Та къде искаше да отидеш?

— У дома.

— Твоят дом е при мен.

— Не, моят дом е в Англия.

— Тъй, значи искаше да отидеш в Англия? Но с тази лодка ще е, за съжаление, направо невъзможно.

— Напротив — погледна го бързо Хедър. — Моля те, пусни ме да си вървя.

— Ще се удавиш.

— Аз гребя край брега.

— По-добре беше да тръгнеш по брега. Лодката ти тече.

— Не вярвам — и Хедър продължи решително да гребе.

— Хайде, виж дъното.

Хедър видя локвата на дъното и изтърва една ругатня, която в никакъв случай не подходеше на дама. В следващия миг пребледня от ужас.

— Не мога да плувам.

Халид се приближи още.

— Ела, качи се при мен, но внимавай да не ни обърнеш.

Балансирайки на скованите си крака, Хедър се прекачи в лодката на Халид. Седна срещу него. Един дълъг мълчалив миг двамата се гледаха в очите. После Хедър извърна глава, а Халид пак натисна веслата.

На брега той я свали и яко я тръсна на пясъка.

— Там, където не стига властта ми, те дебнат толкова големи опасности, че дори не можеш да си ги представиш — предупреди я той. — Радвай се, че те открих.

Хедър отблъсна ръката, с която я беше прегърнал.

— Да се радвам ли? Да се радвам, че съм твоя робиня? — беше сложила ръце на кръста и в гнева си беше още по-съблазнителна. — Ти нарочно си оставил тази лодка на брега, за да ме подведеш.

— Никога не бих пожелал нещо да ти се случи. Пък и повечето жени щяха да са поласкани, ако пожелаеш да ги направя свои наложници.

— Н-н-наложница ли? — изпелтечи Хедър.

Последвалият изблик на ярост беше прекъснат от Аргус, който скочи върху Хедър, сложи лапи на раменете ѝ, заблиза я нежно по лицето.

— Чиба. Махнете веднага този помияр...

В същия миг Хедър научи нещо важно. Човек не бива да говори, докато го целува куче. Защото то току-що я целуна не по устата, а в устата.

— Аргус, на място — Халид не успя да скрие усмивката си. — Ето едно доказателство — добави той.

— Какво доказателство? — Хедър си избърса старателно устата.

— Аргус обича жените, защото са глупави. А тебе, изглежда, не само те обича, ами...

Хедър отметна, възмутена, глава.

— Във всеки случай предпочитам неговите целувки пред твоите — изсъска тя.

— Истината ли казваш, Диво цвете? — гласът на Халид беше дрезгав и той я привлече към себе си.

Въпреки че присъствието му я възбуждаше, Хедър демонстрира равнодушие.

— Можеш да провериш.

— В такъв случай ще трябва първо да ти измия устата. Понеже днес сварих Аргус при сутрешния му тоалет.

— Уа! — на лицето на Хедър се изписа погнуса, дощя й се да си изплакне устата с морска вода. Погледна презрително Аргус, който лаеше весело и въртеше опашка.

Халид я хвана за ръката и я повлече след себе си към палата. Отведе я в стаята й, където Омар вече чакаше принца, разтреперан от страх.

— Как е успяла да избяга? — попита Халид, хвана пълничкия Омар за яката и го вдигна във въздуха.

— Как ли? — преглътна Омар. — Просто не разбирам.

— През вратата — обясни Хедър.

— Не си заключил вратата и не си оставил стража? — Халид раздруса клетия Омар, после го запокити върху една от възглавниците на Хедър.

Хедър извика и в миг се озова до Омар.

— Удари ли се?

Омар поклати отрицателно глава, все още разтреперан от страх.

— Омар няма никаква вина — запристъпва Хедър към Халид. — Как можеш да биеш по-слаб от тебе човек? Това е должно.

— Млъквай! — изрева Халид.

Омар се озърташе безмълвно на всички посоки. „Не, няма да има храбри и силни синове. Принцът и неговата пленница няма да се обичат. Той, Омар, няма да забогатее. Награда за всичките му усилия ще е само един изкривен врат. О, Алах!“

— Тази дяволица е моя пленница. Искам да се отнасят с нея като с такава — заповяда Халид на Омар.

— Дяволица ли съм? — попита ужасена Хедър.

Халид й хвърли студен поглед и тръгна към вратата.

— Омар, погрижи се парцалите, които носи, да изчезнат. Най-добре ще е да ги изгориш — и вратата се затвори с трясък.

— Зло ще сполети жената, която се опитва да надмине мъжа — впрочем Омар не можа да цитира точно корана.

— Ох, неблагодарнико! Та нали те защитих от него.

— Жените трябва да уважават брадата на мъжа — продължаваше Омар.

— Много ти се ще да е така — измърмори Хедър.

— Изложихте ме — изскимтя Омар. — И никога няма да забогатеем.

— Сега ме остави сама. И не забравяй да заключиш вратата. За да не принудиш принца да те убие — търпението на Хедър беше изчерпано.

Омар вдигна в мълчаливо отчаяние очи към небето. Тази малка неверница дава заповеди, сякаш е царствена, принцеса. Как тъй не иска да се отдаде най-сетне на принца? Жените ще останат завинаги загадка за Омар. Най-вече тази тук. Слава на Алах, не му се и налага да я разбира. Трябва да е само неин верен евнух.

Следобед Халид слезе в двора на палата и поздрави там хората си. Абдул и гвардията тъкмо бяха пристигнали от дома на Малик. Халид освободи останалите и се разговори с Абдул.

— Добре ли пътувахте?

— Да, господарю, а вие?

— Престоят ми в Истанбул не даде, за съжаление, нищо — отговори Халид. — Чиста загуба на време.

— Но защо, господарю?

— Миримах прояви обичайното си презрение към мен — отвърна Халид. Не съзнаваше колко горчивина има в гласа му. Всеки път, когато говореше за майка си, той звучеше така. — Мурад не подозира никого, само нур-у-бану смята, че зад това се крие Линдар.

— Линдар?

— Новата фаворитка на чичо ми — отговори Халид. — Току-що му е родила син и в памет на брат ми го е нарекла Карим.

— Никоя майка не иска синът ѝ да е в опасност, камо ли да бъде убит — каза Абдул. — Но ако със Селим се случи нещо и султан стане Мурад, животът на малкия ще е проигран.

— Детето е сакато. То не може да има никакви претенции за трона. Никой мъж няма да участва в преврат заради недъгав.

— Дали тази Линдар няма да продължи усилията си, въпреки че нещата изглеждат безнадеждни?

— Никоя жена, освен майка ми не би могла да организира такъв атентат.

— Вие какво мислите?

— Нямах достатъчно време сериозно да помисля — трябваше да признае Халид.

Едва забележима усмивка се появи на устните на Абдул.

— Вашата малка пленница?

— Тази заран се опита да избяга. За щастие лодката, която открадна за бягството, течеше.

— Радвам се, че тази неверница не ви е прерязала веднага гърлото. Някакви новини от Невестулката?

Халид поклати глава. Към тях се приближаваше пратеник с пощенски гълъб в ръка. Слугата подаде верноподанически вестта и веднага се оттегли с поклони. Значи новината е лоша...

Халид пробягна редовете.

— Сега пък някой се е опитал да убие Линдар и нейния син — лицето му се помрачи.

— Къде се е случило? И как? — фактът, че някой е успял да се промъкне без позволение в Топкапъ, разтревожи двамата мъже.

— За това майка ми не пише нищо. Утре ще заминем за Истанбул.

— Това би е трябвало да оневини Линдар — забеляза Абдул.

— Миримах пише още, че имало сведения за съучастничество на Фужер.

— Невестулката? Името му подхожда идеално — изръмжа Абдул.

— Господарю! — Омар дотича задъхан при Халид. — Търсих ви навсякъде — беше толкова разстроен, че дори не изчака Халид да му позволи да го заговори.

— Е, нали ме намери.

— Този пък кой е? — попита Абдул и погледна отвисоко Омар.

— Майка ми купи Омар, за да се грижи за пленницата ми. Но той, за съжаление, не я пази.

Омар кимна гордо, вирнал глава към Абдул. Но после изведнъж изписка:

— Тя се опита да ме прободете.

— Кой се е опитал да те прободете? — попита Халид. — И как тъй не си мъртъв?

— Би трябвало поне да кървиш — изсмя се Абдул.

— Няма нищо смешно — протестира Омар. — Вашата пленница беше заспала и изведнъж я чух да стене. Разбира се, веднага изтичах до леглото. Когато се наведох над нея, тя взе да вика баща си, а после се опита да ме прободe.

— Откъде е взела нож? — искаше да разбере Халид.

— Нямаше нож. Иначе нямаше да стоя сега тук. Да имаше, сигурно щеше да ме убие. О, Алах, тя има ужасни кошмари.

Халид погледна нагоре, към прозорците на Хедър. Стори му се, че там се мярна някой.

Не, това е вече прекалено, каза си той изведнъж. Остави без дума повече Омар и Абдул и се запъти с решителна крачка при нея.

— Хедър, чуй ме. Нямах никаква вина за смъртта на баща си.

— Какво? — Хедър го гледаше недоумяващо.

— Ти няма да сънуваш повече смъртта на баща си! Това е заповед.

— Осмеляваш се...

— Естествено, че се осмелявам. Ти нарушаваш спокойния ход на нещата в моя дом и плашиш слугите ми.

— Кого съм уплашила?

— Омар още се тресе като трепетлика. Искала си в съня си да го прободеш. Не помниш ли?

— Ранила ли съм го? — пребледня Хедър.

— Не, не си имала оръжие.

— Но защо е тогава цялата тази паника — попита вбесена Хедър.

— Мери си приказките, робиньо.

— Поне сънищата ми са си мои. Не можеш да ми ги отнемеш.

— Ти нямаш никаква вина за смъртта на баща си — опита се Халид още веднъж. — Да, може наистина да си била непослушна, но такава е била съдбата на баща ти — на този ден да умре.

Хедър си запуши ушите с ръце. Не искаше да говори за това.

— Сега ще чуеш какво ти казвам — Халид й дръпна ръцете и я разтърси. — Десетгодишно момиченце не може да освободи възрастен мъж от ръцете на убийци. Ти...

В същия миг Хедър го зашлеви с длан през лицето.

— Баща ми беше прекрасен човек. Беше нежен, честен, справедлив. Все повтаряше, че съм неговата сянка, защото го следвах

навсякъде. И единствения път, когато бях непослушна... Като говориш за баща ми, ти омърсяваш неговата памет.

Халид я гледаше зяпнал. Никой не се беше осмелявал да го удари по лицето. Но не беше само смелост, беше и глупост да го предизвиква така.

„Тя е съвсем объркана, каза си той. Не знае какво върши. Но дали е така? Бъдещата съпруга на Невестулката наистина ли не знае какво върши? Ти си наивник, Халид.“

— Махни ми се от очите. Ти си отвратителен. Презирам те — изрече отмаляло Хедър.

— Не търся симпатията ти — отвърна ѝ Халид. Не даде да се забележи, но думите ѝ дълбоко го засегнаха. Не очакваше друго от жена и досега винаги беше имал право. — Ти си оръдие на моето отмъщение — прозвуча заплашително гласът му. — Не исках нищо да ти казвам, но сега ще го сторя. Ще те продам на търг за роби и с това ще подмамя Невестулката да излезе от дупката си. Ще те вземе онзи, който даде най-много за теб. А след търга Невестулката ще проклина създателя си горе на небето, това ти го гарантирам.

Хедър се дръпна назад. Краката ѝ се подкосиха. Тя скри лицето си в шепи и цяла се сви.

Тъкмо тази реакция искаше да постигне Халид. Той изтича бързо от стаята, но не забрави да заключи вратата.

О, Господи! Ще я продадат на търг като някое животно. Кой е способен на подобно нещо? Само чудовище може да продаде жена като стока. А Халид я беше целувал, беше я докосвал, беше я държал в прегръдките си. Как може да ѝ стори това?

Вратата беше заключена. Сега беше наистина пленена.

Но тя ще е храбра. Няма да плаче. Все някак ще избяга и скоро ще стане съпруга на Савон Фужер. А тогава жестоко ще си отмъсти.

На другата заран Хедър видя как Халид оседлава на двора коня си и напуска палата заедно с Абдул. Нямахте да го види повече... до онзи зловещ ден.

— За мен е всякога удоволствие да ви видя, принц Халид.

— Наистина ли? — Халид пронизваше с поглед мустакатия французин.

— Но разбира се — граф Сасари не позволи да го изкарат от равновесие. — Казвам винаги каквото мисля. Впечатляващо събрание — огледа се той.

Двамата се намираха в мебелирания с разточителен разкош салон на Акбар, търговеца на роби. Първенците на Истанбул се бяха събрали да участват в наддаването за Хедър.

Трийсетгодишният граф дьо Сасари беше хубав мъж, висок, широкоплещест, с тъмна коса и тъмнокафяви очи. Беше сякаш всякога усмихнат. Халид не го обичаше и още по-малко му вярваше.

— Как е сестра ми? — попита Дьо Сасари, за да прекъсне неприятното мълчание.

— Вашата сестра?

— Моята полусестра Линдар е една от наложниците на султан Селим.

— Тя вече не е наложница. Защото дари наскоро Селим със син.

— Каква чудесна новина — този път усмивката на Сасари беше искрена.

Халид явно търсеше определен човек, но напразно.

— Не предадохте ли посланието ми на Фужер? — попита той графа.

— Моят братовчед е страхливец. Напразно ще го чакате днес — отвърна дьо Сасари.

— Фужер толкова ли не държи на прекрасната си годеница? — попита разочарован Халид. Мъж, способен да остави в беда толкова необикновена жена, за него не беше мъж. Дали да не отмени търга и да остави Хедър за себе си?

— Знаете, че не бива да наддавате вместо Фужер — предупреди го Халид.

— Той вече не проявява интерес към тази жена, опетнена и обезчестена. Освен това тя е англичанка, на всичкото отгоре той никога не я е виждал.

— Както знаете, платежното средство е злато, а парите трябва да бъдат предадени преди стоката да стане собственост на купувача — Халид напразно се опитваше да потисне надигания се в него гняв. Но защо е изведнъж толкова вбесен? Бои се за Хедър? Или е разочарован, че планът му няма да успее?

— Джобовете ми са пълни със злато — отвърна му графът. — Но защо всъщност не я задържите за себе си?

Халид пренебрегна въпроса. Взираше се в лицата на мъжете, които след няколко минути щяха да наддават за Хедър. Кой от тях ще я спечели? Как ще се чувства тя при новия си собственик? Ще бъде ли новият ѝ господар търпелив и разбиращ или страховит и насилник? И кой ще я държи нощем в прегръдките си, за да я успокои след страшните ѝ кошмари?

Малик влезе тихо. Без дума повече Халид изостави граф дьо Сасари и тръгна към приятеля си.

— Радвам се, че дойде.

— Видя ли вече Фужер? — усмихна се Малик.

— Граф дьо Сасари е тук — посочи французина Халид. — Питам се за кого ще наддава.

— Веднага ти казах, че Невестулката ще остане в дупката си. А къде е твоето Диво цвете?

— Акбар трябва да я е скрил на сигурно място — сви рамене Халид.

— Да се надяваме, че стените са достатъчно дебели и никой няма да чуе гневните ѝ изблици. О, съвсем бях забравил, Акбар често предлага стоката си дрогирана.

— Какво? — изненада се неприятно Халид.

— Не знаеше ли? Е, едва ли ще е нещо силно, та да трябва да се тревожиш. Акбар използва някакво успокоително, за да направи стоката си по-послушна. Тя как прие новината?

Халид не отговори. Полагаше усилия чувствата, които изпитва, да не се изпишат на лицето му. Твърде добре си спомняше последната им среща. Пълното ѝ отчаяние, нейния гняв, нейното разочарование.

Беше използвала срещу него единственото оръжие, с което разполагаше — думите. Халид си даваше сметка, че постъпката му е продиктувана от гняв. Вече се беше клел веднъж никога да не причинява болка на по-слаб. А Хедър беше по-слаба от него.

— Моето сладко птиче примира от щастие, че ще ѝ доведе Хедър — каза Малик с пълното съзнание, че рискува всичко.

— Какво каза току-що? — принцът за малко не се нахвърли върху него.

— Ами да, исках...

— Веднага разбрах — мисълта, че най-добрият му приятел може да притежава само след няколко минути жената, която той желае, преля чашата.

Шум пред вратата накара и двамата да погледнат натам. Шестима царски телохранители влязоха в салона и огледаха присъстващите. После се появи Мурад, последван от още телохранители. Запъти се право към Халид.

— Бях те помолил да не напускаш Топкапъ — каза Халид толкова тихо, че можеше да го чуе само Малик. — Улиците на Истанбул са сега прекалено опасни за теб.

— Улиците на Истанбул не ме интересуват — отговори Мурад и смигна съучастнически на Малик. — Искан да видя малката варварка и може би да добавя още един скъпоценен камък към моя харем.

— Тя не си струва риска — отговори Халид. — Ей сега ще дам на Акбар знак, че може да почва — с тези думи Халид бързо се отдалечи.

— Е, какво мислите? — попита Малик.

— Имам чувството, че моят братовчед желае пленницата си.

— Трябваше да ги видите заедно — каза Малик. — Тя разпалва чувствеността му по начин, който не съм виждал при Халид. Сякаш е създадена за него. Трябва да му помогнем да осъзнае истинските си чувства, иначе може да стане твърде късно.

— Дивия звяр на султана няма никакви шансове срещу Лъва на Истанбул и Яйцето на акула — отвърна Мурад.

— Лъва на Истанбул ли? — Малик с мъка потисна смеха си. Обида на престолонаследника може да има лоши последици.

— Реших отсега нататък да се наричам така — заяви Мурад.

Малик вече можеше да се усмихне и веднага си позволи закачка:

— Мислех, че сте познат най-вече като герой на жените в Истанбул.

Мурад се ухили.

— В това отношение нищо не се е променило. Но Лъва на Истанбул звучи много по-достолепно, нали?

— Какво се хилите и двамата? — Халид се изправи отново до тях. Настроението му ставаше все по-мрачно.

— Говорехме си за животни — отговори Мурад.

— Искаш ли да си по-близко до подиума? — попита Халид братовчед си.

— Не, виждам добре и от тук — отвърна Мурад.

През закрыта със завеса врата в салона се появи Акбар. Той се качи на подиума. Изпълнено с очакване шушукане премина през публиката.

Акбар беше богато и пѣстро облечен, както подобава на най-известния търговец на роби в Истанбул. Той огледа салона, усмихна се на най-познатите и влиятелни мъже. Стоката на Акбар се ползваше с много добро име, а след тази единична продажба той вече можеше да се оттегли за почивка. Акбар се обърна встрани и плесна два пъти с ръце.

Завесата се вдигна. Омар също бе сложил най-хубавите си дрехи. Водеше към подиума жена, забулена цялата в бяло. Виждаха се само зелените очи на Хедър, придобили сега необикновен блясък.

Тя се спѣна на стѣлбичката към подиума, олюля се и Омар едва успя да я хване в последния миг. Той ѝ прошепна нещо на ухото, после я придружи внимателно по последните стѣпала до горе.

— Варварката изглежда твърде покорна — забеляза Мурад.

— Акбар трябва да ѝ е дал силна доза... — Малик млѣкна, защото видя лицето на приятеля си.

Халид беше ядосан. Пълните му устни бяха присвити, белегът на бузата му — побелял от гняв.

— Господа, моля ви за внимание — откри търга Акбар. — Принц Халид предлага великодушно това екзотично цвете за продан. Евнухът е включен в цената. Платежното средство е злато. Цената трябва да бъде внесена изцяло, преди стоката да бъде предадена на купувача.

Акбар кимна на Омар, който отметна церемониално воала от лицето на Хедър. На дваисетте мъже им спря дѣхът.

— Девица с лице на... — усмихваше се Акбар.

— Сто жълтици — извика Малик.

Халид се обърна, бесен, към приятеля си. Но Малик само му се усмихна.

— Сто и петдесет жълтици — извика някой отпред.

Халид си изкриви врата да разбере кой се осмели току-що да наддава за неговото Диво цвете, фактът, че всеки мъж в този салон е тук тъкмо с тази цел, нямаше вече никакво значение.

Мурад и Малик си размениха многозначителни погледи.

— Кой беше? — попита Халид.

— Граф Орчони — отговори Мурад.

— Никога не съм го чувал за него.

Малик смигна на Мурад и отговори:

— Прочутият собственик на публични домове в Пантелерия. Приятел на граф дьо Сасари.

Акбар кимна на евнуха. Омар смъкна от Хедър дългия до петите бял яшмак, под който тя носеше само късичко елече и прозрачни шалвари. Тя пак залитна.

— Алах! — изръмжа Халид. — С какво я е натъпкал този негодник? Тя едва си стои на краката.

— Великолепна буйна коса с цвят като слънчев залез — Акбар умееше да продава.

— Двеста жълтици — предложението дойде от един дебел, грозен мъж.

— Ягли Чиркин, Мазния Чиркин — отговори Малик и се престори на много изненадан. — Не го ли знаеш? Ех, разправят, че той... О, забрави...

— Какво?

— Известен е с това, че бие жените си — намеси се Мурад.

Халид ръмжеше като раздразнен мечок и приятелите му с мъка го задържаха да не се нахвърли върху купувача.

— Двеста жълтици. Кой дава повече? Кожа като чиста коприна.

— Триста — извика граф дьо Сасари.

— Хиляда — отсече Мурад.

Всички мъже в салона се обърнаха към престолонаследника. Щом Мурад иска да купи тази жена, никой друг няма да се осмели да наддава. И все пак.

— Хиляда и петстотин в злато!... — намеси се рязко граф Орчони.

— Две хиляди — прекъсна го Малик.

— Три хиляди — покачи Мурад.

Халид гледаше гневен приятелите си, но те се правеха, че не забелязват погледите му.

Акбар беше много доволен от хода на търга.

— Три хиляди златни жълтици, предложение на най-щедрия и състоятелен господар на Истанбул. Какво чуват ушите ми...

— Четири хиляди — Ягли Чикир се приближи толкова до подиума, че почти можеше да докосне Хедър.

Мурад кимна на Малик.

— Шест хиляди.

— Пристъпете по-близо, господа. Погледнете тези нежни гърди, розовите им пъпки. Пристъпете по-близо, докоснете тези сочни плодове, създадени от Алах, за да ви доставят удоволствие и да кърмят бъдещите ви синове — търговецът на роби кимна на Омар да свали сега и болерото.

— Не! — извика Хедър и непохватно го бутна.

Акбар посегна към стоката си.

Хедър се опита да го блъсне.

— Спрете! — изкрещя Халид. С три широки крачки вече беше до подиума, подскочи, дръпна яшмака на Хедър от ръцете на смаяния Омар и го облече на полуголото ѝ тяло. Хедър отново залитна и клепачите ѝ потрепнаха. Халид я задържа.

— Размислих — заяви Халид на слисаната публика. — Ще задържа робинята.

Малик и Мурад се спогледаха. Излязоха прави.

— Но това е невъзможно — разгореци се Акбар. — Търгът вече почна.

Халид му хвърли заплашителен поглед.

— Не ме ли разбра?

— Измама! — Граф Орчони прояви необичайна смелост.

— Това противоречи на правилата — подкрепи го Ягли Чиркин.

— Ще задържа робинята си. Но можете да си изберете за моя сметка друга стока при Акбар.

— Искате да подарите по една робиня на всички тук присъстващи? — попита Акбар. Вече пресмяташе на ум хилядите жълтици, които ще спечели.

— На всички, с изключение на Ягли Чиркин, когото не съм канил — каза Халид и хвърли на Акбар унищожителен поглед.

Той свали на ръце Хедър от подиума. Останалите мъже веднага сториха път на непредвидимия Див звяр на султана.

Халид отиде при Мурад.

— Избери колкото девици си пожелаеш — предложи му той.

— Тя е истинска красавица. Но аз предпочитам по-млади момичета — отговори Мурад. — Какво ще я правиш?

— И още питаш — засмя се Малик.

Но сега Дивия звяр на султана накара Лъва на Истанбул и Яйцето на акула да изживеят най-силната изненада през целия им живот.

— Тази девойка трябва да стане с женитба благородничка и в тази страна — заяви им кратко Халид. Дали не беше дрогиран и той? После Халид се обърна към Малик:

— Моля те, отведи Омар в дома на майка ми — и понесе Хедър през портала към свободата.

Навън се здрачаваше. ПравOVERните се събираха за късна молитва, а християни и евреи приготвяха вечерята си.

Халид я погледна в лицето, което толкова бе обикнал. Хедър отвори очи и прошепна името му. После отново изпадна в безсъзнание.

— Прости ми, Диво цвете. Никога вече няма да те оставям сама. Отсега нататък ще те браня, докато съм жив — прошепна Халид.

Появи се Абдул с конете.

— Да донеса ли носилка? — попита той.

— Не.

Халид вдигна Хедър на коня си и препусна с Абдул към дома на майка си, покрай тъмни входове и сенки, които ставаха все по-дълги. Покрай някакъв човек, целия в черно, който гледаше подире им. После човекът отметна качулката си и откри лице. Тясно, покрусено. Много приличаше на невестулка.

„Май Дивия звяр на султана изпитва нежни чувства към пленницата си — реши граф дьо Болийо. В такъв случай моята бъдеща жена ще го възнагради с унищожение и смърт.“

Халид, Хедър и Абдул влязоха в двора на имението на Миримах. Принцът слезе внимателно от коня, за да не събуди Хедър. Абдул пое юздите и отведе животното в обора.

Смаяните слуги се пръснаха, за да занесат час по-скоро на господарката си новата клюка. Халид внесе Хедър в стаята, в която беше живял като малко момче и която предпочиташе и сега при редките си посещения.

Сложи внимателно спящата на леглото и я съблече. От несравнимата ѝ хубост всеки път му секваше дъхът. Мисълта, че за малко не я загуби, накара Халид да потрепери.

Но сега тя е вече негова.

Погали с любов нежното ѝ лице и задържа ръката ѝ в своята. Той я обича. За пръв път в живота си обича. За великия принц Халид, Меча на Алах, Дивия звяр на султана, това беше едновременно плашеща и чудесна новина.

— Ти я обичаш. Не ти стигна смелост да я продадеш. Та значи така изглежда отмъщението ти — гласът зад него му беше твърде добре познат. Бързо покри Хедър с одеялото.

— Всеки път се радвам да те видя, майко — каза той измъчено и я погледна.

Миримах се наведе да види съществото, което, нямаше съмнение, бе спечелило сърцето на нейния син.

— Не е грозна. Само тези петна по носа не ми харесват. Носи ли внука ми под сърцето си?

Понечи да дръпне одеялото, но Халид спря ръката ѝ. Направи се, че не е чул въпроса и стана, готов да излезе.

— Тя ще спи дълги часове. А пък аз трябва да уредя нещо. Когато дойдат Малик и Омар, нека евнухът се погрижи за нея.

— Не бива ли да я погледам? — попита Миримах.

— По-късно ще се запознаеш с нея. Но сега тя трябва да се възстанови след напрежението.

— Е, добре — Миримах отстъпи и последва сина си. — Но те предупреждавам. Искам да ми я представиш най-късно утре сутринта.

— Още тази вечер — разтегна думите си Халид. — Като се прибера, ще ти я представя — вече отиваше към портата.

— Накъде си се запътил, сине?

— При имама — отвърна, скрил смеха си, Халид.

— Но защо?

— Скоро ще се ожения, майко — Халид отвори тежката желязна порта и я пусна да се затвори сама зад него.

В двора срещна Абдул.

— Оседлай коня ми.

— Но аз вече го разтрих и го отведох в конюшната.

— Добре, тогава да вървим пеш.

— Къде пак ще вървите сега?

— При имама.

Абдул крачеше мълчаливо до господаря си. Малко по-късно двамата стояха пред дома на ислямския учен.

Халид почука с тежкото мандамо на вратата. Само след миг огромната порта се отвори със скърцане пред тях.

— Дивия звяр на султана — докладва един слуга с писклив от страха гласец и отстъпи няколко крачки назад.

Халид не дочака да го поканят да влезе, а се втурна покрай слугата в приемната. Само секунди по-късно имамът дотича бързо от покоите си.

— Принц Халид! С какво мога да ви бъда полезен? — личеше, че е безкрайно учуден от неочакваното посещение.

— Искам да се ожения.

— Чудесна идея — вече се усмихваше имамът. — В такъв случай ми трябва името на вашата избраница и ще наредя на писарите си...

— Още сега — прекъсна го Халид.

— Как да ви разбирам?

— Искам да се ожения още днес.

— Твърде необичайно хрумване — каза имамът. — Но документите...

— Не е хрумване, а заповед — лицето на Халид вещаеше заплаха.

— Да, разбира се — имамът знаеше, че никой не бива да се изпречва на Дивия звяр на султана. — След час необходимите документи сигурно ще са вече готови. За кого искате да се ожените?

— За моята робиня Хедър.

— За вашата робиня? — имамът беше ужасен. — Принц да се ожени за робиня!

— Принцът може да се ожени, за когото си пожелае — отсече ядосано Халид.

— Не ме разбрахте. Женитбата с робиня е забранена.

— Подарете ѝ свободата — предложи шепнешком Абдул.

— Подарявам ѝ свободата. Запишете го на съответното място в документите. Ще подпиша първо документа, с който ѝ дарявам свободата, а после и брачния договор.

— Ами добре... — имамът все още се колебаеше.

— Ще ви изразя, то се знае, признателността си — добави Халид.

— Възможно е да имаме нужда от известно време.

— Тогава ще почакам.

— Ще ви помоля да изчакате в гостната ми. Ще наредя да ви донесат нещо разхладително.

Едва малко пред полунощ Халид и Абдул излязоха от резиденцията на имама. Имаше новолуние. Улиците бяха тъмни, в града цареше едва ли не зловеща тишина.

— Не съм си и представял, че мога да стана женен мъж.

Абдул изгледа подигравателно господаря си.

— Можехте и с бой да опи...

Халид спря като закован и вдигна ръка. Абдул млъкна. Зад себе си чува стъпки, които също замлъкнаха. Халид и Абдул се спогледаха. После продължиха бързо. Чувахе се шумът на стъпки, които се опитваха да ги настигнат.

Халид и Абдул забавиха крачка и се послушаха за стъпките на неизвестния преследвач. Сега и те се забавиха.

Халид даде знак на Абдул да продължи без него. Абдул поклати глава. Халид му се закани с жестове, но Абдул още се колебаеше.

Изведнъж стъпките забързаха. Абдул и Халид се обърнаха и видяха две тъмни фигури с извадени кинжали да се нахвърлят върху

тях. По-едрият повали Халид на земята и вдигна оръжието, за да го прониже.

Халид удари мълниеносно мъжа в слабините. Нападателят се преви от болка и за миг не можа да помръдне. Халид го повали на земята, обезоръжи го и допря кинжал до гърлото му.

— Милост, в името на Алах! — извика мъжът, чул предсмъртния вик на спътника си.

— Кой те изпрати?

— Фужер — прошепна нападателят.

— Къде се е скрила Невестулката?

— Кълна се в Алах, не зная. Дано бъде проклет, дано.

Това беше последната дума на наемния убиец. Дивият звяр на султана преряза с един замах гърлото му.

Къде, по дяволите, се намирам?

Това беше първата мисъл на Хедър, когато се събуди. Отвори очи и веднага ги затвори. Стаята, в която лежеше, беше почти тъмна. Една-единствена свещ трептеше неспокойно.

Изведнъж чу ужасен шум, нещо като грухтене на прасе. Скочи решително от леглото и се опита да тръгне в посока на шума. Но се спъна в Омар. Облегнал глава на възглавница, той хъркаше ужасно. Новият ѝ собственик е купил очевидно и Омар.

Как да избяга с пазач като него? Впрочем при Халид Омар не се беше отличил особено като пазач на пленници. На Хедър ѝ хрумна изведнъж нещо.

Почти гола, тя се разтича из стаята. Най-сетне откри каквото търсеше — сандък с дрехи.

За нейно облекчение вътре имаше мъжки дрехи. Извади черен панталон, риза, плат за чалма и четири шала. С единия връз глезените на Омар. После се пхна бързо в леглото.

— Омар! — извика от там.

В отговор чу грухтящо хъркане. Хедър повтори вече по-високо.

— Омар! — пак нищо.

— Омар, помогни ми — извика Хедър.

Омар се събуди неохотно от приказния си сън. Беше станал богат, защото принцът и неговата робиня...

— Омар! — този път евнухът се събуди. Бързо скочи на крака.

— Имам чудесни новини. Принцът е...

Омар се претърколи със страшен шум презглава. Няколко секунди остана да лежи неподвижен, после изстана.

Хедър вече беше до него и връз ръцете му на гърба. После извърна лицето на Омар към себе си. Носът му кървеше.

— Ужасно съжалявам, Омар. Нямах друг избор.

Омар понечи да съобщи на Хедър чудесните новини, но тя му запуши устата.

Хедър намъкна панталона и ризата, върза си последния шал като пояс през кръста, сплете гривата си на плитка, напъха я в ризата, сложи на глава кефието. От пръв поглед никой нямаше да я вземе нито за чужденка, нито за жена.

Върна се бързо при Омар.

— Трябват ми ботушите ти — прошепна тя.

Омар се опита, въпреки кърпата в устата, да й каже нещо.

— Не ги крада, вземам ги на заем — подчерта Хедър, която не беше забравила какво е наказанието за кражба. После му събу ботушите и ги намъкна.

Накъде да поеме, за да излезе навън? Една врата водеше към градината. Ще мине през нея.

— Признателна съм ти за помощта — благодари Хедър най-учтиво на Омар. — И Господ да те пази.

После бързо се измъкна в градината. Сега трябва да открие и конюшната, за да загърби завинаги ужасния си затвор.

Изведнъж чу гласове, които се приближаваха. Хедър се шмугна в един храст.

— Синът ми е страхливец и глупак — казваше жена с рязък глас.

— Майко, това не е вярно — протестира очевидно по-млад също женски глас.

— Вашият син е най-храбрият и най-умният мъж, когото съм срещала — каза убедено мъжки глас.

— Казваш го, защото си негов приятел — гласът на по-възрастната жена не позволи да му надделеят. — Да допусне врагът на семейството ни да...

— Майко, още не сме предложили нищо на Малик. Сигурно би пийнал нещо, докато чака Халид. А може и да е гладен.

Малик? Приятел на семейството? Хедър се ужаси. По всяка вероятност я е купила майката на чудовището. Сега вече трябва всичко да заложи, но да избяга. Робиня на жената, дала живот на такъв изрод, не, никога!

Но защо дори собствената му майка не го обича? Това е противоестественно и тъжно.

„Не ти е работа да решава чужди проблеми — възпря се Хедър. Ако тази майка мрази сина си, това е проблем на Халид, не неин.“

Хедър изчака още малко, докато се увери, че тримата няма да я чуят. После тръгна в противоположната посока и наистина намери конюшната.

Влезе предпазливо, като се притискаше към стените. В първата преградка стоеше великолепият жребец на Халид. Хедър би взела с най-голямо удоволствие тъкмо това животно, за да раздразни принца. Но Халид явно се придържа много строго към законите и като наказание за такава кражба сигурно ще ѝ отреже, без да му мигне окото, един или два пръста. Нали вече я продаде на търг като някое животно.

Хедър надникна в следващата преградка. И видя коня. Чудесна кафява кобила с бяло петно между очите. Бяха предназначени една за друга.

Посегна към юздата, окачена, както му е ред, на една кука. Изобщо не забеляза, че е с монограма на принца. Приблужи се съвсем спокойно към кобилката.

— Хубавицата ми, доброто ми конче — изпя Хедър. Кобилата беше много плашлива, но Хедър успя да я успокои, и както я галеше по шията, успя да ѝ сложи юздата. После чула. Оставаше седлото. Хедър се сви.

Стъпки.

Стъпки в конюшната.

Стъпки, които все повече приближаваха.

Истински исполин мина край Хедър и спря при отсрещната преградка. Хедър се приближи на пръсти към него. Докосна го леко по рамото, а когато той се обърна, го удари с все сили по лицето със седлото.

Той се строполи като дърво на пода и повече не помръдна.

Хедър се наведе към него. Беше първият офицер на Малик, Рашид.

— Аха, да си огромен още не е всичко — каза си предоволна. Но вече нямаше време за губене. Хедър остави седлото до Рашид, изведе кобилата от преградката и от конюшната. После скочи на гърба ѝ и по неин знак кобилата препусна в нощта.

Хедър чу зад себе си крясъци и викове. Твърде късно. Бягството ѝ сполучи.

— Халид, не, престани да ме целуваш — Хедър извърна сънена, лице.

Някой я хапеше нежно по бузата.

— Не, Халид.

Хедър отвори очи, готова да протестира. Но беше само нежната кобила, която искаше да си поиграят.

— Добро утро, прекрасно създание — усмихна се Хедър. После стана и отупа прахта от дрехите си. Всяко мускулче я болеше, а червата ѝ куркаха.

Дали Халид ще я търси? И какво ще е наказанието, ако я намери?

Ще ме убие или още по-лошо. Можеш да удариш принц само ако животът вече не ти е мил.

Но по-добре мъртва, отколкото да трепери от недостойната му майка. Мисълта ѝ даваше сили, въпреки че се боеше да пътува сама.

Ако чувствата на Халид към нея се бяха променили, както нейните към него, всичко можеше да е съвсем различно.

Но така вдървените крака, скованата шия и куркащите черва бяха цената, която плащаше с удоволствие за свободата си.

Хедър бе успяла някак да си проправи път през кривите сокаци на Истанбул. Остатъкът от нощта прекара под закрилата на дърветата и храстите край един път за кervани, от страх да не би все пак да я хванат.

Откъм пътя долитаха цвилене и гласове. Погледна през клоните и видя, че край нея минава голям караван. Понеже тя самата нямаше определена цел, можеше да се присъедини към него. Може би ще намери там и нещо за ядене.

Искаше да се престори, че е от кervана, но реши за по-сигурно да язди в самия му край. В най-близкото село ще помоли за подслон, ще разпита за пътя към дома на Малик и поне ще се види с братовчедка си.

Въпреки че беше преоблечена като млад мъж, истинският ѝ пол можеше, разбира се, лесно да бъде разпознат. Хедър пропъди всяка мисъл за възможните последици от такова разпознаване и се опита да се присъедини колкото може по-незабелязано към каравана.

Така мина час. После втори.

Хедър тъкмо се почувства по-уверено, когато ѝ дойде гост. Един от предводителите на кервана яздеше към нея. Сега беше благодарна на Омар за уроците по турски, на които беше наблегнал особено през последните седмици. Може би ще успее да измами мъжа.

Но желанието ѝ не се изпълни.

Младият мъж се приближи към нея и доста време язди мълчаливо. Непрекъснато наблюдаваше Хедър и кобилата ѝ. После показва ред белоснежни дълги зъби и препусна към началото на каравана.

Няколко минути по-късно Хедър пак имаше гост. По-възрастен мъж, изглежда предводителят на кервана, я заговори на турски:

— Може ли да поприказваме?

Хедър кимна, но мълчаливо и продължи да гледа право напред.

Твърде, ниска е за мъж и прекалено нежна за младеж, реши чужденецът. Един поглед към ръцете ѝ потвърди наблюденията му. Бяха меки и добре гледани женски ръце.

Освен това юздата на коня беше с монограма на принц Халид, страховития Меч на Алах. Тази наложница сигурно е откраднала коня на принца и е избягала. Принцът сигурно много ще се радва, ако му върнат собствеността.

— Името ми е Коко Касабян. Аз съм старшината на рода Касабян — представи се Коко. — Търговци сме на килими.

Той изчака отговора ѝ.

Хедър го погледна крадешком. Беше нисичък, набит и с тъмна кожа. Черната му коса беше почнала да побелява на слепоочията.

— А вашето име? — настоя той.

— Малик, Пустинната лисица — Хедър се опитваше гласът ѝ да звучи плътно.

По-скоро Пустинно цвете, помисли си Коко. С голяма мъка скри усмивката си.

— А защо следваш моя керван?

— Не ви следвам. Просто пътят ни е същият — отвърна Хедър.

— Не носиш храна. Как ще пътуваш така, Малик? Или предпочиташ да те наричам Пустинна лисица?

— Наричай ме Малик. Целта и поводът за пътуването ми са секретни.

— Куриер си на принц Халид?

Хедър се сви.

— Помислих си го заради монограма на принца върху юздата — посочи Коко. — Но как тъй яздиш без седло?

— Трябва да предам бързо съобщение. Нямах време да оседлая коня — отвърна Хедър.

— Но яздите доста бавно — учуди се Коко.

— Работите на принца не те засягат.

„Не е глупава, реши Коко.“

Няколко минути яздиха мълчаливо редом. После Коко извади от дисагите си сребърна манерка и предложи на Хедър една глътка.

Тя смъкна припряно кефието и отпи дълга глътка. Чужденецът ще ѝ предложи може би и нещо за ядене? Младият мъж се появи пак и двамата с Коко Касабян си казаха нещо с жестове. После младият обърна коня и препусна напред.

— Това е първородният ми син, Петри — каза Коко.

— Какво изръкомахахте преди малко? — попита Хедър.

— Разговаряхме.

— Нямаше ли да е по-просто, ако си приказвахте?

— За мен да — усмихна се Коко, — но Петри няма език.

— Какъв ужас! — Хедър не беше чувала човек да се е родил без език.

— Той е добър син. Но не се придържа много-много към истината. Налетя на човек, комуто това не хареса. За наказание си загуби езика.

Хедър го зяпаше недоумяващо.

— Нима наказанието за лъжа е... — не беше в състояние да изрече мисълта си.

— Ти си на служба при принц Халид и не познаваш нашите закони? — Хедър не отговори. Ядосваше се на собствената си глупост. — Пътят е доста безлюден и опасен — каза Коко. — Искаш ли да пътуваш и да се храниш с нас?

Хедър се поколеба. Никак не държеше да бъде разкрита. Но от друга страна, и тя, и конят се нуждаеха от закрила и храна.

— Ще е чест за нас — продължи Коко. — Семейство Касабян ще уважава, разбира се, личните ти работи и твоята тайна мисия.

Хедър прие с кимване поканата, защото възможността за компания и някое и друго ядене беше наистина твърде примамлива.

Два часа по-късно керванът спря, за да напоят и нахранят животните. По нареждане на Коко един слуга се погрижи за коня на Хедър.

Хедър седна малко по-далеч от кервана под сянката на едно дърво, за да не я въвлекат в разговор, който може да я издаде. Поне жените от рода я вземаха за мъж и се държаха на разстояние.

Хедър беше уморена и гладна, освен това изпитваше и носталгия.

Как ли е посрещнал Халид бягството ѝ? Дали са наказали Омар? В това не се съмняваше.

Хедър го виждаше пред себе си, проснат беззащитен и бездиханен на пода. Може да е и мъртъв, както почина по нейна вина и баща ѝ.

Халид сигурно е побеснял. Тя се натъжи.

Плахо „хей!“ я откъсна от мислите ѝ. Пред нея стоеше малко момиченце и ѝ се усмихваше.

Хедър придърпа чалмата до очи и също му се усмихна.

— Какво криеш под чалмата? — попита направо момиченцето.

— Това е най-малката ми дъщеря, Криста — дойде ѝ на помощ Коко, който носеше на Хедър питие да се поосвежи. — Хайде, върви сега при майка си.

Но Криста упорито не помръдна.

— Излагаш ме пред госта — каза строго Коко. — Хайде, върви.

Малката си тръгна нацупена.

— Единствената ми дъщеря — засмя се Коко. — Майка ѝ много я глези. Ама хапни де. Защо не си свалиш чалмата?

— Храня се винаги сам, защото не искам никого да отблъсквам с дълбоките белези по лицето си — излъга нагло Хедър, но веднага прехапа език. Дано не бъде принудена да изрече още лъжи — държеше твърде много на езика си.

— О, така ли? — на Коко много му харесваше тази игра на котка и мишка. — Ех, ние, арменците, сме много калени. Няма защо да се боиш, че като те видя, ще премалея.

— Предпочитам все пак да се храня сам.

— Както обичаш — и Коко се накани с учтив поклон да си тръгне. — След около час ще потеглим.

Хедър изпи жадно козето мляко, донесено от Коко, после захапа триъгълната баничка. Избърса си, доволна, устата с кърпата за глава. „Лапаш като прасе в кочина“ — беше й се скарал Халид. Защо трябва непрекъснато да мисли за него? Нали се отърва от това чудовище, нали е свободна. Но въпреки това се чувстваше нещастна.

Хедър си закри пак лицето и се върна, замислена, при кобилата. Изведнъж Коко сякаш изникна до нея.

— Искам да те поканя да предвождаш заедно с мен кервана.

— Ако нямаш нищо против, Коко, предпочитам да яздя най-отзад — отговори Хедър.

— В такъв случай ще остана до тебе в ариергарда — заяви преспокойно Коко.

Хедър сви рамене и се престори, че това няма да й пречи. Всъщност искаше да остане насаме с мислите си... за Халид, за нейното бягство, за бъдещия й живот. Освен това всяко изречение можеше да я издаде, защото само фигурата и гласът и едва ли я представяха добре като мъж. Това, че Коко още не бе разкрил тайната й, граничеше с чудо. Но да отклони компанията му, означаваше да събуди подозрения.

Изпърво Коко я обсипа с въпроси, но после се отказа, защото отговорите ставаха все по-едносрични. Хедър имаше чувството, че той се опитва да й сложи капан.

Когато слънцето залезе на запад, керванът стигна мястото, където щеше да пренощува, и спря пред един хан, изграден около вътрешен двор. Такива кервансарайи имаше в цялата Османска империя. Отдалечени бяха по на двайсет и пет километра — колкото изминаваше кон за един ден — така можеха да подслоняват и пътуващите бавно големи кервани. На пътниците те предлагаха сигурно убежище за хора и животни, топла храна. Никого не отправяха, дори да имал малко пари.

Хедър слезе от коня. Мъж от рода веднага отиде при нея, даде й да разбере, че ще се погрижи за кобилата. Очевидно Коко беше наредил на хората си да се отнасят с Хедър като с важен гост. Но Хедър искаше да се погрижи сама за животното си, защото мъжете правеха точно така.

Коко и Петри стояха на няколко крачки от нея, задълбочени в безмълвния си разговор с ръце.

Коко я погледна и се ухили. Когато двамата приключиха мълчаливия си разговор, Хедър изпита лошото чувство, че са обсъждали нея.

Тази вечер родът Касабян беше единственият гост на кервансарая. Хедър влезе с Коко в просторния вътрешен двор и седна на земята до една стена.

Само след няколко минути умората ѝ надви и тя заспа. Леко побутване по ботуша я събуди. Пред нея стоеше Коко с чиния в ръка.

— Сигурно си гладен — каза той и ѝ подаде чинията, в която имаше месо с подправки и пресни зеленчуци.

— Какво е това? — попита Хедър. Всъщност беше толкова гладна, че би яла всичко.

— Агнешко.

— Изглежда сурово — забеляза Хедър.

— Наистина е сурово — отвърна Коко.

Хедър остави ужасена чинията.

— Прекалено съм уморен, за да ям. Пък и трябва да се погрижа за коня си.

— Скоро ли ще се върнеш? — попита нахално Коко.

— Да.

В конюшната Хедър се увери, че на смелия кон беглец не му липсва нищо и се върна в хана. Петри я пресрещна, усмихна ѝ се с дългите си зъби. Стана ѝ някак неуютно.

Хедър се събуди още преди зазоряване. Беше спала неспокойно, беше сънувала отсечени пръсти и отрязани езици. Червата ѝ куркаха от глад. Коко ѝ поднесе за закуска една баничка, а тя само дето не му я издърпа от ръката и тутакси я излапа.

Коко и Хедър образуваха ариергарда на кервана, който се отправи сега бавно на изток. Начело яздеше непознат млад мъж.

— Кой е този отпред? — попита тя Коко.

— Това е Дементи, вторият ми син — отвърна гордо Коко.

— Къде е Петри?

— Дадох му задача.

Няколко часа по-късно, беше вече преди обед, силен вик наруши тишината. Коко веднага препусна напред, да разбере какво става.

Хедър все повече съжеляваше, че е срещнала рода Касабян. Халид положително ѝ е вече по петите, а сама можеше да язди много

по-бързо. Добавяше се и непрекъснатата грижа да не се издаде с някоя непредпазлива приказка.

— Някакви трудности? — попита Хедър, когато Коко се върна.

— Глупава работа — забравил съм нещо — отговори той с притеснен смях. — Трябва да се върнем в кервансарая.

— Какво?

— Казах, че...

— Нищо не може да е толкова важно или скъпо, та да се пожертва за него цял ден — каза яростно Хедър.

— На мен щеше да ми е все едно — сякаш се извиняваше Коко.
— Но жена ми е направо побесняла и настоява да идем да вземем Криста. Пък и тя ми е единствената дъщеря.

— Забравил си дъщеря си? — Хедър беше толкова смаяна и обезоръжена, че гласът ѝ прозвуча прекалено високо и пискливо като за мъж.

Коко сви безразлично рамене.

— Неочакваното се случва понякога по-често, отколкото бихме желали. Но ние, арменците, сме много...

— Калени — прекъсна го Хедър. Не, никога няма да разбере тези хора.

— Точно така — кимна радостно Коко.

— Ами Петри да се върне за Криста, а ние да ги почакаме тук — предложи Хедър.

— Петри е зает.

— Тогава защо не Деетри?

— Не, ще се върнем в кервансарая и ще пренощуваме там. Вярно, ще загубим един ден, но това не е толкова важно.

— Радвам се, че се запознахме — каза Хедър бясна и понечи да пришпори коня.

— Искаш да продължиш сам? Може да се окаже твърде опасно — Коко изглеждаше искрено загрижен.

— Какво може да е толкова опасно?

— Могат да те нападнат разбойници и да те ограбят. Не биха се спрели и пред убийство.

— Не нося нищо ценно — възрази Хедър.

— Имаш скъп кон.

Сега Хедър се поколеба, защото не беше и помислила за царската кобила.

— Освен това, като на жена, съдбата ви може да бъде още по-лоша — добави хитрият Коко.

Хедър все още се колебаеше.

— Като жена ли? — попита тя недоумяващо. — Как така?

— Тази измет би злоупотребила с всяка жена, преди да я убие.

Хедър се уплаши, но не позволи да я придумат.

— Не, твърдо съм решил. Ще продължа сам.

— Както обичаш — ухили се Коко. — Всеки човек си има своя съдба, свой късмет и трябва да му се покори.

Коко даде на арменски разпореждания на кервана и той потегли обратно към кервансарая.

Коко изчака керванът да мине покрай него.

— Довиждане, Малик — каза той. — Дано Алах те закриля — сбогува се и препусна подир семейството си.

Известно време Хедър гледа с тъга подире му. Пътят пред нея беше безлюден. Изведнъж се усети безпомощна и сама.

Светът е толкова голям. Няма основание да смята, че Халид ще я търси точно по този път. Успя да измами цял род. И макар Коко да проявяваше съмнения и да не ѝ вярваше, той се съобрази с личния ѝ живот и престана да я разпитва. Перспективата да пътува сама изведнъж много я стресна. Защо ли избяга? И какво да прави сега?

— Почакай ме! — извика Хедър и пришпори коня. Старейшината на рода Касабян се обърна и се усмихна доволен.

Четири часа по-късно стигнаха в кервансарая. Неприятно чувство обзе Хедър. Там се бяха събрали изведнъж твърде много мъже и коне. Беше едва малко след обяд и още рано кервани и пътници да се загрижат за нощуването си.

Хедър придърпа още повече кърпата над лицето и се опита да се скрие сред хората от семейство Касабян. Слезе от кобилата, погали я успокоително по врата и се постара да не привлича ничие внимание.

Изведнъж видя Коко и малката му дъщеря Криста да излизат от хана. Следваше ги вечно ухиленият Петри.

Светът е малък — помисли си Хедър. Прекалено малък за такива съвпадения. И се опита още по-старателно да се сниши.

Миг по-късно погледът ѝ падна върху Халид. За малко не припадна. Какво търси той тук? Капан ли беше? Обзе я смесено чувство на радост, страх и възбуда. Гледаше като омагьосана този чужд човек, този дивак, който ѝ причини толкова зло и мъка. Но Хедър едва се сдържаше да не се хвърли в обятията му.

„Отмаляла си от глад, каза си тя в същия миг. Инак чувствата ти нямаше да са същите.“

Малкото момиченце се гушеше, гордо и сияещо, в баща си Коко. Погледът на Хедър не можеше да се откъсне от него. Колко ли е хубаво да прегръщаш собствената си плът и кръв. За съжаление за такова нещо е необходим съпруг. А първите впечатления на Хедър от света на мъжете, които включваха само Невестулката и Дивия звяр на султана, не бяха добри.

— Принце, благодаря ви, че сте се погрижили за нашата дъщеря — каза Коко и дълбоко се поклони.

— Трябва да пазите по-добре собствеността си, приятелю — отвърна Халид. — Иначе можете да я изгубите.

— Вашата Пустинна лисица пътува с нас и сигурно ще има нещо да ви съобщи — кимна Коко.

На лицето на Халид се изписа недоумение.

— Ето го Малик — каза Коко и посочи Хедър.

„Мразя те, каза си тя. Вече беше в капана.“

Халид измери бавно Хедър с поглед. И той знаеше, че тя е в капана. Тъй че защо да бърза?

— А, храбрата ми и безразсъдна Пустинна лисица — и Халид се приближи подчертано бавно към Хедър.

Хедър се опита да яхне коня, но Абдул се беше промъкнал зад гърба ѝ и я хвана здраво за ръката. С бързината на мълния Хедър го удари в слабините. Яхна коня и препусна.

Халид започна преследването със своя жребец и вдигна подире си стълб от прах.

Бързо я настигаше, въпреки че Хедър се притисна силно към кобилата и отпусна юздата. Наистина е чудесна ездачка — призна ѝ Халид.

Той се приближаваше неудържимо към нея.

Със силен скок Халид слезе от коня, посегна към Хедър и я повлече със себе си на земята. Няколко мига двамата лежаха вкопчени един в друг в прахта на пътя. Чуваше се само нейното неравномерно и шумно дишане.

— Ранена ли си? — попита разтревожен Халид.

— Не съм — Хедър само не можеше да си прости. Беше се оставила твърде бързо да я заловят. — А ти? — попита го въпреки това, разтревожена не по-малко.

— Ами боя се, че не — Халид се бе опитал да смекчи удара от падането. Сега отърколи Хедър настрана и я погледна ухилена в лицето.
— Та значи имам честта да говоря с Пустинната лисица?

— Много смешно.

Халид смъкна чалмата от лицето ѝ.

— Искаше да избягаш, а, Диво цвете?

— Аз избягах — поправи го Хедър. — И ако този човек не ме беше издал...

— Ако Касабян не се беше погрижил за тебе, отдавна да си мъртва — прекъсна я Халид. — Би трябвало да му благодариш, че е разбрал каква стойност имаш за мен.

— Значи знаел е от самото начало...

Сега Халид ѝ се изсмя в лицето.

— Ти наистина ли повярва, че можеш да се представиш за мъж?

— Ако не бяхте всички вие, щях да успея — каза Хедър.

Халид я перна нежно по носа и пак я привлече силно към себе си.

— Къде смяташе всъщност да отидеш?

— У дома.

Хедър се вбесяваше все повече, защото всичко това явно разсмиваше Халид.

— Какво е толкова смешно?

— Семейство Касабян отиват в Армения, а тя е на изток. Докато Англия е далеч на запад.

— Въпреки това.

Халид смръщи чело.

— Сигурно не знаеш, че земята е кръгла — подхвана важно Хедър. — Тъкмо затова все щях да стигна в Англия, даже от изток.

— Възможно, миличко, но дотогава щеше да си вече стара и побеляла.

Как я нарече току-що? Всички мъже ли са такива? Първо ме продава като робиня, а сега ме държи в прегръдките си и ме нарича миличко. За по-сигурно смени темата.

— Как е Омар?

— Според обстоятелствата.

— Как го наказва? Липсват ли му вече части от тялото? — Хедър прикриваше с гняв гузната си съвест. Защото за съдбата на Омар беше

виновна само тя.

— Тъй като Петри Касабян пристигна навреме в Истанбул, пощади живота на Омар. Носът му е счупен и двете му очи са насинени. За което ще може да ти благодари. Иначе е добре и те очаква в двореца на майка ми.

— Никога няма да стана робиня на майка ти, никога!

— Така ли? — Халид държеше Хедър толкова здраво, че тя едва си поемаше дъх. Стоманеносините му очи галеха всеки сантиметър от лицето ѝ. Хедър преливаше от щастие и в същото време се колебаеше.

— И още нещо...

Халид използва близостта им и я целуна страстно, както първия път. Тя се притисна към него и отговори на целувката му. Мъжката му миризма и топлината на мускулестото му тяло я караха да тръпне цялата от възбуда.

Халид се освободи внимателно от страстната ѝ прегръдка. Погледна поруменялото ѝ от вълнение лице и го погали нежно с пръсти.

„Обичам го“, помисли си Хедър.

И в същия миг се засрами, че е толкова страстна.

— Не съм животно, което се чифтосва в канавките край пътя.

— Не, не си. Ти си Ева от рая.

— Езичници като теб не знаят нищичко за рая.

— Така ли? — ръцете на Халид се плъзнаха надолу между пламналите ѝ бедра. — Тук е раят, малка принцесо.

— Не съм принцеса — каза Хедър и усети как пламва от срам.

Халид стана, издърпа и Хедър. Рязко кратко изсвирване и жребецът му, спрял малко по-встрани в една ливада, дотича в галоп, последван от кобилата на Хедър.

— Както кобилата следва жребеца, така ще ме следваш от сега нататък и ти — гласът на Халид звучеше възбудено, докато ѝ го шепнеше на ухото.

Хедър сведе поглед. Стомахът ѝ се сви, имаше чувството, че ей сега ще припадне. Но принцът не биваше в никакъв случай да го забележи.

— Е, как ти хареса нашето приключение? — попита тя небрежно кобилата и я потупа нежно по шията. — Халид, как се казва?

— Още не ѝ бях дал име — засмя се той и оправи кърпата на главата ѝ, та да се виждат само блестящите ѝ зелени очи. — Ами бих я нарекъл Безразсъдно удоволствие.

Преди Хедър да каже нещо, вече я беше вдигнал на седлото и веднага се метна зад нея. Жребецът препусна, кобилата след него.

И в кервансарая Халид не изпусна Хедър от очи. Държеше я здраво за ръката и докато питаше телохранителите си за Коко.

— Искам да ти благодаря — каза той на арменеца. — Като дойдеш следващия път в Истанбул, с удоволствие ще купя от теб килим.

— Много сте добър, принц Халид — поклони се Коко. — Какво ще стане с нея?

— Ами нищо. Тя ми е съпруга.

Отговорът изненада всички, освен Абдул, който само вдигна очи към небето.

— Но тя е откраднала коня ви — не можеше да повярва Коко.

— Не, конят е неин, сватбеният ѝ подарък.

— Какво значи пък това, че съм твоя съпруга? — попита гневно Хедър. Тя свлече кърпата, за да му хвърли унищожителен поглед.

— Никой не бива да вижда лицето на една принцеса — избягна Халид отговора и веднага ѝ оправи кърпата. После се обърна към Коко и каза: — А сега каня най-сърдечно семейство Касабян на сватбеното тържество, което ще се състои тази вечер.

— Каква чест за неизвестния ни род! — подмаза се Коко. — Разбира се, че приемаме с огромна радост великодушната ви покана.

Принцът се сбогува с кратко кимване с търговеца на килими и понечи да влезе с Хедър в кервансарая. Но тя остана упорито на мястото си.

— Ако наистина съм твоя жена, законът и честта повеляват да ме браниш, права ли съм?

Халид кимна.

Хедър смъкна чалмата и посочи Коко:

— Той за малко не ме остави да умра от глад. Караше ме да ям сурово агнешко. Искам удовлетворение.

Халид избухна в неудържим смях. Ще ѝ се наложи, наистина, да научи някои неща. Преди всичко да крие лицето си на обществени места.

В общото помещение Халид размени няколко думи с ханджията.

— Всичко ли е приготвено както ви наредих?

— Да, принце.

— А банята?

— Ваната е във вашата шатра и вече е пълна с гореща вода — отговори мъжът.

— Добре — Халид извади от джоба си кожена кесия с пари и му я подаде. — Донеси на жена ми нещо за ядене и почерпи добре гостите ми.

— Да, принце — ханджията се поклони почти доземи.

Халид и Хедър излязоха на двора, където тя прекара сама миналата нощ. Сега там беше опъната шатрата на принца, пазена от телохранителите му. Любопитни бяха наобиколили входа и се опитваха да хвърлят поглед във вътрешността. Телохранителите отдадоха чест на Халид и малката му английска неверница.

— Ела, мъничката ми — каза Халид и вдигна платнището на входа.

— Защо излъга? — попита Хедър, щом останаха сами в шатрата. — Разбира се, че нямаше да ми отрежеш езика.

— Не излъгах — прекъсна я Халид. — А сега веднага съблечи всичко това. Миришеш на некъпана.

Хедър се направи, че не чу обидата.

— Ти каза, че сме женени.

— И то си е така.

— Но аз не си спомням за сватбено тържество и не ти вярвам.

— Присъствието ти не беше задължително. Трябваше да взема само разрешение от твоя настойник. А сега се съблечи и се изкъпи.

— Моят настойник?

Халид се ухили нахално.

— Аз съм твоят настойник. Та си дадох разрешение да се оженя за теб.

Хедър го погледна ужасена. Наистина невероятни обичаи!

— Но аз не съм ти давала дума — упорстваше тя.

— Вече ти казах, че не беше необходимо.

— Не вярвам — Хедър не беше чувала нещо толкова смешно.

Халид въздъхна отчаян. Взе от малката масичка някакъв пергамент.

— Това е брачното ни свидетелство.

— Не мога да прочета тези драскулки — отблъсна Хедър ръката му. — И защо пожела да се ожениш за мен, ако мога да зная? След всичко, което ми стори.

„Защото те обичам“, каза си Халид. Но само си го помисли.

— Съблечи се най-сетне, и влез във ваната, преди водата да е изстинала. В отсъствието на Омар аз ще изпълнявам задълженията на евнух.

Да не беше толкова мръсна, уморена и гладна, протестите на Хедър още дълго нямаше да стихнат. С този уж принц все ще се справи, но преди това искаше да се поотпусне.

За пръв път се съблече пред Халид и влезе във ваната. Приказно топлата и ароматна вода ѝ помогна да се отпусне. Тя измърка, доволна.

— Сапуна!

Халид си нави ръкавите и разтри с пяната цялото ѝ тяло. В този миг я желаше, както не бе желал никоя жена преди нея. Но след двудневните ѝ мъки искаше да я подготви съвсем бавно за брачната нощ. Халид умееше да бъде много търпелив. Той не искаше да приеме скъпоценния дар на нейната девственост за няколко минути и то тук, на пода на шатрата, предпочиташе да му се наслаждава бавно и продължително. Ще я вземе, след като тя се изкъпе и си почине, след като засити телесния си глад.

Банята беше благодат за Хедър и тя покорно се остави той да я избърше и да я среши. После Халид я загърна в един яшмак и я занесе на своя диван.

Абдул влезе с голям поднос с ядене. Понечи да излезе с поклони от шатрата, но Хедър му извика заповеднически:

— Стой!

Абдул погледна Халид, който му кимна да остане.

— Покажи ми документа — каза Хедър на Халид.

Халид подаде пергамента на дългогодишния си довереник. Той му хвърли един поглед.

— Кажи ѝ какво пише там — заповяда Халид. Абдул прочете официалния документ и го върна на Халид. Изразът на лицето му не издаваше неговите чувства.

— Там пише, че ти си законна съпруга на принца — после измърмори през зъби: — За съжаление — и погледна към Халид.

— За такова безсрамие трябва да бъдете наказан — Хедър можеше най-сетне да си върне на Абдул за унижението, на което я бе подлагал.

— А твоето безсрамие? — попита принцът, когато останаха отново сами.

— На принцесите им е позволено.

— Не и по отношение на техните съпрузи.

— Добре де, ще се поправа — отстъпи Хедър. Дали ще види някога отново Англия? Ще успее ли да запази някои от английските навици и обичаи тук, в тази толкова различна страна? Ако можеше сега да избира, щеше ли все още да има сили да напусне този мъж?

— Какво стана с Фужер? — попита тя Халид. Дали се е отказал от плановите си за отмъщение? Или тази женитба е неговото отмъщение? — помисли си със страх.

Халид я изгледа продължително. После каза:

— Отмъщението ми е отложено с няколко дена. Но никога няма да се откажа от него.

Той взе чинията с късчета месо и чушки и почна да я храни, както влюбен храни своята любима. После я повали леко върху възглавниците и стана.

— Днес ще вечеряме заедно — каза той. — А сега трябва да се погрижа за гостите.

— Нима булката не е канена на собствената си сватба?

— Мъже и жени не празнуват заедно.

— О, колко цивилизовани обичаи!

— Сега ще спиш — каза Халид. — А пък аз ще те пазя.

— Изобщо не съм уморена — протестира Хедър, но едва сподави прозявката си.

— Защо тогава тези сенки под очите ти? — подигра я Халид.

— Това ми го показва Омар. Женска хитринка с въглен — веднага парира Хедър.

— Не мога да повярвам.

— Аз много остарях, откакто сме заедно.

— Остаряла си, докато не сме били заедно — отсече Халид. — Хайде, затвори очи и си почини малко.

Хедър затвори покорно очи. Халид изчака до нея, докато равномерното ѝ дишане го увери, че е заспала. После докосна с бърза

целувка полуотворените ѝ устни.

— Тази нощ ще си моя — прошепна той.

Когато след време се събуди, Хедър дълго лежа на дивана, замислена за последните няколко дни. Два къси дена бяха променили коренно живота ѝ. Беше робиня. После избяга. А сега е годеница на принц. Това още не я караше да се чувства добре. Да си робиня е ужасно, знаеше го. Но да си принцеса също можеше да е много трудно.

Впрочем фактът, че Халид се е оженил за нея в нейно отсъствие и дори без съгласието ѝ, изобщо не я смущаваше. Защото правото на жената да си избира съпруг беше нещо извън представите ѝ.

Имаше късмет, че Халид е толкова хубав мъж, млад, силен и с царска кръв в жилите. Не беше мъжът, който ѝ избра английската кралица, но все пак повече от подходящ.

Хедър не разбираше едно — защо Халид е решил да се ожени тъкмо за нея. Та нали най-малката дъщеря на английски граф не е най-добрият избор за един царствен принц. Беше избрал жена с несъмнено по-долен ранг от неговия.

Така потъна в мислите си, че едва шумът на плискаща се вода я накара да разбере, че не е сама в шатрата.

Халид седеше с гръб към нея във ваната и се къпеше. Само няколко свещи примигваха в дъното на шатрата и я изпълваха с мека, малко нереална, тръпнеща светлина.

Хедър плъзна поглед по тялото на мъжа, на когото щеше да подари тази нощ девствеността си. Докосваше мислено широките му, силни рамене, по които свещите хвърляха трепкащи сенки. Мускулестият му гръб. Яките му ръце. Отново изпита същото премаляване в коремната област, онова чудесно, възбуждащо и замайващо чувство, подобно на припадък.

Хедър никога не беше виждала мъж толкова отблизо. Изобщо не беше виждала гол мъж. Мисълта за онова, което скоро щеше да последва, я накара да се изчерви. Знаеше какви са ѝ задълженията на съпруга. Но ако ще намира в тези задължения удоволствие, това осъдително ли е?

Халид стана и Хедър можа да хвърли поглед към красивите му бедра и закръгления корав задник. Той се избърса и посегна към

дрехите си. Хедър затвори здраво очи.

Халид застана пред нея. По цвета на лицето ѝ разбра, че е будна. Тя отвори предпазливо очи и се ужаси, когато го видя пред себе си съвсем гол. Видя гъстата тъмна козина на гърдите му, после и тъмното нещо между неговите бедра. Под погледа ѝ то се движеше и ставаше все по-голямо. Лек вик се откъсна от устните ѝ и тя затвори отново много здраво очи.

— Зная, че си будна — засмя се Халид.

Хедър не пожела да му отговори.

— Отвори си очите, малко Диво цвете. Трябва да видиш какво носи мъжът ти в брачното легло.

— П-п-покрий се — заекна Хедър. — Моля те.

Халид нахлузи, без да мърмори, панталона. Неговата, иначе толкова смела и непокорна Хедър ще има нужда от много търпение и нежност, за да се наслади на любовната игра.

— Готов съм да се покажа пред общество — заяви той.

Хедър отвори съвсем мъничко очи и видя пак косматите му гърди.

— Лъжец!

— Изчервяваш се само при вида на голите ми гърди? Уверявам те, че скъпоценностите ми са покрити.

Хедър погледна предпазливо. Халид седна на крайчеца на дивана и се наведе над нея, за да я целуне леко по челото. Тя тутакси се сви.

— Отпусни се, ангелче мое — прошепна Халид и погали нежно ръката ѝ. — Не бива да се боиш от брачната си нощ.

— Ти откъде знаеш, че се боя?

— Човек се страхува от неща, които не познава. Разбирам, че сега няма да ми повярваш, но наистина няма от какво да се боиш — той я привлече към себе си и я зацелува около устата. — Повярвай, ще изпиташ голямо удоволствие. Ще се погрижа да ти бъде толкова хубаво, колкото и на мен.

Прошепнатите думи накараха Хедър да се изчерви. В шатрата стана изведнъж горещо. Топла вълна обля цялото ѝ тяло. Халид стана и облече бялата си ленена риза.

— Искам да играя още малко ролята на евнух. Нека ти среща косата.

Той отиде до сандъка си, извади сребърна четка.

— Хайде, обърни се — заповяда Халид.

Хедър вече не знаеше какво да мисли за него. Или бракът е превърнал Дивия звяр на султана във внимателен покровител?

— Обърни се — повтори той.

Хедър се подчини.

Халид реса и четка косата ѝ, докато тя запламтя като огън. Отметна леко гривата ѝ встрани и я целуна по врата. Гръбнакът на Хедър пламтеше.

— Гладно ли си, ангелче мое? — прошепна той и я ухапа леко по ушната висулка.

О, Боже! Хедър цяла трепереше от възбуда. Ако я докосне сега, ще се запали.

— Миличко?

Хедър изобщо не беше чула въпроса.

— Ела — каза Халид и ѝ протегна ръка.

Тя се обърна към него и впи поглед в стоманеносините му очи. Той ѝ се усмихна насърчително и тя пхна ръка в неговата.

Халид я заведе до масата, оправи ѝ възглавница да седне. После позвъни и веднага влязоха няколко слуги. Отвън долитаха смехът и гласовете на разговарящи мъже.

— Какво става навън? — попита Хедър.

— Моите хора и родът Касабян празнуват сватбата ни.

— Значи е истина? Женени сме?

— Бракът е нещо много сериозно и с него не се правят шеги — отвърна Халид. — Толкова ли не ти харесва перспективата да станеш глезената съпруга на турски принц?

— Не, разбира се. Само не разбирам как свещеникът...

— Това е сватбената ни трапеза — прекъсна я Халид. Халид нямаше намерение да разруши представата на Хедър за сватба според християнския ритуал. Поне не сега.

По заповед на Халид внесоха вечерята. Зелен боб със зехтин, салата от задушени моркови със сос от кисело мляко, хрупкави печени пилета, пълнени с ориз и кайсии, и питки.

— Как е Абдул? — прошепна Хедър.

— Добре е. Само гордостта му е наранена.

— Може би трябва да му се извиня?

— Една принцеса никога не се извинява — отвърна Халид.

— Дори и на принц?
— Нейното поведение никога не ѝ налага да се извинява —
отвърна строго Халид.
— Някак не ми се вярва — вдигна вежди Хедър.
— Истина е — излъга Халид.
— Ами ако принцесата все пак сбърка нещо?
— Дори принцеса може да бъде наказана — отговори Халид.
— А принцът?
— За какво например?
— Е, ако се наложи все пак да се извиниш на принцесата за нещо
— не отстъпваше Хедър.
Халид се ухили нахално.
— Можете се радват на повече свобода от жените.
— Не е справедливо.
— Възможно е. Но така върви светът. И не бива да го забравяш.
Хедър помълча, но не се предаде:
— Мога ли да ти задам един личен въпрос?
— Ти си вече моя жена. Можеш да ме питаш за всичко —
отвърна Халид.
— Защо се ожени за мен? Често имам чувството, че изобщо не
ме харесва.
Халид скри очи, но после погледна с много любов младата си
жена.
— Ела тук — каза съвсем тихо.
Тя седна до него и го погледна с очакване. Халид я прегърна с
една ръка и я притегли към себе си.
— Желая те — в гласа му прозвуча дълго възпираното желание
да притежава Хедър.
— Не разбирам.
„Обичам те, помисли си Халид. Обичам те. Но няма да допусна
да ми замъглиш ума и да ме покориш с любовта си, както Хюрем е
покорила дядо ми Сюлейман.“
Устните му бяха съвсем близо.
— Ожених се за теб, защото те желая. Искам да споделям
леглото си с теб.
Хедър не прие отговора за особено задоволителен.

— За колко момичета си се женил досега само за да споделяш леглото си с тях? — попита тя. Представата, че и други жени са споделяли живота му, я накара, кой знае защо, да ревнува.

— Какво искаш да кажеш?

— Ейприл ми каза, че във вашата страна мъжете могат да имат четири жени и безброй наложници — каза вече доста високо Хедър. — Но аз съм англичанка и изобщо не признавам такива дивашки права.

Значи това беше проблемът. Ревност! Не е лошо начало за един брак. Халид я погледна и каза:

— Само че тук не е Англия.

— Мога да свикна с много неща — отговори Хедър. — Но няма да приема даделя съпруга си с други жени...

— Нали знаеш, че нямам харем. Пък и това не е тема за младоженци.

— Но...

— Кхъм — прокашля се Абдул, вдигнал високо платното на входа, за да пусне слугите да минат.

Те раздигнаха вечерята. Хедър и Халид си измиха ръцете с топла вода и задъвкаха ментови листа.

— Да се порадваме малко на хубавата вечер — предложи Халид.

Хедър веднага се съгласи. Беше готова на всичко, за да поотдалечи неминуемото.

Излязоха пред шатрата и се насладиха заедно на нощното небе, сякаш нарочно създадено за една романтична нощ. Хиляди звезди сияеха и трептяха върху тъмния небосвод, въздухът беше натежал от аромата на екзотични цветя. Откъм кервансарая долита песни, там сватбеното им тържество тъкмо достигаше върха си.

Стражата около шатрата на Халид беше свалена. Само Абдул седеше до стената на кервансарая и бдеше над импровизираните им сватбени покои.

Въпреки че Халид я направи своя робиня и дори искаше да я продаде, Хедър беше готова да му прости. Той се ожени се за нея и така превърна избраницата си в благородничка. Беше уважаван, смел воин и подчертано привлекателен мъж. Беше принц.

Какво повече можеше да иска? Любов?

„Трябва да си по-търпелива, каза си тя. Върви стъпка по стъпка. Който бързо, скоро се спъва.“

— Яркото слънце огрява твоята хубост. Но хладната луна ѝ придава извънземен блясък — каза Халид и изгори с възбуждаща целувка шията ѝ.

— Намирам, че и ти си много привлекателен — изчерви се Хедър.

— Аз ли? Аз съм диво животно, отнесло много белези от сраженията. Не го ли помниш?

— Не бях права.

— Изглежда не чух добре. Ти каза току-що, че...

Хедър отговори на въпроса му с целувка. Погали белега на бузата и задържа главата му в тесните си длани. После целуна белега.

— Белегът ти придава нещо дръзко. За мен е много красив.

— Ти си единствената жена на света, готова да възприеме белега ми като красив — привлече я по-близо до себе си Халид.

Но тя се освободи от прегръдката му.

— Разкажи ми повече за себе си.

— Какво именно?

— За твоето семейство.

— Пътуването ни до Истанбул ще е дълго, пък и отегчително — отговори Халид, от когото не убегна, че Хедър иска да печели време. — По-късно ще ти разкажа историята на моя род.

— А децата?

— Нямам деца.

— Не, исках да зная дали обичаш деца.

Въпреки протестите ѝ, Халид отново я привлече към себе си.

— Ще имаме дузини.

— Няма да смогна.

— Значи ще имаме толкова, колкото пожелаеш. И ще обичам всяко от тях като първородното — обеща ѝ той, без да отпуска яката си прегръдка.

После я отнесе на ръце в шатрата.

— Цял живот съм те чакал — прозвуча дрезгаво гласът му.

Той я сложи на дивана и я задържа известно време в прегръдката си. После устните му намериха нейните в целувка, която продължи сякаш с дни. Бавна, сладка и оставяща без дъх. Хедър го целуна отново със страст, каквато никога не бе изпитвала. После устните му

изоставиха нейните и покриха с леки целувки всеки сантиметър от нежното ѝ лице.

Хедър се засмя, защото устните му мило я гъделичкаха.

— Но какво правиш?

— Тъкмо броях луничките ти.

— Имаме ли толкова много време?

— Разполагаме с цялото време на света.

— Няма ли да се съблечем? — Хедър копнееше да докосне кожата му.

— Наистина ли го желаеш? — закачи я той. — Сигурна ли си?

Той се наведе над нея и дългата му коса погали лицето ѝ.

— Сигурна ли си? — прошепна той и с мъка овладя желанието си.

Погледът ѝ даваше отговора, който опитният Халид знаеше как да разчете.

— Страхуваш ли се?

— Да — прошепна тя.

Той се засмя и я притегли още по-силно.

— Обещавам ти, че няма защо да се боиш. Довери ми се и ми позволи да те глезя.

С едно движение на ръката, свидетелстващо за голям опит в тези неща, той ѝ свали яшмака и го пусна да се свлече на пода. Като я видя да лежи така, желанието му се увеличи стократно, стана почти непоносимо, искаше... не, трябваше да се овладее. Ако я обладае диво още сега, тя ще се свие от страх и ще я заболи. Той седна на дивана и хвана ръката ѝ. С другата я галеше нежно по цялото тяло, по нежното вратле, малките корави гърди, хладните гладки бедра.

После съблече презглава ризата и я захвърли до яшмака. Но когато понечи да свали панталона, тя спря изведнъж ръката му.

— Почакай малко.

— Не бой се, принцесо — отговори той кратко и този път пусна и панталона да се свлече на пода. Легна до нея и понечи да погали гърдите ѝ, но тя му обърна гръб. Той я целуна нежно по гърба. Ръцете му се плъзгаха по съблазнителната извивка на бедрата ѝ.

— Обърни се към мен — прозвуча молещо гласът му. — Искам да прегръщам малката си принцеса.

Мекотата в гласа му я накара да се обърне. Но също и възбуждащото чувство да усеща за пръв път голо мъжко тяло до своето. Копнееше за онова, което щеше да последва, не по-малко от него.

Халид си открадна още една целувка. Ръцете му държаха лицето ѝ, а меките му устни се спуснаха по шията и продължиха бавно към гърдите.

— Не, не, не, моля те — шепнеше Хедър, но вече беше почти забравила за какво го моли. Езикът му си играеше с пъпките на гърдите ѝ. Ръцете му потиснаха нейния стон. После той я вдигна към себе си.

— Принцесо!

— Искам те — изстена тя.

Той я отпусна отново върху възглавницата и разтвори краката ѝ. Докато я целуваше дълго и страстно, пъхна пръст във вагината ѝ. Уплашена, тя се опита да се дръпне, но пръстът му само навлезе още по-дълбоко.

— Не бой се — прошепна той и я притисна силно към възглавницата. — Отпусни се, за да не те боли.

Втори пръст проникна в нея.

— Ти-и-хо — шепнеше той. Нейната безпомощност беше и възхитителна, и съблазнителна. — Остани да лежиш и свиквай с това чувство. Все още си прекалено тясна за мен.

Той потъна отново между гърдите ѝ и докато устните му смучеха пъпките, пръстите му следваха ритмичната си игра. Започна да ѝ харесва.

Отгатна неговия ритъм и направи силно движение, допускайки пръстите му все по-дълбоко в себе си.

— О, моя богиньо на любовта — простена той. — Толкова те желая!

Той издърпа пръстите си.

— Не! — умоляваше тя.

Халид коленичи между бедрата ѝ, погали ги отвътре, после я притегли толкова близо до себе си, че мъжествеността му вече можеше да докосва дълбокия ѝ процеп. Тя изстена.

— Гледай ме! — заповяда той. Тя отвори очи и веднага ги затвори. — Гледай ме! — заповяда отново той. Тя отвори колебливо

очи. — Така бих искал да ти спестя тази единствена болка. Но тя веднага ще отmine — с тези думи той я покри с тялото си и проникна в нея с един-единствен тласък. Тя извика от болка. Той обсипа лицето ѝ с леки целувки. После вдигна брадичката ѝ към себе си, а с другата си ръка обгърна лицето ѝ. Започна много внимателно да се движи в нея. Тя затвори очи. — Не, гледай ме, докато го правя.

Само след малко вече не четеше в очите ѝ болка и страх, а нарастваща възбуда и удоволствие. Всеки следващ тласък беше по-бърз и я отнасяше все по-далеч и по-далеч, докато изпита изведнъж усещането, че плува върху висока вълна, а после нещо в нея сякаш избухна. Халид проникна за последен път в нея, ухапа от възбуда рамото ѝ и остана да лежи, изтощен, върху тялото ѝ.

Няколко минути лежаха безмълвно един до друг. После той вдигна глава и беше щастлив да види колко спокойно му се усмихва. Привлече я към себе си, загали я по косата, нежно я целуна.

— Добре ли си? — попита тя свенливо.

— Аз се чувствавам чудесно — усмихна се той. — А ти заспивай сега. Ще те пазя.

Хедър се сви с готовност в топлата му прегръдка и само след няколко мига вече беше заспала.

Но принцът не можеше да заспи. От тази нощ той ставаше уязвим. Неприятелите му нямаше да се спрат пред нищо, за да му причинят болка.

Той обичаше. А жената, която обичаше, беше едновременно и най-голямата му сила, и най-голямата му слабост.

На другата сутрин Хедър се събуди с чувството, че през изминалата нощ животът ѝ коренно се е променил. Нещо чудесно се беше случило. Един принц се бе превърнал в принца на нейните мечти. И беше я направил своя принцеса.

Хедър се прозя, протегна се и се обърна встрани, за да поздрави съпруга си. Но беше сама в леглото.

Изведнъж отвън долетя гласът му. Даваше нареждания, заглушавани от глъчка. Хедър се надигна и погледна към тавана. Тя беше щастлива. При мисълта за вчерашната си сватба, от възбудата усети отново странното чувство в стомаха. Спомняше си как я докосваха ръцете му, как я облада и как проникваше все по-дълбоко в нея. Затвори очи, а от тези мисли кръвта нахлу в лицето ѝ. Сякаш продължаваше да усеща устните му върху своите...

— Събуди се, спяща красавице.

Хедър отвори смутено очи. Устните му се приближаваха към нейните.

— Защо са ти толкова зачервени бузите? — попита лукаво Халид. — За какво си мислеше току-що? О, забравих, твоите мисли са си твои и изобщо не ме засягат.

Той я перна нежно по нослето.

Хедър седна и одеялото се плъзна от раменете ѝ. Но се чувствуваше толкова сигурна и закриляна до Халид, че изобщо не го забеляза.

— Е, за какво мислиш? — Халид трябваше да положи усилия, докато я пита да не гледа само гърдите ѝ.

— Бих искала, ами аз...

— Кажи ми. Каквото и да е, ще го получиш.

Изненадана, тя го прегърна, целуна белязаното му лице, обгърна го с дланите си.

— Искам отново да треперя от горещина — прошепна тя и си спомни как Ейприл ѝ бе описала първата си любовна нощ.

— Значи сватбата ти хареса? — попита той гордо и пак я привлече към себе си. — Но колкото и да ми се ще да легна с теб в леглото, засега не мога. Моите хора настояват да потеглим. В Истанбул цялото възможно време на света ще е наше.

За малко да се засмее, когато видя разочарованието, изписано на лицето ѝ. Като малка компенсация той се наведе и целуна гърдите ѝ.

— На масата има нещо за хапване. В легена има топла вода, освен това наредих да ти извадят чисти дрехи. Ако имаш нужда от още нещо, виж сред моите вещи — целуна я бързо за довиждане и излезе.

Хедър скочи от леглото, изми се и облече чистия яшмак. На черното фередже изобщо не обърна внимание. После obu ботушите, които беше „взела на заем“ от Омар, преди да се впусне в приключението на поредното — бягство, най-сетне сплете косата си на дебела плитка.

Доволна, тя се отпусна върху една от пухкавите възглавници, подредени около масата. Закуска от маслини, козе сирене, твърдо сварени яйца и питка в Англия положително нямаше да ѝ хареса, но тук ѝ се видя ужасно вкусна. Само белтъка остави внимателно върху чинията. Вино и белтък бяха двете неща, които наистина не можеше да понася.

Отвън в шатрата отново долетя гласът на мъжа ѝ. Този глас я изпълваше с гордост и радост.

След закуската, докато реши какво да прави, седна на леглото и видя на чаршафа няколко капки кръв. Кръвта на нейната девственост.

Хедър реши да пише на майка си. Затърси в пътната чанта и в сандъка на мъжа си хартия и перо, намери и седна до малкото сгъваемо писалище.

Разказа за нападението и го представи, разбира се, малко по-иначе: според нея излизаше, че принцът я е отървал от отвличане. Тя се влюбила до уши в него и той е вече неин съпруг. Доволна е от брака си и иска да остане с принц Халид. Той бил много строг и самоуверен мъж, но и много красив. Зад неговото понякога внушаващото страх държане, се криело добро сърце. Освен това той я обича или поне я нарича „любима“.

В края обеща на майка си по-подробно писмо. Но преди това искала да посвикне повечко с новия си дом.

Хедър стана. Реши, за по-сигурно, да даде веднага писмото на мъжа си. Навън пред шатрата мирното, почти приказно настроение от отминалата нощ се беше изпарило. Един от войните на Халид я зърна и веднага сръга възбуден другаря си. Вече я бяха забелязали и други. Мъжете я зяпаха неприкрито.

Но Хедър изобщо не се досети, че са изненадани да видят незабулена съпругата на своя принц и военачалник. С присъщото си безгрижие пристъпи към двама от свитата на Халид и им се усмихна. Още повече ги смая с добрия си турски език.

— Бихте ли ми казали къде е съпругът ми? — помоли ги тя. При това си призна, че начинът, по който тези думи прозвучаха, ѝ се стори много приятен. *Моят съпруг.*

Войните отстъпиха ужасени назад. Пред никой враг на света не биха проявили такова малодушие.

„Колко са неучтиви“, помисли си Хедър. После зърна мъжа си и понечи, просияла от радост, да изтича към него. Но усмивката ѝ угасна, като видя гневното му лице.

Той се приближаваше яростен към нея.

— Веднага си закрий лицето! — извика ѝ на френски.

Хедър застана смаяна с отворена уста. После се обърна и изтича в шатрата. Чу как мъжете се смеят подире ѝ. Господи, какво унижение!

Халид я изпрати с поглед. Трябва да я отвикне от подобно държане. Прекалено много си позволява. Трябва да проумее какво се очаква от съпругата на принц. Веднъж завинаги.

— Опитай веднъж и с бой! — извика подире му Абдул.

С тиха ругатня на устата Халид влезе в шатрата.

Там Хедър се разхождаше напред-назад като пантера в клетка. Беше яростна и се чувствуваше дълбоко унижена. Как можа да ѝ говори с такъв тон в присъствието на други хора и дори на слуги! Баща ѝ никога не би разговарял така с нейната майка.

— Ти си нетактичен, ти си същински жабок! Да, да, жабок, а не принц. Искях само да дойда при теб и в бързината забравих проклетото фередже. Или мислиш, че нарочно съм искала да те ядосам?

Застанала така и сипеща яростни ругатни, Хедър беше наистина неотразима. Това силно го впечатли. Халид реши да предпочете

разума. Всичко е все още твърде ново за нея. Едва от една нощ е неговата принцеса.

— Пред чужди хора и най-вече пред мъже съпругата на принц трябва да е винаги със забулено лице. Другото е неприлично.

— Не знаех, че слугите ти не бива да ме виждат незабулена.

Халид отпрати още една гореща молитва към Алах и го помоли за търпение. Защото наистина ще му трябва...

— Тези мъже навън не са слуги. Те са воини — обясни той. И продължи, сякаш говореше на себе си: — Какво да правя сега с тях? Ще се наложи навярно да заповядам да им избодат очите, задето са се осмелили да гледат жена ми.

Хедър изпищя от ужас и хвана здраво Халид за ръката.

— Моля те, прости ми. Не подозирах какво ще причиня. Обещавам ти да свикна с вашите нрави. Кълна ти се! Моля те...

Халид се престори, че размисля. След няколко ужасно дълги минути кимна:

— Добре. А какво беше толкова спешно?

Хедър вдигна високо писмото.

— Искам това писмо да стигне час по-скоро до Англия.

Халид я погледна слисано и протегна ръка към писмото. Без да иска разрешение, той го отвори, но английският му не беше достатъчно добър, за да го разбере. Отиде до масата да запали свещ и откри остатъците от закуската на Хедър.

— Какво е това тук?

— Писмо до майка ми.

— Не, това.

Хедър отиде до него и погледна към масата.

— Ти как мислиш, какво може да е? — попита дръзко.

— Бих желал да го чуя от теб.

Тя се престори, че трябва преди това да разгледа внимателно храната.

— Защо не си изяла цялото яйце?

— Изяждам винаги само жълтъка. Другото не го обичам — сега Хедър звучеше като разглезено хлапе.

— Ти пилееш богатството на Алах! Или ще изяждаш цялото яйце, или изобщо няма да ядеш яйца. Толкова хора са принудени да гладуват!

Хедър присви устни.

— Ами ако си изяждам цялото яйце, от това на гладуващите ще им стане ли по-добре? — Халид я изгледа яростно. — Или тогава арменците ще престанат да гладуват? — продължи тя, без изобщо да си дава сметка колко глупаво и високомерно се държи.

— Армения не ме интересува. Там живеят неверници. Но ти или ще намериш някой да ти изяжда белтъка, или вече няма да близнеш яйце — той приближи писмото до свещта и го изгори.

— Какво правиш? — извика тя отчаяна и се опита да грабне писмото.

— Отсега никакви писма за Англия — заповяда той и я хвана със свободната си ръка, за да не може да мръдне. — Трябва да забравиш предишния си живот.

— Трябва да забравя майка си? Цялото си семейство?

— Чуй ме сега! — разтърси я за раменете Халид. — Ако това писмо стигне в Англия, ще пратят искане до султана да те освободи. Дали сме женени или не, това никого няма да интересува.

— Да, но майка ми?

— Твоята майка тъгува за теб от деня, в който си се качила на кораба. С това писмо няма да ѝ помогнеш. Не можеш да се върнеш при нея. Така само ще излъжеш надеждите ѝ. Разбра ме, нали? А сега моите хора искат да вдигнат шатрата. Та сложи си, моля те, фереджето и излез навън.

— Но слънцето ужасно пече — не искаше да се предаде толкова лесно Хедър. — Ужасно ще се изпотя. Не може ли да сложи нещо по-леко?

— Няма да пътуваш без фереджето. Забранявам ти.

— Забраняваш ми? — Хедър беше възмутена. Какво си въобразява той всъщност? Беше инат като английски селянин, само че много по-високомерен.

Халид разбираше, че кавга с Хедър до нищо няма да доведе. Посегна към яшмака и бързо ѝ го сложи. Тя не се възпротиви. За сигурно Халид добави и една закана:

— Ако го свалиш без разрешение, ще те напердаша.

Зад яшмака се чу неясно мърморене.

— Какво каза?

Хедър скръсти ръце и отметна глава. Халид не виждаше лицето ѝ зад тъмния воал, но можеше лесно да си го представи.

Той я хвана за ръка и я изведе навън. Повече от ясно е, че младата му жена трябва да бъде наблюдавана непрекъснато, а Омар е прекалено слаб и добродушен за тази цел.

Няколко минути бяха достатъчни на хората на Халид, за да вдигнат шатрата. След малко дворът на кервансарая изглеждаше така, сякаш никой не е нощувал там. Семейство Касабян беше потеглило още в зори. Халид заведе Хедър до коня си.

— Къде е моята кобила?

— Абдул има грижа за нея — отговори Халид. — Ти ще яздиш с мен.

— Значи ми нямаш доверие? — зад фереджето си Хедър се усмихна лукаво.

— Поведението ти напоследък не вдъхва доверие — каза строго Халид.

— Между мъж и жена трябва да цари доверие — престори се на невинна Хедър. — Ще трябва да го научиш, принце.

— А ти?

— Аз ли? Аз ти имам доверие.

Хедър спечели тази размяна на удари. Без дума повече Халид я вдигна на седлото, после яхна и той. Следващите два часа яздиха мълчаливо към Истанбул. Въпреки че физически бяха близко един до друг, изглеждаше, сякаш всеки иска да остане насаме с мислите си.

Халид беше ужасно притеснен от мисълта за първата среща между майка му и неговата съпруга. Майка му е кавгаджийка, дошла, изглежда, в лошо настроение на бял свят. А Хедър е непокорна. Ако се съюзят срещу него, гибелта му е почти сигурна. Но по-вероятно е двете да се разкъсват взаимно с езиците си.

„Съпругът ми се бои англичаните да не ме грабнат и да не ме изтръгнат от ръцете му — мислеше си Хедър. Толкова държи на мен, че не може да понесе мисълта за раздяла. Ще успее може би да го убедя, че кралицата ще благослови съюза ни. В такъв случай между двете страни ще могат да се развият стопански отношения и тогава...“

Ядът на Хедър се беше изпарил. Тя неусетно се отпусна в силните ръце на Халид. А той реши, че е спечелил тази битка.

— Сега ми разкажи нещо за семейството си — помоли го Хедър.

Доволен от любопитството ѝ, той я целуна леко по челото.

— Преди близо триста години... — млъкна, защото я чу, че се смее.

— Халид, при най-добро желание не мога да запомня тристагодишна семейна история. Всеки случай за не по-дълго от час. Разкажи ми за най-близките си хора, останалото ще го науча с течение на времето.

— Обичам да слушам как произнасяш името ми.

— Това много ме успокоява. Значи, че поне няма да ми отрежеш езика — отвърна тя и вдигна глава да види лицето му.

Халид продължи разказа си.

— Покойният ми баща, Рустем паша, беше един от великите везири на дядо ми. Майка ми Миримах е дъщеря на Сюлейман, най-великия от всички султани, и на неговата възлюбена жена Хюрем. Сестра ми Биртрис и брат ми Карим са вече мъртви. Имам и по-малка сестра, Тина. Султан Селим е брат на майка ми, братовчед ми Мурад ще го наследи на трона.

— Добре. Запомних имената и вече зная какви са семейните ви връзки. Разказвай нататък.

Халид сниши глас, защото онова, което щеше да последва не беше за чужди уши.

— Султан Селим злоупотребява с виното, въпреки че коранът ни забранява да го пием. На този свят Мурад обича две неща, жените и златото. Сестра ми е ангел и пълна противоположност на майка си. Миримах е коварно чудовище. Тя притежава всичко необходимо, за да бъде султан, но нали е жена — не може.

— Изглежда всяко семейство си има и обратните страни — отвърна Хедър. — А Малик?

— Кого имаш предвид — Яйцето на акула или Пустинната лисица? — попита засмян Халид.

Хедър се изкиска.

— Това е подло. Имам предвид Яйцето на акула.

— Малик е потомък на прочутия Хайредин, когото, вие, европейците, наричате Барбароса. Посещавах заедно с него, с Мурад и Карим училището за принцове.

— Ти как тъй си със сини очи?

— Наследство от прабаба ми. Прадядо ми я е откраднал при един поход от семейството ѝ.

— Отвлечения и заробвания са в семейството ви май нещо най-обикновено — забеляза Хедър.

— Само ако плячката си заслужава — при тези думи Халид, прочутият боец и военачалник, наведе глава към Хедър и я скри за миг в рамото ѝ. Как щяха да възприемат неговите хора тази проява на нежност, за това явно изобщо не мислеше.

— Смяташ ли, че свещеникът, който ни е венчал, ще може да дойде у дома и да прочете литургия за мен?

— Аз съм мюсюлманин.

— Няма нужда и ти да присъстваш.

Беше дошъл моментът да ѝ каже цялата истина.

— Нас ни венча имамът.

— Това ли е вашата дума за свещеник?

— Може да се каже — отговори Халид. — Имамът е мюсюлмански свещеник.

На Хедър ѝ бяха нужни няколко секунди, за да проумее какво иска да каже Халид.

— Значи венчал ни е мюсюлмански свещеник?

— Да, може да се каже — отвърна предпазливо Халид.

— Но това е невъзможно! — гласът на Хедър се извиси от възбуда. — Трябва ми истински свещеник.

— Не ме навиквай! Освен това имамът е истински свещеник.

— Мога да крещя колкото си...

Халид ѝ затвори устата с длан и даде знак на хората си. Мъжете зад него спряха. Той се спеша и свали жена си от коня. Продължиха разговора си на такова разстояние, че да не могат да ги чуват.

— Длъжна си при всяко положение да се държиш като дама от турския двор.

— Само че аз съм лейди от английския двор — не, този път той няма да се отърве толкова лесно.

— Аз съм мюсюлманин и трябва да бъда венчан от имам — обясни ѝ той.

— А пък аз съм християнка и не мога да призная подобна езическа сватба — отвърна му тя.

— Хедър! — в гласа му звучеше скрито предупреждение.

— Ти открадна девствеността ми! — посочи го тя заканително с пръст. — Ти...

— Ти ми отдаде доброволно тялото си.

— О, Божичко, помогни ми! Аз съм паднала жена! Кой ще се ожени сега за мен! — продължи да се вайка Хедър.

— В моята страна жените могат да имат само един съпруг. А ти вече го имаш. По-точно мен.

— Без свещеник аз не мога да приема този брак. Искam свещеник, пред когото да повториш брачната си клетва.

— Не! Аз съм племенник на султана. Ако участвам в християнска церемония, ще стане скандал — каза Халид.

— В такъв случай настоявам да ме освободиш — и за победително Хедър тропна с крак. — Искam да си ида у дома, искам да си ида в Англия.

— Твоят дом е тука, при мен. Ако се опиташ още веднъж да избягаш, ще те убия.

— Тогава ще умра като мъченица за вярата си.

Халид избухна в смях. Съпругата му наистина имаше усет за драматични ситуации. Той я привлече към себе си, оправя й фереджето и каза:

— Алах закриля децата и лудите.

— Искаш ли да кажеш с това, че съм луда? — Хедър беше готова за следващата битка.

— Миналата нощ не останах с впечатлението, че си дете — той вдигна внимателно фереджето и я целуна. — Ти беше жена. Чудесна жена.

С тези думи той я вдигна на ръце и отново я качи на жребеца.

Останалата част от пътя Хедър си мислеше за небето и за ада. Как можа да се отдаде на този неверник? Как можа да не устои на целувките му? Та нали за това в идния свят я очаква преизподнята? Да се ожени без благословията на свещеник! От малко момиченце знаеше, че това е непростимо. Не можеше и да отрече, че обича Халид. А според него те наистина са женени. Докато беше девствена, животът ѝ изглеждаше много по-разбираем.

Сенките се удължиха. Хедър седеше вече от дълги часове в седлото. Чувствуваше се уморена и твърде омаломощена, за да продължи да се гневи на мъжа си.

Чувствата му са толкова силни, че се ожени за нея. Сигурно ще успее да го придума и за християнски брак. Но на принца му е нужно, изглежда, повече време. Трябва просто да прояви търпение.

Но как да го склони? С разумни доводи? Едва ли е възможно, та той разсъждава толкова нелогично. Иначе щеше ли да вземе жена, която се опълчва така яростно срещу езичеството. Дали да опита с мекота, или да остане непоколебима? Сигурно ще е по-добре с кротост. Но дали тя ще я доведе до целта? Принцът е невероятен инат.

Очите ѝ все се затваряха като на малко момиченце, и тя пак се гушна в гърдите на Халид.

На свой ред принцът реши да ѝ даде повече време, за да свикне с живота на османска принцеса. Обичаше това силно и пламенно същество. Не биваше да я прекършва, но трябва и да я свикне да го слуша. Не желаше съвместният им живот да е отровен от непрекъснато мерене на силите. Съпругата му е не само най-необикновената, но и най-красивата жена, която бе виждал.

Освен това Хедър явно се е променила, има доверие в него и не подхваща непрекъснато кавги. А колко бързо научи неговия език, само дето все още бърка ударенията. Убеден бе, че не греша, като се съобразява с нея и не стои упорито на своето.

Цял Истанбул приказваше само за дивата, необузdana хубост, пленила с щурм сърцето на опасния принц. Докато язدهа през тесните улички на пазара, хората спираха и ги зяпаха неприкрито.

За разлика от тях Хедър проспа първата си обществена поява.

Когато се събуди, свитата на принца вече беше влязла в някакъв двор. Тя слезе от коня и се озърна. Когато Абдул мина край нея с кобилата, тя се вкопчи в оглавника и се притисна силно към животното.

— Благодаря ти за нашето приключение — прошепна ѝ тя в ухото. — Ще мога ли да я посещавам? — обърна се към Халид.

— Разбира се, но само с придружител.

Изведнъж някой до нея се изкашля. Беше Омар. Двете му очи бяха насинени, а на носа му се издигаше яка цицина. Хедър изпита угризения на съвестта.

— Толкова съжалявам, Омар — каза тя и взе ръцете му в своите. — Не исках да ти причиня болка, но няхах друг избор.

Омар кимна и прие мълчаливо извиненията ѝ. След това поздрави Халид.

— Миримах ви очаква, господарю. Моли двама ви да я посетите за кратко в нейните покои, преди да си легне.

— Майка ми никога не е молила за нищо — отвърна Халид и настроението му явно се влоши. — Нали знаеш какво наказание очаква лъжеца.

За разлика от него, Хедър се разсмя.

— Какво ти е толкова смешно? — попита я той ядосано.

— Ти си смешен.

Халид я привлече към себе си, вдигна фереджето и я целуна.

— Забранено е да се присмиваш на съпруга си.

— Този път лъжеш! Хем знаеш какво е наказанието за лъжа. А пък съпрузи без език вече не могат да командват съпругите си.

— Значи не би имала нищо против.

Като видя с колко любов се закачат тези двамата, настроението на Омар се подобри. Изглежда единият беше опитомил другия. А това значи, че двамата ще имат куп деца. Бъдещето му е сигурно. О, слава на Алах!

Мислите на Халид не бяха толкова радостни. Срещата с майка му вече не можеше да се избегне.

— След половин час ще почукаш и ще прекъснеш разговора ни — заповяда той на Омар. — Тогава господарката ти ще пожелае да се изкъпе и да хапне нещо за вечеря.

Халид поведе Хедър през къщата, в която беше израсъл. Пред една тъмна врата спря, почука и отвори вратата. Хедър го последва колебливо.

Миримах беше седнала в салона си като същинска кралица, благоволила да даде аудиенция. Хедър беше дълбоко потресена от това горделиво същество, което я гледаше отвисоко.

Въпреки годините си — Хедър ѝ даде някъде към тридесет и пет — Миримах все още изглеждаше чудесно, а на млади години трябва да е била голяма хубавица. В светлокестенявата ѝ коса проблясваха тънки сребърни нишки. Очите ѝ бяха с цвят на лешник. Лицето ѝ беше сякаш копие на това на нейния син.

Значи това е жената, която чух да говори с такова пренебрежение за своя син, помисли си Хедър. Веднага усети как в нея се надига

инстинктът за самосъхранение. И тутакси намрази тази жена, въпреки че още не беше разменила с нея нито дума.

Халид и Хедър седнаха до ниска масичка срещу Миримах.

— Майко, искам да ти представя съпругата си — каза Халид.

— Тя говори ли нашия език? — попита го майка му.

— Да — отвърна Хедър.

— Хедър, искам да ти представя майка си — пренебрегна той обаждането ѝ.

Без изобщо да я приветства с добре дошла, Миримах посегна към фереджето на снаха си. Но Хедър беше по-бърза. С едната си ръка стисна здраво фереджето, с другата спря ръката на Миримах.

— Не бива да ме докосвате без разрешение от моя съпруг — обясни ѝ тя с нежен гласец.

Ужасно изненадана, Миримах бързо свали ръка. През целия ѝ живот никой не се бе осмеляват да се противопостави на намеренията ѝ, били те страхотни заговори или дребни прищевки. Затова сега направо онемя.

„Трябваше да предположа, каза си Миримах, че нескъпосният ми син няма да успее даже да си избере подходяща жена. Тази малка варварка не знае ли, че съм сестра на султана? Само една дума от моята уста и животът на неверницата ще струва колкото пращинка. Ще накарам тази самозванка да скимти за милост.“

Що се отнася до Халид, той вече не проумяваше как е могъл да се бои, че двете жени могат да се съюзят срещу него. Неговата съпруга — за което благодареше от сърце на Алах — беше твърде смела и темпераментна, та да се покори на волята на свекърва си.

Въпреки че от кавгата им бяха минали само няколко часа, Хедър вече играеше пред майка му ролята на любеща съпруга. В това невероятно семейство все някой трябва да е на страната на Халид, мислеше си Хедър, а кой е по-подходящ за това от съпругата му?

— Извини ме за неучтивостта — каза Миримах, която вече се беше овладяла. — Просто съм ужасно любопитна да видя новата си дъщеря.

— Аз си имам майка. Тя живее в Англия — изчурулика Хедър. После се обърна към Халид. — Съпруге, позволяваш ли ми да си сваля фереджето?

Халид беше направо смаян от необичайното покорство на Хедър, но играта толкова му хареса, че веднага се включи. Ужасеното лице на майка му беше достатъчно, за да подобри настроението му.

— Позволяваш ли, малко Диво цвете? — попита той и вдигна нежно фереджето ѝ.

Миримах я гледаше с поглед, който вдъхваше страх. Но Хедър даже не сведе очи.

— Много си красива — изрече най-сетне Миримах. — Добре разбирам защо синът ми се е оженил за теб.

Хедър се усмихна учтиво и се престори на смутена. За тези кратки секунди Миримах успя да разбере, че при тази жена комплиментите не постигат целта си. Беше очевидно не само хубава, но и не по-малко умна. Миримах позвъни с малко златно звънче.

Една слугиня влезе толкова бързо в стаята, че сигурно беше подслушвала. Тя сложи на масичката поднос и изчезна по знак на господарката си.

До турското кафе на малки чинийки имаше „рогца на газела“ — с извитата си форма тези сладки от брашно, млени орехи и мед наистина напомняха рогцата на изящните животни.

Хедър отпи от кафето и се задави ужасена. Никога не ѝ се бе налагало да пие нещо по-горчиво. Идеше ѝ да си измие устата със сапун, за да се отърве от отвратителния вкус.

Халид я потупа внимателно по гърба.

— С тази отрова човек трябва първо да свикне.

— Отрова ли? — попита ужасена Хедър.

— Така му е думата — засмя се той.

Хедър го погледна. И изведнъж прихна да се смее. Наистина ли обича този мъж?

Миримах мислеше за съвсем друго, докато сърбаше горещото кафе.

Какво е прихванало сина ѝ? Доскоро всички го наричаха само Дивия звяр на султана. Но сега в очите му се чете не гняв, а любов. А снаха ѝ го гледа сияеща, сякаш току-що ѝ е свалил звездите от небето. Не, не е възможно. Никоя нормална жена не би обикнала толкова обезобразен мъж.

Изглежда това е отговорът. Тази жена от Запада е луда. Всяка умна млада жена би се проснала в прахта пред нея, дъщерята на

Сюлейман и Хюрем. Но Хедър сигурно е душевно болна.

Това зачертаваше плановите на Миримах. Беше се надявала да използва отвращението на чужденката от Халид, за да я превърне в свое оръдие. Но тази отвратителна жена бе имала смелостта да се преоблече като мъж и да потегли без закрила, без свита. Беше вече повече от ясно — тя не може да бъде контролирана.

Халид и Хедър ѝ се представиха като влюбена двойка. Дали са пак толкова близки и насаме? Или всичко е преструвка? Дали не може да забие клин между тях?

— Учудена съм, че си успял толкова бързо да я опитомиш — каза Миримах на сина си.

— Не съм животно, което трябва да бъде опитомявано — отговори вместо него Хедър. Усети как гневът ѝ се надига. — Не съм и няма робиня, за която може да се говори в нейно присъствие.

— Подобен тон е недопустим — възмути се Миримах.

— Освен това, изглежда, зле са ви осведомили. Съпругът ми и аз чудесно се разбираме. От край време е така, и така ще е винаги.

Халид я гледаше смаян. Беше ли забравила как наказват лъжците в неговата страна?

— Но тогава защо избяга?

— Малко недоразумение — отвърна кратко Хедър. Не виждаше причина да допуска тази личност да я подлага на изпит.

На Миримах ѝ се наложи да си поеме въздух. Никои никога не беше се държал така непочтително с нея.

Халид се стараеше да не проявява чувствата си. Сигурно трябва да смърми Хедър за държанието ѝ, но представлението толкова му харесваше. Досега всеки, който се бе опълчвал срещу майка му, беше губил. А сега неговото непокорно Диво цвете се оказа май по-силно от нея.

— Сине, мисля, че изборът ти не е сполучлив — отсече Миримах. — Трябва веднага да се разведеш с нея. Ще кажа да викнат свидетели.

— Няма! — лицето на Халид потъмня от гняв.

— Тя е яздила два дена съвсем сама — не отстъпваше Миримах. — Викни поне лекар да провери дали е девствена.

Сега трябваше Хедър да си поеме дъх. Едва успя да се сдържи. С най-голямо удоволствие би издрала лицето на това чудовище.

Халид веднага разбра, че тя едва сдържа яростта си. Прегърна я успокояващо през рамо.

— Тя беше девствена, майко.

— Изключено я тя да се появи в Топкапъ, преди да се научи как да се държи — Миримах искаше на всяка цена да наруши хармонията между съпрузите. — Ако нямаш нищо против, аз ще ѝ обясня каква трябва да бъде добрата съпруга.

— Но къде е Тина? — попита вместо отговор Халид. Очевидно нямаше никакво желание да се поддава на провокациите на майка си.

— На гости при братовчедка си — отговори Миримах. — Слава на Алах, че я изпратих в Топкапъ. Поведението на тази жена би ѝ повлияло много зле. Ах да, можа ли поне да разбереш къде се крие Невестулката?

Хедър погледна въпросително Халид, а той на свой ред предупреждаващо майка си. Но Малик спаси положението. Внезапно вратата се отвори и той нахлу без предупреждение.

— Каква идилия! — каза ухилено и се отпусна на една от големите възглавници. — Щастливото семейство! Такава гледка винаги ми е била приятна.

Хедър посегна към фереджето, но Халид я възпря със смях.

— Малик е от семейството. Пред него няма нужда да се забулваш.

Малик ѝ се усмихна.

— Как е братовчедка ми? — попита Хедър.

— Ейприл е добре. Но не ме оставя на мира и все ме пита кога ще я доведе да ви гостува в Истанбул — обърна се към Халид и заяви: — Дължиш ми дващсет и пет хиляди жълтици.

— За какво?

— Платих на Акбар.

— Дал си му дващсет и пет хиляди жълтици? — възкликна недоумяващ Халид.

— Мурад, изглежда, си е поставил за цел да те превърне в бедняк — ухили се Малик. — Той купи десет девственици, най-доброто, което можеше да предложи Акбар. Нали ти сам му каза да си избере стоката. Струваш на мъжа си цяло малко състояние — обърна се той към Хедър.

Хедър не разбираше добре за какво става дума. Погледна питащо мъжа си.

— Но за какво говорите?

— После ще ти обясня — отговори Халид.

— За пилеене на пари, ако питате мен — каза високо Миримах.

— Теб никой не те пита — изруга Хедър на английски.

Малик беше явно развеселен. Сега щастливото семейство вече беше пълно.

— Какво каза току-що? — попита Халид. Трябваше все пак да бди от малко за поведението й.

Хедър го изгледа невинно.

— Казах, че съм капнала от умора.

— Тя лъже — изсъска Миримах, въпреки че не разбираше дума английски.

Някой почука плахо на вратата.

— Влез! — извика Халид.

Омар пристъпи в салона.

— Както ми е заповядано, бих искал да придружа сега господарката си до банята.

— Върви с Омар — каза Халид. — После ще вечеряме заедно.

Щом вратата се затвори след Хедър и Омар, Миримах веднага изсъска:

— Тя е невъздържана и невероятно неучтива. Но добре подхожда за диво животно като теб.

— Значи е наследил нещичко от теб — закачи я Малик.

Миримах пренебрегна това вметване.

— Кога ще я отведеш у дома си? Скоро, надявам се.

— Веднага щом мога, майко — отговори Халид. — Но преди това Фужер ще умре.

— Според мен отдавна трябваше да е мъртъв — каза Миримах.

— Твоето мнение не интересува никого — отвърна рязко Халид. Все още беше бесен на майка си.

Малик се ухили. Алах му е свидетел, понякога му се струва, че слуша съпругата, а не съпруга.

— Ти дори още не знаеш къде се крие Невестулката — каза Миримах.

— Утре ще направим посещение на граф дьо Сасари — каза Халид на Малик. — Корабът му още ли е на котва в пристанището?

Малик кимна.

— Бих искал да се погрижиш засега за жена ми — обърна се Халид към майка си.

— Искаш да приютя тази змия?

— Или ще се погрижиш за нея, или ще я отведа у дома — отговори Халид. Но откога жена му е станала за него по-важна от отмъщението срещу Фужер?

— Добре, няколко дена все някак ще я издържа — съгласи се Миримах.

Докато в салона срещу Фужер се крояха кървави планове за отмъщение, Хедър следваше Омар през лабиринт от коридори към банята. Къщата на Миримах не беше толкова стара, колкото Палатът на девственицата. Коридорите бяха по-просторни, а прозорците, които гледаха към голям вътрешен двор, пропускаха много светлина.

Омар беше извънредно учтив и внимателен, но и много сдържан. Вече не я гледаше в лицето, а докато говореше с нея очите му бяха приковани в пода. Беше наранила жестоко беззащитния малък евнух и сега се заклеваше никога вече да не се отнася зле с него.

Когато влязоха в банята, две слугини дотичаха, за да ѝ прислужват. Но Омар им даде знак да се махнат, защото знаеше колко притеснена е господарката му. Сигурно няма да иска тези непознати момичета да я изкъпят и да я подготвят за първата ѝ брачна нощ.

— Вървете — каза той и понечи да ги отстрани с движение на ръката. — Сам ще се погрижа за принцесата.

— Но нали вече носиш видими белези от благоразположението ѝ към теб — изкиска се едната. — Трябва да те пазим от нея.

Обидата накара Омар силно да се изчерви. Но какво можеше да каже? Всички слугини и робини на Миримах знаеха, разбира се, отдавна, че не се е справил като евнух.

— Да не сте посмели още веднъж да говорите така неуважително с любимия слуга на моя съпруг — заповяда Хедър.

Двете робини пребледняха от страх.

— Моля да ми простите — каза едната и дълбоко се поклони.

— Следващия път вече няма да съм толкова великодушна — Хедър се опита да вложи в отговора малко от високомерието на свекърва си. — Защото тогава ще заповядам да ви отрежат езиците. Разбрахте ли ме?

— Д-да, принцесо — изпелтечиха и двете.

— А сега се извинете на Омар.

Двете робини се поклониха дълбоко на евнуха.

— Прости ни, Омар. Не искахме да проявим неуважение.

Омар се изпъчи. Възкръглите му гърди щяха да се пръснат от гордост.

— Приемам извинението ви. А сега се пръждосвайте от тук и повече не ни пречете.

— Благодаря ви, че ме защитихте — каза след това Омар тихичко на Хедър, докато ѝ махаше космите с бадемовия мехлем.

— Това е най-малкото, което можех да сторя. Съжалявам, че ти причиних толкова страдания — отговори му тихо Хедър.

Омар кимна скромно и се усмихна плахо на господарката си. После продължи без дума повече работата си. Изчетка блестящата и коса, изми я с отвара от билки, от което тя засия още по-червеникава, после я покани да влезе в каменно корито с гореща вода и да се отпусне за няколко минути.

Накрая се изкашля многозначително.

— Господарке, искам да поговорим за вашата брачна нощ — това полудете сигурно нямаше представа какво го очаква.

— Омар, моята брачна нощ беше снощи — усмихна му се тя.

Това трябва да беше причината господарката му да е станала толкова мила, помисли си Омар. Той беше щастлив. Тя и принцът ще имат много деца и неговото щастие...

Ужасна мисъл пресече мечтите му посред бял ден.

— Господарке, мога ли да попитам кой ви подготви за миналата нощ?

— Съпругът ми пое задачата на евнух. Поне за няколко минути — засмя се Хедър. После наведе очи и сякаш изведнъж се замечта. Омар я отведе до една мраморна пейка, за да я масажира. Испита облекчение, че няма съперник.

— Лицето още ли те боли? — попита го изведнъж Хедър.

— Да, малко, особено когато кихам.

— Не исках да пострадаш — отново се извини Хедър.

— Вече го забравих — излъга храбро Омар. — Легнете по корем, за да мога да масажирам раменете ви — той взе малко алое и го стопли в ръка, за да се втечни. — Много сте напрегната.

— Заради тази моя свекърва — измърмори Хедър.

— Ужасна жена — побърза да се съгласи Омар.

— По-ужасна от мен?

— Вие изобщо не сте ужасна, господарке. Просто не сте свикнала още с обичаите в нашата страна.

— Възможно — измърмори Хедър, а после попита: — Малик каза, че съм струвала на Халид цяло състояние. Знаеш ли какво искаше да каже?

— Принцът наистина плати цяло състояние, за да може да ви задържи — отвърна, явно възхитен, Омар. — Мъжете, поканени на търга, бяха така пленени от хубостта ви, че наддаването стигна до невероятни суми. При всяко ново предложение лицето на моя господар ставаше все по-мрачно. Вие стояхте на подиума и изведнъж залитнахте. Тогава той се втурна напред и ви хвана — очите на Омар пламтяха от възхита. — Той се обърна към мъжете и заяви, че наддаването е приключило. Но никой не искаше да се съгласи. Затова той предложи на гостите всеки да си избере за негова сметка друга робиня. После принц Халид ви донесе тук и отиде право при имама, за да ви направи още същата нощ своя принцеса. Това не е ли чудесно?

— Но защо е решил да се ожени за мен? — Хедър си помисли, че тази страна със своите обичаи и нрави наистина ѝ е чужда. — Та нали той вече ме беше направил своя робиня.

— Принцът ви боготвори — отговори Омар.

— О, глупости! Та това звучи като приказка — Хедър сякаш се позамисли. — Омар, имам нужда от твоя съвет.

— То е част от задълженията ми, господарке.

— Как е най-добре да се държа с принца? Да проявявам любовта си към него, или да се отнасям към него като майка му?

На Омар изобщо не му се наложи да се замисля.

— Бъдете нежна с него, господарке — премълча само, че опазването на домашния мир също е едно от задълженията му. — Обърнете се, моля ви.

Хедър се обърна по гръб. Омар масажира бедрата и корема, втри в гърдите ѝ малко алое, за да са корави. Господарката му беше свикнала изглежда много по-бързо с новия си живот, отколкото го осъзнаваше. Само преди няколко седмици нямаше позволи така да я докосват.

— Да познаваш някой католически свещеник? — попита Хедър.

— Не. Защо?

— Просто така. А защо жените ви трябва да ходят забулени?

— Жена, която ходи незабулена, е нещо неприемливо — Омар сякаш повтори дума по дума обяснението на Халид. — Незабулената жена въвежда мъжа в изкушението да пожелае собствеността на друг мъж.

— Собствеността ли? — Хедър не вярваше на ушите си.

— Съпругата е собственост на мъжа. Вие сте собственост на принц Халид. Без негово разрешение никой мъж не бива да вижда лицето ви. Хубостта ви трябва да служи единствено и само на неговото удоволствие.

— А хубостта на моя принц? Значи и тя трябва да е предназначена единствено и само за моето удоволствие.

— Според вас принцът е хубав? — Омар беше много изненадан. Сега беше ред на Хедър да се изненада.

— А според теб не е ли?

— Въпреки белега той наистина е привлекателен мъж — измъкна се Омар.

— Белегът му е хубав като него. Той придава на лицето му характер.

Отговорът ѝ направи Омар безкрайно щастлив. Неговата господарка обича неговия господар. О, те ще имат много деца. Щастие то му е осигурено. Слава на Алах!

Той ѝ облече яшмака и я придружи до покоите на Халид, където вече беше сложена лека вечеря. Големият салон беше приятно затоплен, защото мангалът беше запален. Но вечерята от маслини, орехи, козе сирене и сусамени гевречета поразочарова Хедър. От закуска беше хапнала само от сладкишите при Миримах. Освен това Хедър беше сякаш непрекъснато гладна, както бе забелязал и мъжът ѝ.

— Няма ли нищо друго за ядене? — попита тя, разочарована.

— Това е само за предястие. Ще донеса топлите гозби веднага щом дойде принцът.

— Омар, обичаш ли яйца? — попита тя с хлапашка усмивка.

— Да.

— Какво предпочиташ, жълтъка или бел...

Вратата се отвори и влезе принцът, който също току-що се бе изкъпал. Омар напусна покоите, за да се погрижи за вечерята.

— Хайде да се поразходим в градината — предложи Халид.

Хедър сложи ръка в неговата и двамата излязоха през голямата порта в градината, осветена с факли. Тя потрепери от вечерния хлад и се гушна в него.

Вдиша ароматния въздух на градината.

— О, колко хубаво мирише. Всяко цвете има свой мирис, а всички заедно се сливат в съвсем нов и особен аромат.

— Като нас, когато се любим — каза Халид.

Хедър се изчерви.

— Като се върнем в Палата на девственицата, ще ти покажа градината там. Тя е дори по-хубава от тази на майка ми. Защото сам съм я правил.

— Колко си кадърен — закачи го Хедър.

Той ѝ стисна ръката и я отведе до едно лилаво-златно цвете с цветове като звезди.

— Древните гърци са вярвали, че тези астри пропъждат злите духове.

— А как се казва ей това? — Хедър посочи едно виолетово цвете.

— Това е венерино огледало — отговори Халид. — Според легендата богинята Венера притежавала магическо огледало, което правело красив всеки, който се огледа в него. Един ден тя изгубила огледалото. Намерило го бедно овчарче, но не му се щяло да го върне. Амур се опитал да му отнеме огледалото и го счупил. Та навсякъде, където паднали късчета от огледалото, растат днес тези цветя.

— Красива легенда — каза Хедър. Тя обичаше да слуша Халид.

Принцът посочи друго цвете.

— Това там се нарича аморфофалус. От него се правят любовни напитки.

Хедър се изкиска.

Бавно се върнаха в палата. На терасата спряха и хвърлиха последен поглед към нощното небе.

— Защо е толкова сърдита майка ти? — попита Хедър.

— Защо ме питаш? — засмя се Халид.

— О, само така. Просто съм любопитна.

— Въпреки че води разсипнически живот, тя е безкрайно нещастна — отговори Халид. — Тя е много по-амбициозна и преди всичко много по-оправна от Селим. Да беше се родила мъж, Миримах щеше да стане султан. А сега живее с дълбокото си разочарование.

— Мислиш ли, че и аз мога да стана като нея? — попита загрижена Хедър.

— Миличко, вие двете сте различни като деня и нощта — каза Халид. — Майка ми е властолюбива, черта, която ти е чужда. Тя е мъж в тялото на жена. И поне към мен не изпитва никакви майчински чувства. Не бива да забравяш също, че смъртта ѝ отне съпруга, дъщерята и сина.

— От какво умря баща ти?

— Беше екзекутиран по заповед на султана.

Хедър беше ужасена.

— Чичо ти е заповядал смъртта на собствения си зет?

— Не той, а дядо ми.

— Но това е ужасно!

— Наистина ли толкова те учудва? — изненада се Халид. — Но подобни политически ходове се правят навярно и при вас, в Англия.

— Откакто съм родена, вече не.

— Ти си едва седемнайсетгодишна, почти дете — отговори Халид. — Но повече от смъртта на баща ми я порази смъртта на сестра ми и брат ми, и двамата още толкова млади. И двамата тежат на съвестта на Фужер.

— Ти наистина ли ще го убиеш?

Халид я привлече към себе си.

— Това би ли те разстроило?

— Ако Фужер е виновен, заслужава и да умре — каза Хедър.

Въпреки че мнението ѝ нямаше всъщност никакво значение, Халид изпита облекчение.

— Значи оправдаваш отмъщението?

— Мисля, че бих отмъстила за смъртта на баща си, стига да можех — съгласи се Хедър.

Халид искаше на всяка цена да избегне темата, защото тя означаваше всеки път безсънни нощи. Затова умело я смени.

— Защо се настрои от самото начало враждебно към майка ми?

— Но и тя се отнесе по същия начин с мен.

— Не, мъничката ми, не е вярно. Но ти от първия миг я намрази. Сякаш предварително си го беше решила. Защо?

— Не искам да те наранява — изпелтечи Хедър.

Той я привлече плътно към себе си и погледна с влюбен поглед сладкото ѝ лице. Понякога очите ѝ му напомняха прозрачни зелени морски дълбини, понякога бездънни планински езера. Сега силно потрепери.

— Толкова важни ли са за теб чувствата ми? — попита той и преди тя да отговори, страстно я целуна.

— Да, Халид.

— Що се отнася до майка ми, отдавна вече не може да ме нарани, каквото и да ми каже. Обещавам ти.

— През нощта, когато избягах, бях се скрила в градината. Чух гласове край един храст. Беше майка ти, говореше с някого. Изрече презрителни думи за теб.

— Като например?

— Не е необходимо да го знаеш. Смятам само, че всяко дете има нужда от майка, която да го обича безмерно. А жена, която не говори с привързаност и любов за децата си, аз не мога да уважавам.

Халид отново я целуна. И отново. И отново. Като сложи вечерята, Омар реши да излезе на балкона да ги извика.

Гледката, която видя, го направи свръхщастлив. Те сякаш нямаха нужда от никого другиго на света.

Той се оттегли безшумно. На всяка влюбена двойка на този свят ѝ е все едно дали яденето е още топло, или е изстинало.

Слава на Алах! — измърмори той и затвори вратата зад себе си.

Слънцето се бе издигнало високо в безоблачното небе. Беше сряда, ден за сделки за мюсюлманите, християните и евреите в града. Истанбул се събуждаше рано за живот. Непокойна човешка тълпа бързаше по калдаръма, чуваха се виковете на уличните търговци, които предлага зеленчуци, айран и вода за пиене.

Халид и Малик яздеха в дружеско мълчание един до друг. Конете им си проправяха предпазливо път през оживените улици към Галата, където се установяваха търговците от Европа. Абдул, Рашид и десет въоръжени воители яздеха като телохранители след тях.

Мъже, жени и деца — всички зяпаха подире им. Като го зърнеха, възрастните правеха знак, с който да се опазят от Дивия звяр на султана, заповядал избиването на хиляди невинни. Християните се кръстеха. Евреите отправяха кратка молитва към Йехова. Мюсюлманите докосваха синците, които носеха на шиите си срещу уроки. Всички майки сочеха с пръст Халид и увещаваха децата си да са винаги послушни.

— Ти май пак привличаш вниманието — забеляза Малик.

Халид само сви рамене, загледан право напред.

— Ако не беше тъй навъсен, хората нямаше да се страхуват толкова от теб — каза Малик.

— Страхът може да е нещо много полезно — отвърна Халид и хвърли многозначителен поглед на приятеля си. — Те знаят всичко, което се приказва за мен, после виждат белега ми и треперят.

— Твоето Диво цвете никога не се е страхувало от теб.

При споменаването на името й Халид сви заканително вежди.

— О, съжалявам. Не знаех, че във вашия рай може да има земен гняв. Или си прекарал безсънна нощ, понеже майка ти и жена ти се счепкаха? — подкачи го Малик.

— Я млъквай! — изръмжа Халид.

— Аха, сецам се — Малик изобщо нямаше намерение да мълчи. — Изглеждаш уморен, освен това си в лошо настроение.

— Ако толкова искаш да знаеш, жена ми не спира да ми опява — Халид говореше така, сякаш беше женен от двайсет години.

— Дивия звяр на султана, мъжът, от когото се страхува всичко живо в царството, не може да озапти малката англичанка, така ли? — ухили се Малик.

— Тя настоява да повтори брачната си клетва пред християнски свещеник — оплака се Халид и си пое дълбоко дъх. — Миналата нощ я направих много щастлива, но после тя плака. Твърди, че не се чувствала истински омъжена. Имала се за проститутка.

— Но това лесно може да се оправи. Повикай свещеник.

— Племенник на султана участва в ритуал на неверници! Представяш ли си какъв скандал ще стане?

— Но защо трябва някой да знае — учуди се Малик. — Такива работи могат да се уредят тайно.

— Нали аз ще зная — възрази Халид. — Освен това имам и друга причина да не спя спокойно. Тя сънува кошмари и непрекъснато ме буди.

— Дали гостуване на Ейприл няма да ѝ помогне?

— Съмнявам се. Като се съберат, носталгията им по Англия само ще се засили.

Малик кимна.

— В такъв случай ще трябва, след като сте се любили, да се оттегляш в друга стая.

— А кой ще я успокоява след лошите ѝ сънища? За такива неща Омар изобщо не го бива. Единственото, което умее, са масажите.

Малик се ухили. Стрелата на Амур явно беше улучила приятеля му право в сърцето.

— Представа нямах колко е трудно да си женен — оплака се Халид. — Жена ми отказва да изяде целите яйца. Яде само жълтъка. Тази заран се наложи аз да изям останалото — Малик високо се разсмя. — Ако продължи да пилее така даровете на Алах, ще я накарам да съжалява.

Малик не повярва на нито една негова дума.

— Изглежда е вярно, което се говори за акушерките.

— Какво е то? — попита Халид.

— Казват, че плясвали новороденото по дупето, за да изтръска от глупачетата, ех, вече се досещаш какво — отговори Малик, но

лицето му остана безизразно.

Халид прехапа устна, за да не се изсмее високо. Подобно нещо би имало фатални последици. Населението на Истанбул не биваше да види Меча на Алах ухилен до уши.

— Е, стигнахме — каза Малик.

Няколко моряка вече ги чакаха в лодка от кораба на Малик. Халид, Малик, Абдул и Рашид се качиха и моряците загребаха към кораба на граф дьо Сасари. Телохранителите на принца останаха с конете на брега.

Когато стигнаха, Малик стана и извика нагоре:

— Принц Халид иска позволение да се качи на кораба.

Минаха пет минути. След това се появи капитанът и заповяда на екипажа си да спусне въжена стълба.

Халид, Малик, Абдул и Рашид се качиха на борда. Моряците останаха в лодката.

— Аз съм капитан Молинали — представи се мъжът. — Моля, последвайте ме.

Халид, Малик и Абдул последваха Капитана. По знак на принца Рашид остана горе на палубата.

Капитан Молинали почука на каютата на граф дьо Сасари и направи път на Халид и Малик да влязат.

Граф дьо Сасари седеше с граф Орчони до масата на чаша вино. При влизането на двамата мъже той вежливо стана.

— Принц Халид! Каква изненада! Каква чест! — фалшивият му смях издаваше всъщност съвсем други чувства.

Халид отвърна на поздрава му. Приятелският тон в гласа му също звучеше неискрено.

— Чест за вас?

— За мен винаги е чест да ви видя — графът подръпваше нервно черните си мустаци. — Но моля ви, седнете.

— Предпочитам да стоя...

— Мога ли да ви предложа чаша...

— Моята религия ми забранява да вкусвам алкохол — спря го Халид.

— Разбира се! Как можах да забравя — сепна се графът. — Ще позволите ли да ви представя братовчед си, граф Орчони. Той е от Пантелерия.

Халид кимна с каменен израз на лицето на графа, който се бе опитал да превърне неговото Диво цвете в проститутка.

— Вече познавате моя приятел Малик-ед-дин — каза хладно Халид.

— Кой не е чувал за геройските подвизи на Яйцето от акула? — отговори графът.

Малик кимна за добър ден и се обърна към графа:

— Е, как вървят сводническите далавери?

От ужас граф Орчони се задави с виното.

— Простете, ако съм ви обидил — извини се лицемерно Малик.

— О, моля ви, няма нищо — отвърна не по-малко лицемерно Орчони.

— Защо сте все още в Истанбул? — попита Халид граф дьо Сасари.

— Били сте път до тук, за да ми зададете този въпрос?

— Възможно ли е това да има нещо общо с Фужер? — продължи да разпитва Халид. — Той се крие някъде в Истанбул.

— Савон в Истанбул? — графът се разсмя. — При цялото ми уважение, принце, но грешите. Савон е прекалено страхлив, за да се реши на такова пътуване.

— Вярно, че е страхливец, но е тук — отговори Халид. — Все толкова можах да изтръгна от човека, когото беше пратил да ме убие.

Усмивката изчезна от лицето на графа и отстъпи място на не по-малко фалшив израз на ужас.

— Моят братовчед е наел убиец?

— Не го ли заехте? — сви презрително вежди Халид.

— Мога да ви уверя, че...

— Мълчете! Вие лъжете! — избухна Малик.

— Кълна ви се, нищо не знаех за опит за убийство. Радвам се, че сте се спасил от толкова ужасно съзаклатие — обърна се графът към Халид. — Тук съм, защото правя постъпки пред двора да ми позволят да се срещна с моята полусестра Линдар. Без разрешение от султана не мога да я посетя.

— Позволете да ви помогна и да поускоря нещата — предложи Халид.

— Ценя високо великодушното ви предложение.

— Ще се погрижа лично — усмихна се учтиво Халид, но сините му очи останаха студени. — А пък ако Фужер се свърже с вас, осведомете го, че съм се оженил за неговата годеница.

— Съмнявам се, че Фужер...

— Кажете му още, че той, все едно че е мъртъв.

— Какво би казала вашата съпруга, ако се приберете с някоя от хубавите робини на Акбар? — попита язвително Малик графа.

Сега и граф Орчони се включи в разговора.

— Графът отстъпи великодушно предложението ви на мен, принц Халид. Избрах си две близначки, черкезки. Те са руси и си приличат като две капки вода, имат даже еднакъв малък белег от рождение. Клиентите ми положително ще оценят привлекателността на нещо ново.

— И през ум не ми минава да пръскам златото си по приятел на Фужер — каза хладно Халид. — Настоявам двете жени незабавно да бъдат върнати.

— Вече е много късно — протестира графът.

— Позволете да ви напомня, че аз платих за робините.

— Естествено, принце. Не държим на никакви си жени — отстъпи графът.

— Чичо ми е султан на това царство — предупреди Халид. — Той може всеки миг да нареди този кораб да бъде пленен. А докато евентуалните разногласия между нас се изгладят, могат да минат седмици и месеци.

— Молинали! — извика, ужасен, графът. — Доведете робините!

Мрачната компания замлъкна. След малко капитанът доведе двете забулени робини.

— Те ще слязат с мен от кораба — каза Халид на Абдул. — Отведи ги на палубата и ги пази — после се обърна отново към графа: — Още тази седмица ще можете да посетите сестра си.

— Най-искрено ви благодаря, принц Халид — отвърна граф дьо Сасари и се поклони.

— И не забравяйте какво трябва да предадете на Фужер — напомни Халид.

След което двамата с Малик излязоха от каютата.

Графът гледаше безмълвно през прозорчето и трябваше да види как няколко исполински войни пренасят плячката му в лодката си.

Халид и Малик ги следваха. Моряците хванаха веслата и загребаха отново към сушата.

Графът почука три пъти по капака на своя сандък.

— Вече можете да излезете.

Капакът предпазливо се вдигна и се показва остроносо лице, твърде сходно с това на невестулка.

— Нарекохте ме страхливец — изхленчи Савон Фужер, граф дьо Болийо.

— Мъж, който се крие в сандък, не е мъж — срязва го рязко графът.

— Ха! Подобна обида от устата на един търговец на момичета! — парира Фужер.

Граф Орчони скочи възмутен.

— Господа, моля ви! — извика графът.

— Извинете ме — побърза да каже Фужер. — Ще го убия — изрече той мрачно.

— Каква е историята на това кръвно отмъщение на принца — поиска да разбере графът.

— Аз убих сестра му — отговори Фужер.

— Но как, за Бога, сте могли?

— Преди няколко години, по време на сражение, корабът, който исках да пленя, потъна. За съжаление заедно с най-скъпия му товар — сестрата на принц Халид. Отде да знаа, че на борда имало османска принцеса? После се оказа невъзможно да отплувам за Истанбул и да се извиня за грешката си. Тъй че, докато това чудовище живее и диша, аз съм в смъртна опасност.

— Бих ви посъветвал да забравите принца и тази англичанка — каза графът. — Върнете се в Болийо. Само там сте на сигурно място.

— Когато му дойде времето. Имам намерение да превърна англичанката в стръв за принца.

В лодката Халид и Малик потънаха всеки в мислите си.

— Тези момичета за слугини на майка си ли ще ги дадеш? — попита Малик.

— Не, мисля, че би било разсипничество — отговори Халид.

— Искаш да си направиш все пак харем?

— Моето Диво цвете никога няма да го допусне.

— Дали пък Акбар няма да ги купи от теб?

— Нека те изненадам — само се усмихна Халид.

Вече на сушата, групата си проби отново път през тълпата в големия пристанищен град. Яздеха към палата на Миримах, но малко преди това Халид заповяда да спрат пред къщата на имама.

— Доведете робините — нареди той. Когато момичетата застанаха пред него, той слезе от коня, приближи се бавно към тях, за да не ги уплаши още повече и им свали фереджетата. Трябва да бяха на възрастта на Хедър.

— Как се казваш? — попита Халид едната.

— Името ми е Сира — отговори момичето с бенка над горната устна. То не се решаваше да погледне Халид.

— Казвам се Лана — отговори близначката ѝ. И тя беше свела очи към земята.

— Абдул, ти ще придружиш Лана — каза Халид, докато ѝ вдигаше фереджето. — А Рашид ще придружи Сира.

После Халид потропа на вратата и поиска да влезе. Прислужникът на имама отвори, поклони се ниско и съобщи на имама за високия гост.

— Принц Халид! Какво ви води този път при мен? — с жест имамът ги покани в работната си стая. Зърна изведнъж двете забулени момичета и сякаш се изненада.

— Може би желаете пак да се ожените? — попита той смаяно принца.

— О, не! Една съпруга ми стига — отвърна сухо Халид. — Но тези двамата искат да се оженят — посочи той Абдул и Рашид, които се слисаха не по-малко от имама.

Малик се ухили. Близначките се изкикотиха тихичко зад фереджетата.

— Безпрекословното ми желание е вие да се ожените — продължи Халид. — Тези момичета сигурно са били заедно през целия си живот и не биха понесли да ги разделят. А така ще могат да се виждат всеки път, когато Малик отива в Истанбул.

— Нямате нищо против, нали? — попита той сестрите.

И двете кимнаха, съгласни.

— Заклевате ли се да бъдете верни съпруги на мъжете си?

Те кимнаха пак.

— Кажете на имама, че искате веднага да се ожените — обърна се Халид към двамата воители.

Абдул и Рашид кимнаха усърдно, но не пророниха ни дума. Изглежда станалото им беше отнело дар слово.

— Е, чудесно! — имамът плесна предоволен с ръце. — Последвайте ме. До празничните молитви има още достатъчно време, за да подготвя необходимите документи.

Двамата бъдещи съпрузи последваха имама. Малик остана още малко при Халид.

— Къде ще прекарат брачната си нощ? — попита той принца.

— В дома на Миримах? — позамисли се Халид.

Малик поклати решително глава.

— Не, в такъв случай по-добре да останат в моя дом, пък аз ще отида на кораба. Ако вече нямаш нужда от мен, предпочитам да отплавам за вкъщи. Моето нежно гълъбче ми липсва не по-малко, отколкото Дивото цвете на теб.

— Като открия дупката на Невестулката, ще ти пратя хабер — каза Халид. — Ще ми помогнеш ли да го подмамим от там?

— С огромно удоволствие — потупа Малик приятеля си по раменете.

Междувременно Хедър беше прекарала един скучен следобед. Омар не я оставяше нито за секунда сама от страх, че ще направи пак нещо забранено и ще тласне и двамата окончателно към гибел. За да не срещне свекърва си, Хедър остана в покоите на мъжа си. Изглежда и Миримах не държеше да я вижда, защото изведнъж реши да посети далечни роднини, та да не се сблъсква с омразната си снаха.

На Хедър ѝ доскучаваше с всеки миг все повече. Просто нямаше какво да прави. Една разходка в градината щеше може би да я поразсее.

Но Омар тутакси изникна до нея.

— Остави ме сама, Омар.

— Имам съвсем друга заповед.

— Искам само да поостана насаме с мислите си.

Опасенията на Омар бяха ясно изписани по лицето му.

— Можете да се загубите.

— В оградена градина?

Омар още се колебаеше.

— Няма да избягам, обещавам ти. Заклевам се! Само половин час.

— Добре, господарке — но личеше, че Омар не е доволен.

— А, да, от утре ще ми носиш сутрин по две яйца за закуска, но само жълтъка.

— Ами какво да правя с белтъка?

— Все ще ти хрумне нещо — отсече капризно Хедър. Понякога й личеше, че си е още почти дете.

Тя излезе в градината и се залюбува на сияещото, въпреки късната есен, безоблачно небе. По това време на годината слънчевите лъчи вече не бяха толкова парещи, друго не се променяше. Хедър вдишваше аромата на цветята и си мислеше за изминалата нощ. Принцът имаше безмерна власт над нея, най-вече, когато се любеха.

Тя откъсна една астра и я пхна в деколтето си. Може би тези цветя наистина пазят от злото. От лоши свекърви например. Но как да придума Халид да повтори брачната си клетва пред християнски свещеник?

Хедър тръгна бавно надолу по пътеката, седна на малка мраморна пейка до една овошка. Да, как да склони Халид? За него християнският свещеник е езичник, както за нея имамът.

— Здравей! — прекъсна изведнъж нежно гласче мислите й.

Хедър трепна. Надяваше се поне тук да бъде сама. До нея стоеше момиче, само няколко години по-малко от нея.

Беше по-ниско от Хедър, с дълга кестенява коса и кафяви очи със златни точки. То се усмихваше плахо.

— Ти ли си? — попита то.

— Какво?

— Ти ли се омъжи за брат ми?

— А, ти сигурно си Тина — каза Хедър.

— Да.

— Аз наистина съм съпругата на брат ти. Казвам се Хедър.

Тина наведе леко глава.

— Радвам се да се запозная с теб.

— Така ли? Аз също се радвам да се запозная с теб — усмихна се Хедър.

Тина седна на пейката до снаха си и се разбъбри.

— Вече мислехме, че той никога няма да си намери жена. Защо си си сложила това цвете?

— Казват, че прогонвало злите сили — отговори Хедър. — Но защо Халид да не може да си намери жена?

— Майка казва, че всичко живо се страхува от него, а белегът му е толкова грозен, че никога никоя...

— Майка ти не е права. Той е воин и белегът е като отличие за неговата храброст. Той му придава характер — Хедър замълча за миг. — Освен това не обичам някой да казва нещо лошо за него.

— Никога няма да кажа нещо лошо за него — отговори бързо Тина. — Аз много обичам брат си.

— Значи трябва да станем приятелки — усмихна се Хедър и подаде ръка на момиченцето.

— Имаш чудесна коса. И прекрасни зелени очи. Цветът им е като на скъпоценни камъни. Разбирам защо брат ми те обича.

Хедър силно се изчерви. Не беше свикнала с такива комплименти.

— Но аз имам лунички — каза тя и посочи носа си.

— Изглеждат сякаш някой е пръснал по носа ти златна пудра.

— О, много ти благодаря.

— Освен това туркините нямат лунички и ти си много екзотична. Откъде си?

— От Англия — Хедър изпита изведнъж много силна носталгия.

— Англия е моят... искам да кажа, Англия беше моят дом. Тя е далеч на запад.

— Султанът ми урежда сватба с московски принц — заразказва Тина. — Той е от страната на прапрабаба ми.

— Какво представлява един московски принц?

— Принц Михаил е от Москва. Зимите там били ужасно студени — Тина погледна към градината, сякаш вече обзета от носталгия. — Какво е да си омъжена? — попита тя.

— Много е различно от онова, което майките ни разказват — отвърна старчески мъдро Хедър. — Беше женена от цели два дена. —

Жената решава какво да стане, не мъжът. Но уча всеки ден и по нещо ново. Ако искаш, с удоволствие ще ти разказвам.

Тина кимна, очарована.

— Какви са тези плодове на дървото?

— Това са праскови — отговори Тина.

— Не виреят ли в Англия?

— Не.

— Много са вкусни, сочни и сладки. Ароматни са като цветята.

— Ще ми се да опитам една — каза Хедър и стана. — Да откъсна ли една и за теб?

Тина кимна.

— Но ние имаме праскови и вътре, у дома.

Хедър се покатери, без да се бави, на дървото. Докосна няколко праскови, но те бяха много корави.

— Зрелите плодове са по-нависоко — извика ѝ Тина.

Хедър се изкатери по-нависоко и намери две праскови, които изглеждаха зрели. Хвърли ги внимателно долу, за да може Тина да ги хване. Изведнъж усети, че ѝ се вие леко свят. Не беше забелязала как се е качила почти до короната на дървото и сега, като някое любопитно коте, не можеше да помръдне от там.

Изведнъж чу гневен глас. Изглежда в Ориента жените не бива да се катерят по дърветата. Кой ли е измислил всички тия забрани?

— Ако ти е мил животът, веднага ми кажи къде е! — позна тутакси гласа на мъжа си.

— Тя искаше да остане за малко сама — чу се разтрепераният глас на Омар.

— Въпреки заповедта ми си я оставил без надзор.

— Не, господарю, да, господарю, но тя ми се закле, че...

— Ако я няма, ще ми платиш с живота си!

Халид и Омар зърнаха Тина и хукнаха към нея. Малката сестричка се разсмя, като видя толкова уплашен своя иначе страховит брат.

— Успокой се, братко, тя е ей там, на дървото.

— Ало, Халид! — извика плахо Хедър от върха на дървото.

— Какво правиш там горе? — Халид не вярваше на очите си.

— Само откъснах няколко праскови за нас двете.

— Слизай веднага долу!

— Не.

— Ще слезеш на часа.

— Не мога...

— Веднага слез...

— Страх ме е.

— О, Алах — измърмори Халид. Той извади кинжала от пояса си, подаде го на Омар и се покатери на дървото.

Като стигна на височината на краката ѝ, тя му изпрати ослепителна усмивка с надежда да прикрие неувереността си.

— Може би принцът желае една праскова?

— Стъпи с левия крак ей там.

— Не! Страх ме е.

— Ще правиш каквото ти казвам.

Той ѝ помогна внимателно да слезе. Накрая ѝ се наложи да скочи и събори своя силен Халид, който се опита да я хване. Царственият принц лежеше по гръб в праха, а неговата невероятна съпруга над него.

— Удари ли се? — попита я той, загрижен, и я погали по косата.

— А ти ранен ли си? — попита тя на свой ред.

Халид поклати глава.

— Благодаря ти, че ме спаси, принце.

Той я обърна по гръб и изобщо не се замисли за присъствието на сестра си и на Омар.

— Значи моето малко Диво цвете от време на време все пак се страхува — той я целуна по носа и зарови лице в меката ѝ коса.

— Каква хубава гледка! — чу се изведнъж ироничен глас. — Две животни, които се търкалят в праха.

— Майко! — възкликна изненадано Тина.

— Ако синът е животно, майката също може да е само животно — прошепна Хедър на ухото на мъжа си.

— Трябва да проявяваш повече уважение — скара ѝ се той, но не можа да скрие лека усмивка.

— Не виждам какво е толкова смешно. Ти си османски принц, а не някой селяндур! — натърти Миримах. — Впрочем прибрах се по-рано, за да можем да вечеряеме заедно. И ето благодарността.

Халид не обърна внимание на мърморенето на майка си и помогна на Хедър да стане. Двамата отупаха праха от дрехите си.

Хедър се усмихна на свекърва си.

— Възможно ли е да хапна нещо друго, освен говеждо?

— Какво именно? — попита объркана Миримах.

— Цяла вечност не съм яла свинско печено.

При тези думи единствен Халид не припадна. По лицата на останалите се изписа безкрайно учудване, дори отвращение.

— Какво толкова казах? — попита невинно Хедър. — Тук има свине, нали?

— Коранът ни забранява да вкусваме свинско — обясни й Халид.

— Аз не съм мюсюлманка.

— Но си омъжена за мюсюлманин — напомни й Халид.

— Значи ли това, че никога вече няма да хапна свинско? — попита слисана Хедър.

— Точно това значи.

— Искам свинско!

— Тази дума да не ти е излязла повече от устата. На нас ни се повдига само при мисълта.

Свинско! Тя просто трябваше да го произнесе още веднъж.

— Добре, щом не бива да ям свинско, вече никога нищо няма да ям — и с тези думи Хедър гордо се отдалечи.

— Ние хапваме свинско само в петък — извика подире й Халид. — Колко жалко, че в петък християните не бива да ядат месо.

Тя се отдалечаваше, вече ядосана на Халид, който не можа да скрие усмивката си. Познаваше достатъчно добре жена си и знаеше, че апетитът ѝ скоро ще надвие всичко.

Майка и дъщеря размениха смаяни погледи. Не бяха си представяли, че Халид може да посрещне толкова добродушно подобна сцена. Двете отдавна не го бяха виждали да се усмихва. Изглежда тази неверница от Запада наистина го е променила.

През останалата част от следобеда Хедър повече не се появи. Разхождаше се нагоре-надолу из стаята си като пантера в клетка и с напрегнатостта си ужасно изнервяше Омар, който пак зорко я пазеше. Тя отиваше от време на време до прозореца и гледаше към градината, сякаш се надяваше тя да ѝ даде отговор.

Докато гостуват на Миримах, сигурно няма да има с какво да убива скуката си. Но после, в Палата на девственицата? Хедър много

се надяваше, че там ще ѝ възложат някакви задължения.

Какво ли правят по цял ден жените в харемите? Навярно нищичко. Хедър знаеше, че може да издържи най-много седмица на такъв живот.

Къде ли е Халид? Трябваше много по-рано да се съобрази с едно от строгите му предупреждения.

Изведнъж се почука. Омар стана и се изтърколи до вратата. Цяла тълпа слуги стояха, с куп дрехи в ръце, в рамката на вратата. Оставиха внимателно нещата върху широкото легло и изчезнаха.

— Господарке, я погледнете — извика, възхитен, Омар. — Принцът ви праща подаръци.

Хедър се приближи любопитна. Видя разкошни яшмаци, златошити островърхи обувки, шалвари, тежки колани, елеци и шалове.

Опита се да скрие възмущението си. Още никой мъж не ѝ бе правил подаръци. Добре разбираше, че всичко това струва много жълтъци.

— Принцът ви обожава — каза гордо Омар.

Хедър му хвърли бърз поглед с крайчеца на очите.

— Това ми прилича повече на подкуп — каза тя.

— Подарете на принца син и той ще сложи света в краката ви. Коранът казва, че раят е в нозете на майките.

— Предпочитам да му подаря дъщеря — възрази Хедър. — Много дъщери, които да го ядосват по цял ден.

Откъм коридора долетя сърдечен смях. Халид влезе с поднос в ръка. Очите на Омар блеснаха, когато разбра, че господарят е донесъл вечерята за неговата господарка. О, те истински се обичат. И ще имат много синове. Щастieto му е сигурно, слава на Алах...

— Омар, хиленето не подобава на евнух — сръза го грубо Халид. — Прибери дрехите, а после не ни трябваш.

— Ами защо не, аз обичам малките момиченца. Да се надяваме, че всяко ще е хубаво като майка си.

Хедър го гледаше поразена. Как така е толкова учтив и мил с нея? Нова игра, чиито правила както обикновено не познава?

— Ела, майко на дъщерите ми — каза Халид. — Седни до мен.

— Не съм гладна — излъга тя.

— Тогава ми прави поне компания на вечеря.

Такава покана просто не можеше да откаже, особено след като ѝ направи всички тези подаръци и очевидно е забравил лошото ѝ поведение преди малко. Седна на възглавница в краката му и погледна лакомо подноса.

Малки агнешки рулади, пълнени с орехи, таратор, шафранен пилаф и баклава. Миришеха божествено.

Халид си напълни чинията и почна да яде с апетит. Хедър го гледаше мълчаливо, а устата ѝ се пълнеше се слюнка. Още малко и ще припадне от недохранване. Халид ѝ хвърли бърз поглед.

Тя не му обърна внимание и стана.

— Остани да седиш. Още не съм свършил — заповяда той.

— Изтръпна ми кракът.

— Не вярвам на нито една твоя дума. Ти си гладна. А сега яж.

— Ще умра, ако не хапна свинско! — заяви тя ядосано.

Халид за малко не се задави от смях.

— Правя ти следното предложение: наистина в моя дом никога не се поднася свинско месо. Но щом отстраня Фужер от пътя си, Омар ще те заведе на пазара на християните. Там ще можеш да ядеш колкото си искаш свинско месо.

— Наистина ли ще го направиш за мен? — попита тя трогната.

— Всеки петък — ухили се Халид.

Хедър пламна от гняв.

— Само се шегувам — успокой я той. — А сега яж, моля те, че ще загинеш от глад.

Хедър го гледаше недоверчиво.

— Закълни се!

— Не ми вярваш?

— Да, да, разбира се — отстъпи Хедър, преди да му дойде друг акъл. И посегна лакомо към руладите.

— Но щом ще ми позволиш да ям свинско — измърмори тя между две хапки — защо ти е толкова трудно да повториш сватбената си клетва и пред свещеник.

— Има голяма разлика между това, да търпиш едно вероизповедание и това, да го практикуваш — отговори Халид.

Хедър не подхвана отново темата. Ще успее може би по друг начин да го склони.

— Ти защо ми сервира тук яденето?

— Ако бяхме вечеряли с майка ми, щеше да те заболи стомаха от яд.

— А тебе?

— И мен.

— Кога ще се върнем в Палата на девственицата? — попита Хедър.

— Когато Фужер бъде открит и убит.

— Халид, а какви ще са задълженията ми в твоя палат?

— Ами ще правиш каквото правят всички жени.

— А какво вършат жените в твоята страна?

Халид явно не знаеше повече от нея.

— Сигурно шият. Ще питам майка си.

— Боя се, че съм нескопосана шивачка — намръщи се Хедър.

— Ами какво умееш? — попита усмихнат Халид.

— След смъртта на татко взимах с брат си уроци по фехтовка — отвърна гордо Хедър. — Добре се оправям с лък и стрели, добре се бия със сабя и кинжал, яздя като дя...

— И майка ти нямаше нищо против? — прекъсна я изумен Халид.

— Тя всъщност не можеше нищо да ми откаже, защото страдах толкова от кошмарите си — каза Хедър и се гушна в него. — Нали си признавам, че съм глезена.

— На мен подобно нещо никога не би ми минало през ума — отрязва сухо Халид. — Но сега трябва да си намериш занимания, подобаващи за една благородничка.

— Какви например?

— За съжаление не зная. Ако още не си го забелязала, аз не съм благородничка.

Хедър се изкиска.

— Най-добре ще е да попиташ майка ми — той извика Омар да раздига масата.

— Всеки случай нашите благороднички не се катерят по дърветата.

Хедър се засмя и кимна в знак на съгласие. Тя стана и отиде до вратата, за да хвърли последен поглед към приказната градина. Халид търсеше нещо в сандъка си.

— Имам още един подарък за теб — каза Халид, когато Омар се оттегли.

Хедър се обърна към него. В ръцете си той държеше колие, толкова прекрасно, че и кралица Елизабет би могла да го носи. Обковани в злато смарагди и сапфири проблясваха в чудесна игра на цветовете.

Хедър не беше виждала нищо по-прекрасно. От радост очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Обърни се, мъничката ми.

Той вдигна медночервената ѝ грива и закопча хладния тежък метал на врата ѝ. После я привлече към себе си и я целуна по шията.

— Не бихме ли могли да викнем свещеника...

Той я обърна към себе си и прекъсна набожните ѝ мисли със страстна целувка. Ръцете му разтвориха яшмака и смъкнаха тежкия плат от раменете ѝ. Беше прекрасна. Къдрици обрамчваха нежните форми на безукорното ѝ тяло и той направо губеше разсъдък.

Посегна към косата ѝ, повлече я надолу.

— Почакай, Халид, още не е тъмно — прошепна тя срамежливо.

— Щом се обичаме, единствено чувствата ни имат значение. Не времето на деня — той я погледна в очите и плъзна нежни ръце по гърба ѝ. Те раздалечиха бедрата ѝ, плъзнаха се между тях.

От възбуда тя затвори очи.

— Гледай ме — прошепна той.

Докато ръцете му раздалечаваха внимателно бедрата ѝ, той я целуваше отново и отново. После устните му се разходиха по врата ѝ, около пъпчето и се запускаха все по-надолу. Хедър стенеше от наслада.

Изведнъж коравият му език близна срамното ѝ място.

Хедър се дръпна от ужас. Но ръцете му обгръщаха безмилостно бедрата ѝ и той продължи играта с езика си, прониквайки във влажните ѝ дълбини, докато вече едва можеше да сдържа възбудата си. Тя се стопи изведнъж цяла в устните му, сякаш огромни вълни я носеха върху океана. Отново и отново.

Той я притегли към себе си на килима и загали лицето ѝ. С връхчетата на пръстите си повтаряше очертанията на нейните вежди, на носа ѝ, контурите на нейните устни. След миг вече едва сдържаше възбудата си и я привлече към себе си.

Отново я целуваше, обърна я и проникна в нея изотзад. Тласъците му ставаха все по-бързи и по-бързи, докато тя не извика от удоволствие. Той я привлече още по-плътнo към себе си и изля семето си дълбоко в нея.

Отпуснаха се омаломощени на килима. И изведнъж Хедър се разплака. Той я държеше здраво в прегръдката си.

Тя потърси погледа му.

— Халид, без свещеник...

Думата беше достатъчна. Той се приближи рязко към нея и прошепна:

— Ти си моя жена.

После раздалечи бедрата ѝ и отново проникна в нея. В горещия ѝ тесен тунел мъжествеността му растеше и се търкаше безмилостно в нежните му стени. Но после той излезе от нея. Тя простена и понечи да го привлече към себе си.

— Кажи, че си моя жена! — заповяда той. — Кажи го. Кажи го. След това ще ти дам каквото желаеш.

Хедър притвори от наслада очи.

— Аз съм твоя жена — прошепна тя.

Халид проникна отново в нея и тласъците му стигаха толкова надълбоко, че тя вече едва можеше да диша. Като необуздано същество, тя отвърщаше на всеки от тласъците му, докато и двамата, напълно изтощени, не извикаха едновременно и не се хвърлиха потни в обятията си.

— Събуди се!

Халид се престори, че не е чул резкия глас и се обърна по корем.

— Събуди се, ти казвам! — гласът, който му беше много добре познат, стана по-силен.

В дрямката си, полубуден полузаспал, Халид сънуваше ужасен кошмар. Жена му се бе превърнала в неговата майка. Мекото му легло — в корава скала.

— Хайде, грознико, събуди се! — Миримах риташе с крак полугодия си син.

Халид се изправи като свещ и се озърна. Едва след малко разбра къде е. Изведнъж си спомни миналата нощ. Слава на Алах, жена му никога няма да заприлича на вещицата, която го е родила.

— Защо спиш на пода? — попита Миримах.

— Събуди ме само за да попиташ? — Халид беше бесен, но когато беше възбуден, ядът му се превръщаше в срам. — Какво искаш? — изсумтя той.

— Къде е жена ти? — изсмя се подигравателно Миримах.

Халид зърна високомерния израз на лицето ѝ. Изглежда майка му знае нещо, което още не е стигнало до него.

— По това време на деня не ми се играе на гатанки. Къде е тя?

— Ами жената на Дивия звяр на султана се е качила на главата на мъжа си — изсумтя майка му.

— Нямам настроение да търпя обидите ти — прекъсна я Халид. — Кажи каквото имаш да казваш и се махай.

— Както виждам, непоносимото държане на малката варварка е заразило и теб.

— Майко! — заканата в гласа на Халид беше повече от ясна.

— Твоята жена и сестра ти са тръгнали към конюшните. Опитих се да ги върна...

Халид веднага скочи в панталона и ботушите, нахлузи ризата.

— Ако жена ти беше там, където ѝ е мястото — мърмореше Миримах на две крачки зад него, — сутрешната ти възбуда щеше да се превърне в царски семена.

Халид пламна от гняв и срам.

— Алах да ме пази от глупави стари жени — измърмори той и излезе от стаята.

Миримах продължи да го следва по петите. Не би се лишила за нито секунда от укротяването, което щеше да последва.

— Хедър! — извика Халид, щом влязоха в конюшните.

Хедър и Тина, спрели пред една преградка, се обърнаха, но усмивката на устните им мигновено угасна. Хедър зърна Халид свежърва си и победоносната ѝ усмивчица направо я вбеси.

— Каквото и да ти е казала, лъжа е — поздрави повече от непохватно мъжа си.

Халид я хвана за ръката и я разтърси.

— Не съм ти позволил да яздиш. Къде искаше да отидеш?

Хедър вдигна хвърлената ръкавица.

— Никъде — каза тя и блъсна ръката му.

— А какво правиш тук?

— Искях да покажа на сестра ти „Лудо удоволствие“ — отговори Хедър.

— Лъжеш!

— Не, истина е — прекъсна го Тина. — Убедих я, че ти няма да ѝ се сърдиш.

Чу се как Миримах преглътна.

— Набий това мъниче! Не понасям непокорство в дома си.

— Не съм искал мнението ти — сопна ѝ се Халид. Той се обърна отново към Хедър. Гласът му звучеше вече по-меко.

— Язденето не е женствено — опита се да обясни държането си.

— Язденето не е нито мъжествено, нито женствено, следователно не е и неженствено — Хедър просто не можеше да повярва какви глупости дърдори иначе умният ѝ съпруг. — Освен това ти каза, че мога да посещавам коня си — добави тя.

— Казах, че можеш да идваш при кобилката с подходящ придружител. Сестра ми не е подходяща компания. На всичкото отгоре лицето ти не е покрито. Колко пъти трябва да ти повтарям, че съпругата на един принц...

Хедър вдигна фереджето, което държеше в ръка.

— Като идвахме насам, бях забулена.

Той я погледна и не можа да сдържи чувствата си към нея. Погали я предпазливо по бузата, за да я успокои.

— Нужна си ми сутрин. Мъчително ми е да се събуждам без теб.

— Защо? — попита невинно Хедър.

— За да задоволи мъжествеността си — отговори Миримах на въпрос, който очевидно не беше отправен към нея.

Хедър се изчерви като рак.

— Какво искаш да кажеш? — попита още по-неосведомената Тина.

— Много си малка за тия работи — сряза я остро Миримах.

— Аз не съм проститутка, която можеш да имаш, когато ти скимне!

Хедър беше вбесена. Как тъй ще обсъжда темата в присъствието на майка си?

— Къде е всъщност Омар? — Халид беше не по-малко вбесен от жена си, но по други причини. Защо тъкмо майка му трябваше да стане свидетелка на това, колко нахално и безсрамно се държи с него жена му. — Ако онова некадърно човече си гледаше задълженията, нямаше да се озовем в такова положение.

— Омар няма нищо общо — каза Хедър.

Безсмислено беше да спори с нея. От това ще извлече полза само майка му, защото на нея явно й харесва да вижда сина си унижен. По-късно, като останат насаме, той ще й обясни правилата на играта. За пореден път.

— Хайде да си вървим. Искам да закуся — каза примирително Халид. — После ще си поговорим пак по въпроса.

— Аз вече хапнах — отговори капризно Хедър и си забули лицето.

— В такъв случай ще ми правиш компания — отсече Халид.

Хедър мразеше да получава заповеди от Халид в присъствието на майка му. И щеше съвсем ясно да му го обясни. Тя ще му обясни правилата на играта. За пореден път.

С вирната глава измарширува покрай него, като въртеше гневно и предизвикателно задника си. Халид гледаше подире ѝ. Всяко нейно движение го привличаше неудържимо, дори това яростно мятане на

бедрата. Майка му беше наблюдавала израза на лицето му. Тя се изсмя високо и обидно.

— Майко, моля те — каза тихо Тина.

— Да не си посмяла да заповядваш на майка си! Тази жена ужасно лошо ти влияе — добави тя високо.

Бяха вече почти стигнали къщата, когато една слугиня се приближи към Хедър.

— Омар моли да го освободите днес от задълженията му. Той е на смъртно легло.

Без дума да каже, Хедър изтича в стаята на евнуха. Халид, Миримах и Тина я последваха.

Омар лежеше в леглото си и стенеше от болки. Клепачите му бяха подути, плътни червени петна покриваха лицето му, ръцете и шията.

— Чума! — изкрещя Миримах и привлече дъщеря си към себе си.

Хедър се приближи безстрашно към леглото на болния. Не го докосна, но разгледа добре петната по кожата му. После каза:

— Омар има само копривна треска. Не е нито заразително, нито смъртоносно.

— Откъде знаеш?

— Брат ми я получава всеки път, когато яде ягоди — отговори Хедър.

Халид не беше убеден.

— Яде ли ягоди?

Омар изстена.

— Белтък — с мъка изрече той.

Халид се обърна към жена си, изгледа я гневно.

— Не знаех, кълна се...

— Предупредих те — да не си посмяла още веднъж да пилееш даровете на Алах! — Халид беше наистина бесен.

Хедър се превърна изведнъж в малко момиченце. Гледаше ядосаното му лице, но не смееше нещо да каже. Изкикоти се глупаво и изтича навън.

— Ще стоиш тук! — извика подире ѝ Халид.

Тя не спря и той хукна след нея.

Сякаш загубила ума си, Хедър препускаше по коридорите и на един ъгъл се сблъска с Абдул. Халид я настигна.

— Удари ли се?

Тя поклати засрамено глава. Защо трябва този великан да изниква всеки път тъкмо където не му е мястото?

Халид погледна Абдул. Придружаваше го вестоносец на султана, който държеше в ръка писмо с неговия печат. Халид протегна ръка, счупи печата и прочете вестта.

— Имало е още един атентат срещу Мурад — каза той потиснато.

Миримах бе успяла да чуе.

— Ако беше потърсил убийците, вместо да се заравяш между бедрата на жена си, братовчед ти нямаше да е пак в смъртна опасност.

Халид знаеше, че е права. Погледна безпомощно Хедър. Мястото му е в двореца Топкапъ. Но изглежда просто не можеше да остави Хедър сама. Може би няма пак да бяга, но с този темперамент сигурно ще си докара куп неприятности. А Омар е твърде болен, за да...

— Защо си се втренчил така в мен? — възкликна, отчаяна, Хедър. — Не съм го сторила аз, нали?

— Остави я тук при мен, сине — каза Миримах. — Двете с Тина ще я заведем на пазар. Няма да ни създава главоболия.

— Да ви създавам главоболия? — възкликна Хедър.

Халид кимна на майка си. В момента нямаше нито време, нито търпение за големи свадни.

— Хедър, ще слушаш майка ми. Така трябва. Разбра ли ме?

Хедър веднага кимна.

— Да, разбрах. Не се тревожи за мен.

— Донеси ми кесия жълтици — заповяда Халид на Абдул. — Без пари обикалянето на пазара си е чиста загуба на време.

Хедър просия. Въпреки че непрекъснато се караха, принцът държи, изглежда, все пак на нея.

— Дай ми парите — настоя Миримах, когато Абдул се върна с кожената кесия. — Тя само ще ги загуби.

— Жена ми няма да загуби златото, което ѝ подарявам. И може да си купи с него каквото си пожелае — след това ясно обяснение Халид остави трите жени.

Няколко часа по-късно три носилки със спуснати пердета спряха в странична уличка близо до пазара. Осем телохранители придружаваха малката процесия. Миримах и Тина слязоха от носилките. Носеха тънки була и копринени наметала, украсени по краищата с ресни.

Хедър слезе от третата носилка, загърната от глава до пети с фереджето, от което не се виждаха даже очите ѝ. Носеше в ръка кесията с жълтици, сякаш бяха скъпоценни камъни от короната на нейната кралица.

Заповедта на свекървата да сложи фереджето беше последвана от ожесточена свада, но Миримах успя да се наложи. Ще е неприлично мъж да може да погледне в очите съпругата на нейния син. Но още по-неприлично е държането на това малко английско змийче, което си въобразява, че може да наднича в очите на всеки мъж. А така грубото нарушаване на придворния етикет поне няма да бъде забелязано.

— Сякаш нося саван — мърмореше сърдито Хедър под наметалото. — Просто не разбирам как...

— Обичаят повелява да се носи фередже — отговори невъзмутимо Миримах. Ще ѝ трябва много търпение с тази неверница.

— Обичайте ви са глупави — измърмори Хедър.

— Твоето мнение не интересува никого — гласът на Миримах прозвуча много натъртено.

Хедър се обърна с царствено движение към свекърва си. Тя пък вдигна заканително вежди, а Тина се изкикоти от страх. Невидими за двете, устните на Хедър се извиха в лека усмивка. Свадата наистина не можеше да се нарече сърдечна, но беше може би все пак някакво начало.

— И защо носите тези... тези?

— Фереджета — помогна ѝ Тина.

— Защо носите тези фе...

— Ще пазаруваме или ще продължим да се караме? — прекъсна я Миримах.

— Ще пазаруваме — отстъпи Хедър.

Миримах поведе малката, пазена от телохранители, групичка. Тръгнаха към Бедестан, дюкяните на покрития пазар.

Хедър беше възхитена от гледката. Стотици хора, събрани сякаш от целия свят, изпълваха, бъррейки, тесните улички. Хедър беше израснала зад високите елени на Базилдън и още не беше виждала хора с друг цвят на кожата. Мисълта, че трябва да се смеси с тази човешка гмеж я изнервяше. Но изпитваше и радостна възбуда.

Миримах долови внезапната ѝ несигурност и направи знак на Тина да върви до Хедър. Въпреки че му беше майка, Халид никога нямаше да ѝ прости, ако загуби тази чужденка сред заплетените сокачета на пазара.

Хората им правеха път, защото всички веднага разпознаваха монограма на принца. Зяпаха ги съвсем неприкрито.

Изглеждаше също, че всеки знае коя е крехката личност с дългото до земята фередже. Значи така изглежда дивата и хитра тигрица, която се е съешила с Дивия звяр на султана. Хедър благодареше тихомълком на свекърва си, че може да се предпази с фереджето от любопитните погледи.

— Защо ни зяпат така? — прошепна тя на Миримах.

— Любопитни са.

— Заради мен ли? Та те изобщо не ме познават.

— Ти май наистина си наивна — прошепна ѝ в отговор Миримах. Но не прозвуча като упрек.

— Но кажи ми защо — помоли Хедър.

— Ти си чужденка и жена на принца, един от най-могъщите и вдъхващи силен страх мъже в цялото царство. У вас хората не зяпват ли, като видят принцове и принцеси?

— Навярно — отговори Хедър. — Всъщност не зная.

— Как тъй не знаеш?

— Никога не съм била в Лондон — трябваше да признае Хедър.
— А там е дворецът на нашата кралица.

— Но нали си дъщеря на благородник? — попита Миримах.

— Да, но никога не съм напускала имението на родителите си.

— Умно решение на майка ти. С поведението си щеше само да изложиш всички — Миримах изобщо не си правеше труд да бъде учтива.

— Какво искаш да кажеш? — попита предизвикателно Хедър.

Миримах не желаше да подхваща насред улицата и пред толкова свидетели шумна кавга със снаха си.

— Какво искаш да купиш най-напред? — попита тя, за да отклони Хедър.

— Пазарска чанта.

Миримах се усмихна скрито.

— По-умна си, отколкото мислех.

— Как смееш...

— Не тук, пред хората!

Хедър се озърна и трябваше да признае, че нито едно тяхно движение не е убягнало на хората наоколо. Кимна, че е съгласна и реши да отложи кавгата за по-късно.

Спряха пред голяма сергия с чанти. Имаше чанти с всяка големина и от всевъзможен материал — от кожа, коприна, килим или платно.

Хедър посочи малка чанта от черна кожа и търговецът я свали с дълъг прът от стената, та да я разгледа по-отблизо. Видя ѝ се подходяща за нейните нужди и както нямаше никаква представа, подаде няколко жълтици, за да си плати.

Търговецът вече беше посегнал алчно да ги вземе, но Миримах се намеси решително.

— Това парче кравешка кожа не струва повече от две жълтици — заяви тя с тон, който не търпеше възражения.

— Две жълтици! — възкликна ужасен продавачът. — Я вижте каква чудесна обработка, пипнете, вижте колко е мека кожата. Съжалявам, но не мога да дам чантата за по-малко от десет жълтици.

— Десет жълтици ли? Безмилостен главорез!

— Десет жълтици! И пак ще е почти подарена!

— Не ме карайте да се смея! — Миримах се обърна към Хедър и каза високо: — Прибери си жълтиците в кесията, мила щерко. На този пазар има много по-добри и по-евтини кожени изделия.

— Ама почакайте, ваше височество и простете — извика търговецът.

Миримах спря, обърна се бавно и хвърли на продавача леден поглед.

— Мога ли да си позволя да предложа на семейството на принц Халид извънредна цена? — попита покорно търговецът.

Любопитството на Миримах вече беше събудено. С Хедър и Тина като внимателна публика, тя подхвана пазарлъка, възприет от

търговеца също тъй сериозно, както и от нея.

След няколко минути чантата смени срещу четири жълтици собственика си. А Хедър промени мнението си за своята свекърва. Изглежда има какво да научи от нея.

След като спряха на няколко сергии, сухият горещ въздух ги подкани да помислят за нещо освежително.

— Искам розов шербет — каза Тина.

— А ти? — попита Миримах снаха си.

— Не, благодаря, нищо — отвърна Хедър.

— Не си ли жадна?

— Всеки път, когато пия розова вода трябва после да установявам, че в нея е имало дрога.

Миримах се засмя зад булото си.

— Продавачът е честен човек. Можеш спокойно да ми се довериш.

— Ама и не ми е вкусна.

— Тогава ще ти поръчам лимонов сок с лед.

Хедър долови изведнъж една възможност.

— Как да пия с това фередже? Може ли да си сваля поне кърпата от главата?

— Ще го вдигнеш само от едната страна и ще поднесеш под булото чашата към устата — остана неумолима Миримах.

Продавачът не посмя да поиска от високите си гости пари за напитките.

На малка сергия Хедър зърна възрастна жена, седнала сама сред безброй кутийки и гърненца.

— Какво продаваш?

— Неща за магии — отговори жената. — Ако дадете на мъжа си от този мехлем, атрибутът му никога няма да заспива.

— Какъв атрибут? — попита Хедър с почти смешна наивност.

— Ядис, моят син няма нужда от мехлем за мъжка сила — обясни възмутена Миримах на старата жена. И дръпна Хедър и Тина да продължат.

— Какво значи ядис? — поиска да разбере Хедър.

— Значи вещица — отговори й Тина вместо майка си.

Хедър се осмели да хвърли поглед назад към старицата и припряно се прекръсти.

Заради този жест Миримах веднага и плесна по ръката.

— Да не си посмяла да се кръстиш на публично място.

Но беше вече твърде късно. Мнозина от любопитните, които все още ги заобикаляха, бяха забелязали жеста на Хедър. Чуха се мърморене, кикот и възмутени възклицания. Бързо се разпространи новината, че страховитият принц Халид се е влюбил в неверница.

След това групичката спря пред сергия със сладкиши и тестени изделия. Тина и Хедър опитаха от толкова много и най-различни вкусоции, сред които и „устни на хубостта“, че Миримах се засити само като ги гледаше.

— Майко, хайде да идем сега при златарите — помоли Тина и облиза полепналите си от захар малки пръстчета. — Толкова искам да покажа на Хедър чудесните им украшения.

— О, да, с удоволствие ще ги видя — каза Хедър.

— Още ли не сте уморени? — попита Миримах.

Но за съжаление и двете отговориха в един глас:

— Не.

Сега телохранителите обкръжиха по-плътено трите жени, защото уличките станаха по-тесни и вече не толкова многолюдни. Хедър огледа любопитно много магазини, но не откри нищо, което наистина да ѝ хареса.

Но малко по-късно, в друг магазин, видя наистина рядък накит. На тежък златен синджир висеше приказно златно същество, цялото обсипано със скъпоценни камъни. Беше прекрасно.

— Какво представлява? — попита Хедър продавача.

— Това е митично същество, наполовина орел, наполовина лъв. Погледнете — главата, гърдите и ноктите са орлови, останалата част от тялото е лъвска.

Хедър не беше виждала толкова необичайно украшение. Диамантите и сапфирите блестяха, златото беше леко червеникаво и с тъмно сияние.

— Приказно същество?

— Да, от древните предания, митично и тайнствено — отговори гордо търговецът. — Чудесен единствен екземпляр.

Митично и тайнствено, мислеше си Хедър. Също като Халид. Погали предпазливо с пръсти животното.

— Бих искала да го купя.

— Много е тежко за теб. Повече подхожда за мъж — каза Миримах.

— Не го искам за мен.

— А за кого? — попита любопитно Миримах.

— Сватбен подарък за съпруга ми.

Реакцията не беше очакваната от Хедър. Тина се закиска. Търговецът я изглежда, сякаш и тя самата се бе превърнала изведнъж в приказно същество, а Миримах се изсмя презрително. Не, снаха ѝ наистина е невинна и неопитна.

— Съпругът купува на жена си подаръци, за да му служи — обясни ѝ тя. — Но съпругата не купува на мъжа си никакви...

— Това митично същество е като мъжа ми. Искам да му го подаря, пък и Халид каза, че мога да си купя с парите каквото си пожела.

— Добре — каза Миримах. Предпочете да отстъпи, вместо да предизвика нов скандал.

Само че украшението сигурно щеше да струва повече, отколкото бе останало в кесията на Хедър. Но услужливият търговец беше подушил възможността да се представи добре пред семейството на султана. Той изпразни кесията ѝ, а после сложи с драматичен жест две монети в ръката на Хедър.

Зад тъмното фередже Хедър сияеше от щастие. Тя пхна гордо тежката огърлица в чантата си.

— На вашите услуги, принцесо — търговецът се поклони дълбоко на височайшите си купувачи.

Миримах знаеше, че украшението струва много повече, но си сдържа езика зад зъбите. Щом търговецът желае да се измами сам, е, тя няма да му пречи.

— А сега можем ли да се прибираме? — попита явно възбудена Хедър. — Искам да дам час по-скоро подаръка на Халид.

— Останаха ти още две жълтици — възрази Миримах. — Не искаш ли да купиш нещо за себе си, може би парче плат?

— Не, предпочитам да спестя останалото.

— Че за какво — засмя се Тина.

— Просто така — отговори Хедър. — Досега не съм имала свои пари, искам да си ги запазя за спомен.

— Парите не са спомен — каза Миримах. — Само онова, което може да се купи с тях.

Но решението на Хедър беше непоколебимо.

Миримах поклати неодобрително глава. Дори тази млада булка да похарчи всичките си пари, веднага ще дойдат нови. Така върви светът. Тази Хедър имаше още много да учи. Миримах се надяваше само, че със странните си западни представи тя няма да повлияе зле на Тина.

Групичката тръгна и скоро се озова отново на по-оживените тесни улички. Изведнъж някакъв маскиран конник се устреми през тълпата към тях. Телохранителите се опитаха да препречат пътя на галопиращия кон. Друга маскирана фигура реши да използва момента, за да се нахвърли от един безистен с изваден кинжал върху Миримах. Хедър зърна само с крайчеца на окото тъмната фигура да се приближава към нея. Тя дръпна, без да размисля, Миримах зад собственото си крехко тяло и вдигна ръка, за да я предпази от удара. За щастие успя.

Толкова добре, че кинжалът прободне нейната ръка. Нападателят се обърна и понечи да избяга, но един телохранител го прониза с меча си.

— Идиот! — изкрещя Миримах. — Мъртвите не могат да говорят. Как ще разберем сега кой го е пратил?

После погледът ѝ падна на Хедър, от чиято ръка капеше кръв.

— Ранена ли си? — извика тя ужасена.

Хедър кимна.

Тина видя кръвта по земята, обърна очи и припадна. Миримах изтича при нея, вдигна ѝ фереджето.

— Не гледай! — прошепна ѝ успокояващо. Но при вида на прободената ръка и тя самата се олюля.

— Не искам да умра — простена, ужасно уплашена, Хедър.

— Няма да умреш — тя превърза с булото си ранената ръка. — Не я гледай и остави всичко на мен. И не се бой. Ще те отведа къщи и ще си на сигурно място.

Слугите вече бяха донесли носилките. Тина все още беше в безсъзнание и те я вдигнаха внимателно в една от носилките.

Миримах придържаше нежно Хедър, пребледняла като платно. Слугите вдигнаха и нея в една от носилките, но Миримах не искаше да

я оставя сама. По пътя към дома, който им се стори изведнъж безкраен, тя я прегръщаше, успокояваше я, люлееше я като малко, беззащитно дете.

Когато влязоха в двора на палата на Миримах, Халид и Абдул тъкмо бяха пристигнали с конете. Уплашен от неистовите викове на слугите, Халид бързо се спеша и изтича до носилките.

Като зърна пребледнялото лице на Хедър, усети, че е готов да умре от страх и болка.

— Какво стана?

— Успокой се, сине. Няма опасност за живота ѝ. Но трябва веднага да извикаме лекар.

Той вдигна жена си от носилката и я понесе към къщата, сякаш беше от порцелан.

Когато легна най-сетне на своя диван, Хедър се осмели да отвори очи. Видя изкривеното от страх лице на Халид, а после и кинжал, забит в нечия ръка. Нейната ръка. И припадна.

— Слава на Алах — измърмори Халид. — Тя припадна. Но къде се бави този лекар?

Халид изтегли кинжала от ръката ѝ, майка му помогна да спрат кръвта, която бликна сега на силна струя от отворената рана.

— Този кинжал беше предназначен за мен — каза тихо Миримах. — Тя ми спаси живота — сега, когато непосредствената опасност беше отминала, тя се разтрепери от страх.

Халид остана безмълвен. В себе си кипеше от гняв. Как можа да е така безгранично глупав? Докато този Фужер е жив, никой от семейството му не е в безопасност. Не биваше за нищо на света да позволи това ходене на пазар. За малко да загуби онова, което му беше най-скъпо на света.

Вратата се отвори и влезе докторът, един чернокож. Той прегледа превързаната на първо време рана, почисти я и я заши с няколко бода.

— Раната на принцесата не е толкова опасна, колкото изглежда — успокои той съвсем разстроения Халид. — Ще ѝ останат само два малки белега.

Малик кимна с облекчение и излезе веднага от стаята. Трябваше да се разпитат час по-скоро свидетелите на нападението.

Още преди той да излезе, негрът сложи някакво пакетче в ръката на Миримах.

— Дайте й този лек веднага щом се събуди.

Миримах прекара цялата нощ сама до леглото на снаха си. Тази малка неверница беше рискувала собствения си живот, за да спаси нейния. И обичаше единствения син, който й беше останал. Сега се срамуваше, че така ужасно се бе излъгала в Хедър.

— Ще оживее ли? — прошепна Хедър, когато дойде най-сетне на себе си.

— Докторът заши раната и ти превърза ръката. Ще ти останат само два малки белега.

Пробождащата болка в ръката я събуди окончателно. Миримах видя разкривеното й от страданието лице и нареди веднага й дадат лекарството.

— Къде е Халид? — попита Хедър.

— На пазара. Опитва се да открие следи, да разбере кой е дърпал конците на атентата.

Хедър кимна слабо.

— Искам да ти благодаря. Със смелостта и хладнокръвието си ти ми спаси живота — каза Миримах и я погледна продължително в очите.

— Тъкмо на тебе, дете така ме мразиш.

— Не е вярно.

— Ако знаех, че ударът е предназначен за теб, нямаше да го спра.

— Хедър, добре знаеш, че лъжеш. А пък аз искам още веднъж да ти благодаря.

— Това значи ли, че вече ме обичаш? — погледна я колебливо Хедър.

— Значи, че те обичам повече от преди — Миримах не беше склонна към излияния.

— Как е Омар?

— Вече е по-добре — отговори Миримах. — Докторът прегледа и него и потвърди предположението ти. Утре ще може да стане.

Влезе млада слугиня с поднос, на който имаше чаша шербет и шишенце с някакъв прах. Миримах пое подноса, разбърка малко от праха в напитката и я подаде на Хедър. Но тя поклати глава.

— Изпий го — каза меко Миримах. — Имай ми доверие. Ще успокои болката и ще можеш спокойно да спиш.

— Аз имам кошмари, когато спя. Не искам да спя.

— Какво сънуваш?

— Не е твоя работа! — въпреки болките в ръката, Хедър не беше загубила войнствения си дух. Освен това имаше чувството, че Миримах я подпитва. — Защо ти не ми разкажеш по каква причина толкова презираш единствения си син?

Миримах я погледна изненадана.

— Той си има недостатъците като всеки човек. Но аз не го мразя.

— Лъжеш.

— Защо мислиш, че го мразя?

— С ушите си го чух и от твоята уста. Ти смяташ, че е виновен за смъртта на другите ти две деца.

— Кога съм казвала подобно нещо? — благодарността на Миримах отдавна се беше изпарила.

— Няма никакво значение, но бях там и го чух със собствените си уши.

— Случва се горчилката ми да надделее — каза Миримах бавно. — Тогава усещам така дълбоко загубата на децата и на съпруга си, че болката ми отнема разсъдъка.

— Но...

— Халид е единственият син, който ми остана, а и неговата съдба не е лека. Хората и най-вече жените винаги ще го избягват заради недъга му. Искам да го подготвя за това.

— Какъв недъг?

— Белегът.

— Това не е недъг — Хедър беше толкова възмутена, че забрави даже болките си.

В погледа на Миримах се четеше предупреждение.

— Халид е боец. Спечелил си е белега с храбростта и силата си. Той му придава характер — Господи, как мрази тази жена! Такова същество не е бивало да става майка.

— Чудесно, радвам се да го чуя — отвърна кратко Миримах. — Може Алах наистина да ви е създал един за друг. Но защо е трябвало тъкмо на нас да прати една варварка?

— *Варварка ли?* — веднага се изправи Хедър, но тутакси ѝ се зави свят, та ѝ се наложи, пряко воля, да се отпусне отново върху възглавниците. От гняв и болка очите ѝ плувнаха в сълзи.

В същия миг вратата се отвори и влезе Халид. Той хвърли на майка си негодуващ поглед. Миримах посрещна бясна от гняв този ужасен син.

— Опитвам се да я успокоя — увери го тя.

— Ти си неспособна да успокоиш, когото и да било — отсече Халид.

Миримах стана и тръгна към вратата. Бяха я обидили дълбоко.

— Ако това глупаво момиче вземе лекарството, което му предписа докторът, ръката ще спре да го боли.

— Толкова си подла! — извика подире ѝ Хедър.

— Утре пак ще те посети — отвърна с най-сладката си усмивка Миримах.

— За да се убедиш, че не съм по-добре, нали? — не остана по-долу и Хедър.

— Точно така.

Миримах беше престъпила прага, но тихо „чакай“ я задържа.

— Можеш ли да ме научиш как се мамят търговците?

Миримах беше направо слисана, не само от внезапната промяна на настроението, но и от въпроса, който не разбра.

— Какво искаш да кажеш?

— Как мамеше търговците на пазара...

— Как се пазаря ли?

— Пазарене и измама не са едно и също — ухили се Халид.

— Продавачите го очакват от теб — добави Миримах.

— Можеш ли да ме научиш как става? — повтори въпроса си Хедър.

— Само ако си вземеш лекарството.

Хедър трябваше да се подчини и Миримах остави най-сетне двамата сами.

— Толкова ми е мъчно — каза Халид и седна съвсем близо до нея. — Аз съм виновен за болките ти. За нищо на света не биваше да ти позволявам да напускаш къщата, докато Фужер е все още в Истанбул.

— Какво общо има Невестулката с всичко това?

— Мисля, че той е подготвил този атентат.

— Но кинжалът не беше предназначен за мен. Нападателят искаше да убие майка ти — напомни му Хедър.

— Толкова важно ли е това?

— Фужер няма причини да убива майка ти. Не съм сигурна, че той стои зад атентата.

— Но тогава кой друг? — попита Халид.

— Какво би спечелил Фужер, ако убие братовчед ти?

— Той се бои, и то с основание от цялото ми семейство.

— И все пак това не е причина — Хедър сподави един стон. — Тези неща ги вършат най-често хора, за които изобщо не се подозира, че са способни на подобно нещо. Може би е жена.

Халид ѝ се усмихна малко снизходително.

— Много си миличка, когато се опитваш да използваш ума си.

— Да не бях толкова уморена... — закани му се Хедър. — Ние, жените, можем всичко, каквото и вие. Само че по-добре.

— Жена никога не би убила някого.

— Ако жената може да спаси живот, като мен днес, тя може и да убие.

— Жена би убила само ако собственото ѝ дете... — Халид млъкна. Поклати глава, погледна въпросително Хедър, отново поклати глава и вдигна очи към тавана, сякаш отговорът беше изписан там. — Не е невъзможно — каза тихо. — Кое?

Той я целуна нежно.

— Благодаря ти за насочването, мъничката ми.

— Моля те, кажи ми в кого се съмняваш.

— Има наистина една жена, за чието дете Мурад представлява заплаха. Но подобен план тя не би могла да изпълни сама.

— Грешиш като подценяваш жените — укори го Хедър.

Той ѝ се усмихна.

— Ти си всъщност прекалено умна за жена.

Хедър отново простена. Беше за съжаление твърде уморена, за да избие веднага подобни глупави мисли от главата на съпруга си.

— Подай ми, моля те, бързо чантата — помоли го тя.

— Сега трябва да заспиш.

— Само за миг. Пък и ръката вече изобщо не ме боли.

Халид измърмори нещо за глупостта на жените, но въпреки това стана и ѝ донесе чантата.

Хедър бръкна в нея и зашумоли с хартията, в която беше увита огърлицата.

Тя сложи подаръка в ръката му.

— Прекрасна е — каза Халид, — но мисля, че е малко голяма за теб. Украшението е всъщност за мъже...

— И аз съм го купила за мъж. За теб е.

В погледа, който ѝ отправи Халид имаше толкова любов, беззащитност и радост, че очите ѝ отново се изпълниха със сълзи. Никога жена не му беше правила подарък, дори майка му. Най-сетне той се усмихна плахо като малко момченце, което още не може да повярва докрай в щастието си.

— Не зная какво да кажа.

— Сложи си я.

Халид сложи огърлицата на шията си. Тя блестеше върху белия плат на ризата му.

— А сега кажи просто „благодаря“ — усмихна се Хедър.

— Ще я нося всякога близо до сърцето си — каза Халид. Гласът му беше дрезгав от възнание.

— Украшението ми напомни за теб.

— Така ли изглеждам? — попита с престорен ужас Халид.

— И ти, и животното сте тайнствени митични същества.

Халид би искал повече от всичко страстно да я прегърне, но превързаната ѝ ръка го възпря. Погали я нежно по косата, после каза:

— Сигурно си пръснала по мен всичкото си злато, та сега имаш нужда от още.

— Не, останаха ми още две... — Хедър изпъшка силно. С големи усилия държеше очите си отворени.

— Значи останали са ти цели две жълтици? — подигра ѝ се той.

— И ще си ги запазя.

— Но защо?

— Просто искам да притежавам малко злато.

Халид се усмихна. Той бавно се съблече и се мушна до Хедър, която го гледаше със сияещи очи, но отвърна на страстната му целувка само с поредното изпъшкване. След което очите ѝ се затвориха.

— Държиш се невъзпитано.

— Ти ме накара да изпия лекарството. Мъжете трябва да слушат жените си.

— Хайде тихо — той я целуна целомъдрено по чипото носле и я прегърна внимателно с едната ръка.

Хедър се гушна в него и се усети в пълна сигурност. Дали да не опита още веднъж.

— Ръката продължава да ме боли.

— Спи сега. Утре болките ще са вече много по-слаби.

— Ако дойде свещеник...

— Не желая да слушам повече за това.

— Но с един свещеник ръката ми щеше...

— Няма ли да млъкнеш най-сетне?

Страната, в която се озова, беше наистина невероятна. Странни хора, странни обичаи, други нрави. Въпреки това в близост до Халид тя чувстваше същата сигурност, както някога при баща си. Заспа успокоена.

Но Халид дълго не можа да заспи.

— Можеш да говориш чак след като се обърнат към теб — каза Халид.

— Не бива да поглеждаш никой мъж в очите — каза Миримах.

— Трябва да обуздаваш темперамента си — каза Халид.

— Трябва да внимаваш за поведението си. Не бива да ругаеш. Трябва да си почтителна — изреди Миримах.

— Позволено ли ми е да дишам? — попита твърде неуважително Хедър.

Стоеше като малко дете между майката и сина и да имаше как, щеше високо да изкрещи. Това продължаваше вече от пет дена. Но ако не озапти гнева си, Халид няма да я заведе в двореца Топкапъ. А Хедър жестоко страдаше от положението си на пленница на Миримах. Затова трябва да се въздържа. Но поне обвиняваше и двамата, размахвайки превързаната си ръка.

— Не бива да правиш така — каза Халид и я перна по здравата ръка.

— Сърби ме — протестира Хедър.

— Точно това имах предвид, когато човек го сърби, той не бива да се чеше.

— Писна ми да ви слушам... това бива, онова не бива. Като да сме в Средновековието.

— И не вдигай глас, когато говориш с мен.

— Какво ще ми направиш? Ще ме уплашиш до смърт? — разсмя се Хедър.

Застанала до снаха си, Тина се изкикоти. Миримах само поклати укоризнено глава. Дано снаха ѝ не изложи цялото семейство.

— Искаш ли да дойдеш с нас? — попита Халид.

— Да — отговори жена му.

— В такъв случай или ще се държиш както подобава, или ще останеш тук — Халид се обърна към Омар, който държеше фереджето.

Зад гърба му Хедър вдигна очи към небето, жест, който накара Тина отново да се изкикоти. Халид веднага се обърна, но не успя да открие нищо необичайно в невинния поглед на жена си.

От произшествието на пазара бяха минали две седмици. Въпреки че Миримах продължаваше да се ядосва от време на време на Хедър, тя се грижеше за снаха си и се стараеше да не критикува сина си по всеки повод и пред хора. Тина посещаваше всеки ден все още прикованата си към леглото снаха, за да я поразсее. Нощем Халид я държеше в прегръдката си, за да я брани от всичко лошо на този свят.

Хедър се оправяше с всеки изминал ден и с всеки изминал ден ѝ ставаше все по-сुकно. Искаше да е вън, сред природата, да усети най-сетне отново слънцето и вятъра в лицето си. Но ѝ разрешаваха само кратка разходка в градината, незадоволителна компенсация за онзи вид приключения, които тя толкова обичаше.

Когато принц Мурад научи кой е спасил живота на леля му, той настоя Хедър и Халид да му погостуват в двореца Топкапъ. Неговата майка, сестра му, собствената му съпруга и целият харем бяха ужасно любопитни да видят смелата жена от Запада.

— Ще свалиш фереджето чак като стигнем в Топкапъ — заповяда Халид и оправи гънките на дългото наметало.

— И не надничай през пердето на носилката към улицата, както го направи неотдавна на пазара — предупреди я Миримах.

— Позволено ли ми е изобщо нещо да върша?

— И да не се катериш по дърветата — добави ухилена Тина.

На Миримах всичко това не ѝ изглеждаше никак смешно. Халид също беше нервен, нещо, което не беше забелязвала у него досега. Всеки случай белегът му непрекъснато потрепваше.

В себе си Хедър триумфираше. Така им се пада. Бяха си позволили да не вземат на сериозно братовчедка на английската кралица! И да твърдят, че тъкмо тя била варварка.

Яхнал великолепия си черен жребец, Халид бдеше за сигурността на групичката, която си проправяше бавно път през многолюдните улици на Истанбул към пристанището. Дамите седяха в носилките със спуснати пердета, носени от робите на Миримах. Щом

стигнаха кея, Халид я отведе до един от великолепните кораби на султана, който потегли през Босфора към двореца Топкапъ.

На сушата вече ги очакваше ага-килярът, за да ги преведе в пълна сигурност покрай навъсените стражи на султана. Към харема се минаваше през сарая за карети. Няколко евнуха пазеха огромната тежка врата от инкрустирано със седеф тъмно дърво.

Хедър се радваше, че дългото було ѝ позволява да се оглежда любопитно, без някой да забележи непристойното ѝ държане. Тези безбройни стражи наистина ли бяха сложени само за да възпират достъпа на неканени гости? Или трябваше да пречат на жените от харема да бягат? Всеки случай бягство от тук изглеждаше невъзможно.

Ага-килярът ги преведе през двора към покоите на нур-у-бану.

Гостната на баш кадъната беше най-великолепното помещение, което Хедър някога бе виждала. Безкрайни килими с копринен блясък застилаха покрития с плочки под. Огромен бронзов мангал пръскаше светлина и топлина. Стените сияеха с пастелни тонове. Изкусно украсените в ориенталски стил прозорци с изпъкнали стъкла гледаха към разкошна градина.

Две жени и много красив млад мъж с червеникаво златна коса, чудесно контрастираща с тъмнокафявите му очи, бяха насядали върху брокатени възглавници около плоска кръгла маса от кована мед. Повъзрастната жена, майката на Мурад, се усмихна, като ги видя да влизат.

— Добре дошла, сестро на моя съпруг — каза тя, а после погледът ѝ падна върху Хедър. Обърната към Миримах, попита: — Това тя ли е?

— Да... за съжаление.

Хедър се обърна възмутена към свекърва си, но Халид спаси положението.

— Искам да ти представя Хедър, моето Диво цвете. Хедър, това е нур-у-бану. А това — посочи той с глава хубавия мъж — това е принц Мурад, моят братовчед.

— Позволи ни да видим лицето ѝ.

С помощта на мъжа си Хедър свали фереджето.

— Е, значи срещаме се отново — засмя се Мурад. — Имах възможност да се възхитя на хубостта ти още по време на търга.

Хедър изпита ужасен срам, че той е бил свидетел на тази тъмна глава от нейния живот. Пламна и сведе поглед към пода.

— Твоята нравственост и скромност те правят само още по-хубава — поласка я Мурад. После се обърна към другата жена, тъмнокоса красавица, седнала до неговата майка. — Това е моята кадъна, Сафие.

Хедър леко се поклони. После прошепна бързо на Халид:

— Какво значи кадъна?

Мурад беше чул, разбира се, въпроса.

— Сафие е майка на първородния ми син.

— Племеннико, трябва да ти се скарам. Твоето Диво цвете няма нищо общо с описанията ти — закани му се шеговито с пръст нур-у-бану.

Миримах тихо се засмя. Хедър поглеждаше объркана ту единия, ту другия.

— Халид твърдеше, че косата ти имала цвета на изсъхнали портокали — закачи го Мурад. — А очите ти били...

— Няма ли да ни поканиш да седнем? — прекъсна Халид рязко подигравките, чиято мишена бе станал изведнъж.

— Разбира се, моля ви, седнете — каза нур-у-бану. Тя също съдържаше с мъка смеха си.

Всички се отпуснаха изискано върху огромните меки възглавници. Топлината на дървените въглища пропъждаше есенния хлад. Хедър се поотпусна. Нур-у-бану позвъни с малко звънче и множество слуги влязоха в стаята с огромни подноси в ръце. Сложиха на масата грозде, смокини, фурми, малки курабии и други сладкиши, предложиха освежителни напитки.

— Но къде е Шаша? — попита Тина.

— Моята ужасно невъзпитана и разглезена сестричка никога не присъства...

Но още преди Мурад да довърши, вратата бързо се отвори и малък вихър се втурна в покоите. Трябва да беше на възрастта на Тина, но със светлокестенява коса, много светли сини очи и малко чипо носле.

— Тя ли е? — попита Шаша, вместо поздрав и посочи Хедър.

Хедър се беше втренчила в гроздето, което държеше в ръка. Беше ѝ неприятно да я оглеждат така. Никой от присъстващите не би

могъл да се нарече учтив. За разлика от тяхното, нейното държане беше безукорно.

— Хедър, това е Шаша, сестрата на Мурад — представи ги взаимно Халид.

— Каква хубава коса имаш! Цветът ѝ е като на слънчев залез — каза възхитено Шаша. — Е, как е да си омъжена за Дивия звяр на султана? Харесва ли ти? — бъбрееше Шаша, като не забравяше и да си пъха по няколко зърна грозде в устата, а после се настани върху възглавниците между Миримах и Хедър.

— Шаша, къде остави обноските си? — смъмри я нур-у-бану.

— Разкажи ни как успя да спасиш живота на леля? — Шаша изобщо не обърна внимание на майка си. — Може ли да видя ръката ти?

Хедър вдигна високо все още превързаната си ръка.

— Дреболия — каза тя скромно.

— Не е, разкажи ни всичко — настоя сега и Сафие.

— Хедър придружи майка ми и сестра ми на пазара — каза Халид, забелязал колко неуверена стана изведнъж Хедър. — Като видяла разбойника да се приближава, дръпнала майка ми на земята и се изправила срещу нападателя с голи ръце.

— Хедър е най-смелата жена, която познавам — каза Тина.

— Тя се страхува само от дърветата.

Миримах се разсмя. И Халид не можа да не се усмихне.

— Непременно трябва да чуя тази история — каза Мурад.

— Хедър се покатери на едно дърво да набере праскови. Но като погледна после от върха към земята, я достраша да слезе. За неин късмет Халид дойде и я спаси.

Всички се разсмяха, с изключение на Хедър.

— Свинското е любимото ѝ ястие — каза Миримах. — Затова Халид ѝ позволи всеки петък да хапва свинско месо.

И пак се разсмяха всички, с изключение на Хедър. Тя се опитваше да овладее темперамента си и да не се изчерви.

— Защо не казваш нищо? — попита Мурад. — Толкова ли си свенлива?

Хедър видя как Халид свива предупреждаващо вежди и се престори на наистина ужасно свенлива.

— Бих искала да изуча вашите нрави и обичаи, но все още често греша. Моят мъж ми е заповядал нищо да не казвам.

— И какво още ти заповяда? — усмихна се Мурад.

— Ами че не бива да поглеждам никой мъж в очите. Не бива да съм невъздържана. Не бива да наричам никоя жена вещица и не бива да се чеша — при това мъченическо опяване тя погледна Мурад в очите, с надежда да срещне съчувствието му.

— Каза ти и да не се катериш по дърветата — добави Тина.

Сега се разсмяха всички, с изключение на Халид. Изглежда се обиди.

— Носиш много странна огърлица — каза Мурад, забелязал мрачния израз на лицето на братовчед си. — Див звяр на шията на Дивия звяр.

— Подарък от жена ми — обясни гордо Халид.

— Изглежда много те обича — забеляза Мурад.

— Щях да го обичам още повече, ако беше довел свещеник. Защото така не сме истински женени — ето... случи се все пак. Без да се замисля, Хедър просто го беше издърдорила.

— Млъквай! — изръмжа Миримах.

— Не я навиквай, моля те — каза Сафие, която добре помнеше какво бе изживяла тук тя, венецианската благородничка, докато беше отначало само наложница. — Тя е подкупващо откровена и пряма, а това е черта на характера твърде рядка между тези стени. Трудно е, когато изведнъж ти забраняват да вярваш в онова, в което си вярвала винаги. Казвам го от опит.

— Изглежда поне по един въпрос сме на еднакво мнение — каза на снаха си нур-у-бану.

— Свекърви и снахи винаги ще се карат — каза Мурад на Халид. — То си е в реда на нещата.

Нур-у-бану се надигна от възглавницата си.

— Ще покажем на Хедър палата, докато вие се срещате със султана.

— Ела, братовчедке — каза Шаша и дръпна Хедър за здравата ръка да стане. — В градината няколко придворни дами се развличат с игри.

Трите млади изтичаха навън. Само нур-у-бану, Миримах и Сафие ги последваха бавно и с достойнство, както подобаваше на техния сан.

Градината на султана, обградена отвсякъде с кипариси, беше райско море на спокойствието. Жасмин, рози и върбинки изпълваха въздуха с омайващия си аромат. Тесни чакълести пътечки водеха към езерца със златни рибки, по които плуваха водни лилии. Уютни беседки и малки заслони предлагаха сянка, от водоскоци с различна големина струеше вода, чуваше се припряното цвърчене на щурците и квакането на жаби.

— Защо има толкова много шадравани? — попита Хедър.

Тина и Шаша се спогледаха безпомощно и свиха рамене. Водоскоците си бяха тук открай време и двете момичета никога не се бяха питали защо.

— Течащата вода може да запази в тайна доверителни разговори — усмихна се нур-у-бану. — Шумоленето ѝ би затруднило подслушващия да чуе разговор, който не е предназначен за неговите уши.

— Хайде, елате да поиграем — извика нетърпеливо Шаша.

До тях долитаха смехът, кикотенето и виковете на жените.

— Играят на „господинът от Истанбул“.

Шаша преведе Хедър и Тина покрай засадени нагъсто дървета на малка поляна с ниско окосена трева. Там евнусите пазеха десет млади жени, които си доставяха удоволствие със странна игра. Девет от тях носеха шалвари от бял муселин и туники, а на главите си кръгли шапчици от златотъкан брокат.

Но една от жените беше навлякла кожено палто с козината навън, а вместо корона носеше издълбана любеница. Беше си надебелила веждите с въглен и си беше изрисувала огромни мустаци. Яхаше заднешком едно магаре, с едната си ръка държеше опашката му, а в другата броеница, от тези, които носят мюсюлманите, само дето тази беше от скилидки чесън.

Някой ритна магарето и то взе да хвърля къчове, като се опитваше да свали ездачката. А тя, колкото повече се кикотеше, толкова по-силно се олюляваше на несигурната седалка. Само след минути се озова на тревата.

— Може ли и аз? — попита Хедър.

— Но ръката ти — протестира Гина.

— Тя не ми трябва — заяви високомерно Хедър. — Мога да яздя и с една ръка.

Нур-у-бану погледна въпросително Миримах, която даде с кимване съгласието си.

— Сега вече и Хедър може да язди — нареди баш-кадъната.

Хедър си свали наметалото, нахлузи коженото палто и си натъкми любеницата на главата.

— Сигурно можеш с часове да яздиш това глупаво магаре — каза ѝ възхитена Шаша, докато ѝ рисуваше с въглен веждите и разкошни мустаци.

Един от евнусите я вдигна на магарето, изчака тя да го хване за опашката и плесна леко животното. То веднага взе да хвърля къчове, за да свали Хедър. Но опитната ездачка знаеше как се обзавдат млади животни. Все щеше да се справи и с едно магаре. Изведнъж магарето препусна по една стръмна пътечка и преди евнусите да успеят да го хванат, спря като заковано.

— Хедър! — чу се познат глас.

Тя се озърна плахо и видя пламналото му от гняв лице.

— Какво си въобразяваш? И какво значи всичко това?

— Тъкмо се канех да избягам. Мислиш ли, че щях да стигна далеч с този костюм? — попита тя предизвикателно.

Мурад избухна в смях, но Халид изглеждаше сериозно ядосан.

Другите жени зяпаха Хедър. Нито една от тях и никога не се бе осмелявала да се държи така неуважително със съпруга си. А този мъж не беше кой да е. Беше принц Халид, от когото се страхуваха всички.

Като разбра, че той няма да отстъпи, Хедър се извини, но добави:

— Майка ти ми позволи.

— Как можа да го допуснеш — изгледа Халид гневно майка си.

— Но „господинът от Истанбул“ е невинна игра — отговори Миримах.

— Невинна ли? Ами ако тя носи сина ми под сърцето си и ако магарето я хвърли?

— За това не помислих — засрами се Миримах.

— Твоят син ли? — попита Хедър. Тя изобщо не беше помисляла сериозно за това, че може един ден да стане майка.

Халид я погледна.

— Ами това става, когато хората се лю...

— Всяка от тези жени може да е бременна — опита се да го успокои Мурад. — Въпреки това султанът не им забранява малкото

радости, които имат.

— При цялото ми уважение, но никоя от тези жени не е моя съпруга. Освен това султанът вече има двама сина — каза Халид.

Мурад кимна.

— Измислете си друга игра, докато ни гостува съпругата на принц Халид — извика той на жените от харема.

— Можем да играем във водата на гоненица — предложи Шаша.

— Не — отсякоха Хедър и Халид в един глас.

— Заради ръката ти? — попита Шаша.

— Смелата ми съпруга се бои от водата — каза малко злобно Халид. — Понеже не знае да плува.

Хедър вдигна обидено поглед към небето.

— А на гоненица тук в градината? — предложи една от жените от харема.

— Или на живи гатанки?

— Трябва да заведем гостите преди вечеря и в банята — прекъсна рязко нур-у-бану препирнята им.

Тя поостана още малко с Миримах, а групичката се запъти отново към палата.

— Срещнахте ли се със султана? — попита нур-у-бану.

— Не, срещата се отложи. Султанът е още при Линдар — отговори Мурад.

Нур-у-бану кимна. После се обърна към Халид.

— Не се тревожи за твоето Диво цвете. Ще се погрижим за нея — после и те последваха останалите в покоите на харема.

Когато влязоха в банята на харема, на Хедър ѝ секна дъхът. Беше облицована цялата в чудесен светъл мрамор. През застъкления покрив се лееха слънчеви лъчи, тънки колони разделяха широко скроеното помещение. Подът и стените бяха покрит с красиви керамични плочки. Край стените имаше цяла редица умивалници с лъснати до блясък месингови кранове.

Гореща пара, приглушени разговори и тих смях се смесваха тайнствено. Навярно стотина от най-прекрасните жени, които Хедър бе виждала, изпълваха банята, обслужвани от прислужници и евнуси. Някои жени бяха съвсем голи, други с дреха от фино платно, толкова влажно от горещината в банята, че под него ясно се очертаваха прелъстителни извивки. Явно никоя от жените не се притесняваше от

голотата си. Отпуснати, те се наслаждаваха на топлината на курните, пиеха горещ ментов чай, смееха се и си бърбраха.

Хедър никога не беше виждала толкова много голота. Когато младата робиня се приближи, за да ѝ свали тежката хавлия, тя пак се притесни. Отблъсна безпомощна, момичето.

— Свали я! — заповяда ѝ невъзмутимо Миримах. — Неучтива си.

— Не! — Хедър се обърна към Миримах и дъхът ѝ секна, когато видя собствената си свекърва съвсем гола.

Нур-у-бану сподави смеха си. И сякаш говореше на дете, обясни много търпеливо на Хедър:

— Тук всички сме добри приятелки. Пък и никоя от нас не притежава нещо, което другата да няма.

Хедър свали колебливо хавлията.

Миримах я огледа от глава до пети.

— Не, ти не носиш семето му — заяви тя и се обърна на пета.

Преди Хедър да успее да отговори, Тина и Шаша я откриха и я повлякоха към един ъгъл на банята, където телякини търкаха старателно жените.

Шаша бърбреше без точка и запетайка и така спасяваше Хедър от, изглежда, нерешимата задача да разговаря с непознати и голи жени. Хедър се поокопити. Седнала на ръба на затоплената курна, тя гледаше Тина и Шаша, които се плискаха във водата.

— Онези жени ей там си боядисват очите с въглен срещу уроки — каза Сафие, седнала до тях. — А онези си мият косата с жълтък.

— Но те пилеят така даровете на Алах — повтори Хедър думите на мъжа си.

Сафие поклати глава.

— Белтъкът се използва срещу бръчки. Втрива се внимателно в мократа кожа.

Любопитството на Хедър беше събудено.

— Значи ли това, че човек може да изяде жълтъка и да използва белтъка против бръчки?

— Да.

— Ами онези жени ей там?

— Те втриват в кожата си крем от жасмин и млени бадеми. От него тенът става по-светъл — отговори ѝ Сафие.

— Дали ще мога да избеля с него луничките си? — попита заинтригувана Хедър.

— На принц Халид не му ли харесват луничките ти? — засмя се Сафие.

— О, за това изобщо не помислих — отвърна Хедър. — Откъде да зная дали ги харесва.

— В такъв случай за кого ще ги махаш? — сега вече Сафие я гледаше с нескрито любопитство.

— За себе си. Мразя луничките си.

Сафие сви рамене.

— Не вярвам да успееш, но защо да не опиташ. Ще трябва, може би, само да използваш редовно крема.

Като постояха в парната баня, нур-у-бану и Миримах ги преведоха през широк вестибюл и няколко по-малки помещения, затоплени от зазидани в пода тръби, в една малка стаичка. Там им махнаха космите по срамните места, изтъркаха им петите с пемза, докато станаха меки и гладки. А след масажа жените легнаха за цял час в тепидариума, да отпочинат и подремнат. Тежки завеси, окачени на бронзови корнизи закриваха стените, персийски килими — подовете. Жените можеха удобно да се излегнат на ниските дивани, украсени с множество меки възглавнички. Въздухът беше изпълнен с приятния дъх на ароматизирани свещи.

Увити в хавлиите, жените лежаха мълчаливо една до друга, всяка потънала в собствените си мисли. После нур-у-бану даде знак за тръгване и ги отведе в просторната гостна на харема, където щяха да вечерят. Като баш кадъна на султана тя имаше в харема собствени покои, но нур-у-бану знаеше колко любопитни са одалиските, наложниците на султана, да зърнат чужденката.

Когато влязоха, вечерята вече беше сложена върху сребърни подноси. Имаше пилаф, ястие от агнешко месо, най-различни задушени зеленчуци в сос от лимон и зехтин, както и сини домати. Вместо розовата вода, която поднасяха обикновено, този път пиха боза, възкисела напитка от ечемик, подправена с канела. Всяка си взе снежнобяла, копринена салфетка, промушена в седефен пръстен.

Гладна, Хедър посегна с пръсти към яденето и се опита да хване късче патладжан. Като видя, че си е окапала превръзката, посегна с другата ръка. Но в последния миг си спомни една от заповедите на

Халид. Лявата ръка е предназначена за всичко „чисто“. С нея не бива да се яде и тя не бива да се подава на друг човек.

Хедър се озърна предпазливо. И най-младите момичета се хранеха съвсем различно от нея. С три пръста на дясната ръка те посягаха внимателно и целенасочено към ястията и докато за Хедър можеше да се каже, че се храни като дете, те го правеха много елегантно. Само връхчетата на пръстите им се изцапваха леко със зехтин и сос. Жените първо избираха с очи най-добре нарязаните късчета месо или зеленчук, а после посягаха с премерено движение и то без да прекъсват разговора си.

— Когато се научиш най-сетне правилно да се храниш, само връхчетата на пръстите и устата ти ще докосват ястията — каза Миримах.

Този ден тя явно беше взела Хедър на мушка и не изпускаше случай да я изложи пред другите жени. Хедър страшно се изчерви, притихна и посегна малко плахо към парче патладжан.

— Ако ядеш повече сини домати, ще станеш непразна — подканяше я Сафие.

— Какво искаш да кажеш?

— Сините домати имат магическа сила — обясни ѝ Сафие. — Те могат да изпълнят и по-особено желание.

Вече малко объркана, Хедър посегна все така напрегнато към парчето патладжан, което все ѝ се изплъзваше от пръстите. Изобщо не забелязваше леко ужасените погледи на останалите жени.

— Какво по-особено желание? — попита Хедър колкото може по-безразлично. Сигурно пак щеше да се изложи.

— Когато една жена сънува сини домати — обясни ѝ нур-у-бану — това значи, че е бременна.

Мазното парче патладжан цопна тутакси в скута на Хедър. Тя се втрени в него, сякаш се надяваше невинният зеленчук да ѝ помогне да види бъдещата си съдба. Последните няколко месеца бяха прелетели край нея, а животът ѝ коренно се беше променил. Отвлякоха я. После се омъжи. А сега за всички тя е очевидно бъдеща майка. Всичко се развиваше малко прекалено бързо за една седемнайсетгодишна девойка. Да, сигурно ще иска да стане майка, но никога не се беше замисляла сериозно над това. Беше ли вече в

състояние да носи отговорността за безпомощно мъничко същество? Обича децата, ще да обича и своето. Но не е ли малко рано?

Другите жени явно се досещаха за какво мисли Хедър. Въздържаха се да подхванат темата още веднъж.

Влязоха роби и наляха от сребърни кани топла вода в тасчета, за да си измият ръцете. Подадоха им и парфюмирани кърпи, украсени от край до край със златно взмо.

— Майко, разкажи ни пак приказката за лаковата стая — помоли Шаша.

— Преди много години живял могъщ султан. Бил жесток и безсърдечен човек — подхвана нур-у-бану. — Когато разбрал, че една от любимите му наложници, чудно хубаво младо момиче, се е влюбило до полуда в красив младеж, той решил да подмами любовниците в страховит капан. Клетата наложница и прекрасният ѝ възлюбен били заловени, когато страстно се прегръщали. Те хукнали през дългите коридори на палата, дано си спасят живота. Султанът ги преследвал с изваден кинжал, за да си отмъсти за нанесената обида. Когато любовниците стигнали до покоите на момичето, скрили се в стая с лакирани китайски паравани. Султанът отворил вратата, готов да им нанесе смъртоносните удари, но стаята била празна. Любовниците изчезнали.

— Но къде са отишли? — попита Хедър.

— Изчезнали заедно във вечността — отвърна замечтано нур-у-бану.

— О, колко романтично! — въздъхна Хедър.

— Бозата май те е хванала — засмя се Шаша.

— Любимата ми приказка е за славея и розата — каза Сафие.

— О да, и тя е много хубава. Разкажи я на Хедър, тя сигурно не я знае — каза Тина.

— Живял едно време един славей. Той се влюбил в разкошна бяла роза. Една нощ сладката песен на славея събудила розата от дълбокия ѝ сън. Сърцето ѝ спряло да бие от омая, защото разбрала, че славеят пее тъй прекрасно в чест на нейната хубост.

— Обичам те — промълвила тя. При това признание в любов бялата роза се изчервила. От тогава в целия свят почнали да цъфтят розови рози. Славеят се приближил смело към розата. Все по-близо и по-близо, а розата разтворила листенца. И тогава славеят ѝ откраднал

девствеността. От срам розовата роза станала тъмночервена и тогава в целия свят разцъфтели тъмночервени рози.

— Било много отдавна заключи със смях Сафие, — но и до днес славейт обожава розата. Само че вече няма кой да чуе любовните му излияния. Розовата пъпка остава завинаги затворена за него.

— Прекрасна приказка — каза тихо Хедър и изпита изведнъж съчувствие към славей.

— Аз пък зная една приказка, която още никой не е чувал — похвали се изведнъж Шаша.

— В една далечна страна живеело диво животно, което отнесло от страшна битка много дълбок белег. Животното било толкова диво, че се покорявало само на своя повелител, един могъщ султан. Но ужасът, който то вдъхвало, си имало цена. Дивият звяр бил много самотен и усещал, че никой не го обича. На другата страна на света, в голямо тайнствено царство растяло диво цвете с магическа сила. Когато порасло и наближило време да цъфне, Алах се намесил в съдбата и на двамата. Силни ветрове изкоренили дивото цвете и го отнесли през моретата, езерата и реките на целия свят чак в страната на султана. Случаят пожелал ветровете изведнъж да стихнат и дивото цвете паднало право пред краката на дивия звяр. Вместо да стъпче дивото цвете с лапите си, той спрял и вдъхнал непознатия му мирис. Ароматът го изпълнил с толкова силен копнеж, че той вдигнал глава към небето и изпял с преливащ от тъга глас любовна песен за дивото цвете. И както цветята се изправят и разтварят листенца на топлината на обедното слънце, така и дивото цвете докоснало дивия звяр, гушнало се в него и почнало да расте и цъфти под лъчите на нежната любов, която събудило в него. От този ден страшният звяр и дивото цвете станали неразделни. Самотата на предишните дни изчезнала завинаги от живота на звяра.

Всички изръкопляскаха, възхитени, също и Хедър, въпреки че ѝ стана малко неприятно да се озове в центъра на вниманието.

Не мислеше, че е способна да играе ролята на героиня на приказка. Съвсем погрешно беше и предположението, че от пламенна любов към нея Халид ще почне да вие и да скимти. Но това беше, изглежда, едно от малкото удоволствия на тези жени, все робини.

— Моята любима приказка е всъщност гатанка — прекъсна Миримах мислите ѝ.

— О, лелю, разкажи ни я, моля те — настоя Шаша. — Много обичам гатанки.

Миримах кимна.

— Един ден най-съвършеният мъж и най-съвършената жена в Истанбул потеглили на кон за Бурса. По пътя на коня му паднала подкова. Кой от двамата слязъл да подкове отново коня?

Шаша, Хедър и Тина се спогледаха, но поклатиха безпомощно глави.

— Съвършената жена, то се знай — усмихна се Миримах. — Защото съвършен мъж изобщо няма.

Всички се разсмяха високо и заръкопляскаха.

— Мъжете имат само два недостатъка — опита късмета си и Хедър.

Свекървата ѝ хвърли подозрителен поглед.

— Всичко, което казват, и всичко, което вършат.

И сега всички се разсмяха, даже Миримах.

В това общество всички жени се чувствуваха добре. Те често воюваха помежду си, но днес бяха като сестри. И щяха да помнят още дълго този ден.

— Какво става тук? — прозвуча изведнъж нечий глас.

Всички се обърнаха в посоката, от която беше дошъл ясният и хладен глас. Никоя не искаше да пропусне възможността да види новата кадъна на султана. А тя се приближи с подчертано бавна походка към групата, придружена от предания си евнух Ямал. В ръцете си държеше бебе, своя син.

Беше средна на ръст, но с чувствени форми. Кафявите ѝ очи блестяха прелъстително, тъмната лъскава коса се спускаше на меки вълни по гърба ѝ почти до кръста. Въпреки харемните клюки, че най-новата фаворитка на султана къносвала първите си бели кичури, сигурно потвърждение нямаше. Но и да беше вярно... щеше да си остане завинаги тайна между Линдар и Ямал. Линдар се разположи на запазения за нея диван и даде знак на Ямал да ѝ донесе наргилето.

— Линдар кадън — каза нур-у-бану и направи усилие да се усмихне за поздрав. — Това е Хедър, Дивото цвете. Тя е съпруга на принц Халид.

— Здравейте — каза Хедър.

Линдар ѝ кимна снизходително.

— Какво сладко бебе — каза Хедър и погледна възхитено детето. Този път усмивката на Линдар беше искрена.

— Нали е прекрасен? Само на три месеца, но вече същинско лъвче.

— Покажи й крачето му. Недъгът на детето ти спестява на Мурад опасността някой да оспори правото му за трона — каза сухо Миримах. Другите жени се изсмяха коравосърдечно, сложили длан пред устата.

— Ядис! — измърмори Линдар.

Преди свадата да избухне, Ямал се върна с наргилето. Линдар пое дълбоко няколко пъти, после се усмихна подкупващо на Хедър.

— Искаш ли да опиташ? — подкани я със сладък гласец. Щеше да е чудесно да намери съюзничка в тази чужденка. Толкова близко е до сестрата на султана, може толкова неща да знае, да научава. Колко хубаво ще е да си има шпионка, способна да дебне всяка крачка на Миримах.

Хедър пое крайчеца на наргилето и се опита да вдиша.

Наргилето взе да съска, да пръска, а Хедър се задави. Но след това й стана толкова приятно и така се отпусна. Дори леко й се приспа.

— Добре ли си? — попита подозрително Миримах.

Хедър изобщо не реагира на въпроса, загледана мечтателно през прозореца.

— За какво мислиш сега? — попита я тихо Шаша.

— Ах, за дома... за Англия.

— Разкажи ни за Англия — помоли Шаша.

— Англия е райска градина. Англия е толкова хубава, сякаш завинаги благословена от Бога. Напролет много вали, през лятото всичко потъва в зеленина, наесен всичко грейва с прекрасни багри, а през зимата природата е сякаш новородена и недокосвана. Сутрешната мъгла се носи над долини и планини като дъх на дракон и покрива всичко с непрозрачното си було.

— И вашият султан ли е толкова могъщ и прекрасен като нашия? — попита Шаша.

— Ние нямаме султан. Нито цар — отговори гордо Хедър. — Моята страна се управлява от кралица, кралица Елизабет.

Някои жени възкликнаха тихичко от учудване. Всички я погледнаха с любопитство.

— Страна, управлявана от жена? — наостри уши Миримах.

— Ами мъжът ѝ? — попита нур-у-бану, в чиито ръце беше съсредоточена всъщност не малко власт.

— Наричат Елизабет девствената кралица. Защото не е омъжена — отговори гордо Хедър. Беше много доволна от предизвиканото внимание. — Откровено казано, съмнявам се, че би приела съпруг. Моята братовчедка не би желала да споделя властта си с мъж.

— Кралицата е твоя братовчедка? — попита, впечатлена, Шаша. Хедър кимна.

— Но кой ще управлява Англия, когато кралицата умре? — попита Линдар, очевидно много заинтригувана от темата. — Нали и ние, жените, не сме безсмъртни, а девственица не може да има наследници.

Хедър сви рамене. Прекалено самоуверено и почти високомерно, отговори:

— Кралицата ще определи сама наследника си. Кой знае, може да е отново жена.

— Прекланят ли се мъжете във вашата страна пред тази кралица? — любопитства една от жените.

— Както вие се прекланяте пред султана, така и у нас всеки се прекланя пред кралицата, разбира се, и мъжете. Всички се стараят да спечелят нейното благоволение, да прочетат в очите ѝ всяко нейно желание.

— Тя носи ли фередже? — попита Тина, която навярно вече мислеше за предстоящата си сватба.

Сега Хедър поклати подчертано и уверено глава.

— Не, ние англичанките сме свободни. Ние никога не слагаме фередже.

Оживено бърбене и шепот изпълни доскоро толкова спокойното помещение. Сякаш всеки говореше едновременно с всички. Всяка от жените си представяше колко хубава би била съдбата ѝ в онази далечна страна. Англия изглежда наистина е земният рай.

— У нас в Англия няма роби — добави гордо Хедър. А после поукраси истината. — Ние, англичанките, можем да си вършим каквото си щем. Можем и да пътуваме където си пожелаем. Можем, разбира се, и сами да си избираме съпрузи.

Тъкмо когато тази лъжа се откъсна от устните ѝ, влезе ага-килярът. Само благодарение на неговото присъствие сред благопристойните дами от харема не настъпи същински ад.

— Принц Халид очаква семейството си при сайванта за карети — съобщи важно ага-килярът.

— Ах, остани, моля те — настояваше Шаша. — Поръчай да му кажат, че ще поостанеш и ще се прибереш, когато ти намериш за добре. Нито миг по-рано.

Ага-килярът зяпна от учудване. Знаеше се, че Шаша е много глезено момиче, но досега не се бе осмелявала да прояви неуважение към мъж.

Той, главният евнух на този харем, би...

— Ами да, накарай го просто малко да те почака — каза ѝ Линдар.

Ага-килярът се обърна ужасен към нея. Не можеше да повярва на ушите си.

— Че какво пък толкова? — този път нур-у-бану препълни чашата. — Той е, в края на краищата, само един мъж.

За пръв и навярно единствен път през живота си двете съпернички бяха на едно мнение. И двете бяха увлечени от разказа на Хедър за силни и независими жени, които не носят фереджета.

Тук нещо не е наред, помисли си ага-килярът. Нещо нарушава всички приети правила. Нещо би могло да наруши даже домашния мир, над който той е сложен да бди. Султанът не бива в никакъв случай да се ядоса...

— Другия път ще ви покажа някои английски игри — обеща Хедър. Когато свежърва ѝ се надигна от възглавниците, веднага скочи и тя.

Ага-килярът ги преведе през коридорите-лабиринти. След малко стигнаха навеса за карети и той побърза да предаде дамите на грижите на Халид. Нямахше време за губене. Трябваше веднага да разбере каква лудост е нападнала жените от харема на великия султан, както одалиските, така и кадъните. Защото спокойствието в харема беше не само негов дълг, той отговаряше за него с живота си.

Когато ага-килярът се отдалечи, Халид погледна въпросително майка си. Миримах кимна и изведнъж на лицето ѝ се изписа усмивка.

Халид не я беше виждал да се смее така. Прегърна, Хедър, безкрайно щастлив. Изглежда всичко е минало добре.

Вгледа се с любов във възбуденото ѝ лице.

— Сърцето ми е изпълнено с радост — каза той и възнагради с много похвали доброто ѝ държане. — Горд съм, че мога да нарека своя толкова прекрасна жена.

Халид се гордя със съпругата си цели два дена.

На втория ден след успешното ѝ посещение в палата Топкапъ, Хедър тъкмо закусваше малко късно с рохък жълтък. Омар, отдавна оздравял от копривната треска, беше по-активен от когато и да било. От известно време беше зает с мисълта какво ще облече Хедър този ден. Тя го наблюдаваше истински развеселена. Никога няма да разбере защо хората толкова се главоболят с избора на дрехи, които и без туй малцина ще видят. Та тя все още нямаше право да напуска къщата и градината.

— Запази ли белтъка за маската ми за лице? — попита тя Омар.

— Разбира се, принцесо — обърна се към нея Омар. — Принцесо, нека още веднъж ви кажа колко съм горд, че сме направили толкова добро впечатление в двореца.

— Сме?

— Без моите ценни указания и успешните ми уроци по езика щяхте да засрамите принца и семейството му — заяви хладно Омар. — А за да сме щастливи и занапред, трябва само да забременеете от принц Халид.

— Хедър!

От прага изкънтя гласът на Халид. Беше бесен. Толкова бесен Хедър още не го беше виждала. Той блъсна рязко вратата и се втурна към нея.

— Ако ти е мил животът, ще ми разкажеш всичко!

Хедър веднага разбра, че не е само закана. Тя извика и се скри зад безпомощния Омар. О, Божичко, какво е сторила снощи или тази заран, та принцът е като луд?

— Бременна ли е? — изрева Халид на Омар.

— Не, господарю.

Той го блъсна грубо встрани и така сграбчи Хедър за ръката, че тя извика от болка.

— Нищо не съм направила — възкликна тя и се опита да се освободи от стоманената му хватка.

— Недей да ми противоречиш, че ще те набия — закани ѝ се той.

Като изригваше турски ругатни, Халид я повлече през цялата стая до дивана. Беше толкова разгневен, че трябваше да седне. После скочи пак и само силно я разтърси. Не, никога няма да му даде сърце да удари Хедър.

— Не съм разпилявала богатствата на Алах — извика Хедър. — Вече не изхвърлям белтъка.

— Какви ги дрънкаш, глупава жено? — Халид вече беше сигурен, че е заобиколен от идиоти и луди.

— Използвам белтъка за маска против бръчки.

Той я придърпа към себе си, но в погледа му нямаше и сянка от топлота или обич.

— Нямаш никакви бръчки, не ставай смешна.

— Да беше ме видял преди...

— Млъквай!

— ... преди имах, не съм ли права, Омар? — Хедър наистина нямаше представа какво е сгрешила, но и не искаше да разбере.

Малкото човече кимна безпомощно и се разтрепери.

— Алах, прати ми търпение. Заобиколен съм от побъркани и идиоти — не можеше да се успокои Халид.

— Не съм идиотка — о, Господи, какво ли е забъркала този път?

— Млъквай — затвори очи Халид. Тя не разбра, че брои до двайсет, та дано поне малко се овладее. — Кажи какво си направила в Топкапъ?

— В Топкапъ?

— Бяхме там завчера, ако си спомняш. Какво се е случило?

— Но...

— Ако не ми кажеш веднага какво...

— Играхме с жените от харема на различни игри... после отидохме в банята, после ядохме — Хедър трепереше от страх. Но в същото време беше бясна, задето се държи с нея като с малко дете.

— Друго?

— Нищо. Ох, причиняваш ми болка — Хедър се опита да се отскубне, но Халид не пусна ръката ѝ.

Той извади от ръкава си два пергаментата и ги разгъна пред очите й.

— Пратеник на султана току-що ми връчи тези документи.

— Какво пише в тях?

Халид вдигна високо един от пергаментите.

— Този, мила ми жено, ти заповядва да се явиш пред султан Селим. Обвинена си в държавна измяна. А държавна измяна, ако мога да добавя нещо, се наказва със смърт.

Хедър преглътна и пребледня като платно. Омар нададе къс вик и се хвана за гърдите. Край на всичките му мечти. Вече виждаше господарката си на дъното на Босфора, а пък той, той ще умре от глад. Или ще ги осъдят и двамата. Да, да, и той никога, ама никога няма да забогатее.

— Това трябва да е грешка. Халид, кълна ти се, не съм извършила никаква държавна измяна — каза Хедър и гласът ѝ отново прозвуча уверено.

Халид вдигна втория пергамент.

— Това е вест от принц Мурад, който обяснява обвиненията срещу теб.

— И какво пише?

— Че лъжите, които си разказала за Англия, са причинили цели два дена бунтовни настроения в харема. Жените на чичо ми за малко не въстанали срещу него и отказвали да се подчиняват и занапред на авторитета на мъжете. А понеже ти си станала причина за поведението им, равностойно на държавна измяна, обвинена си в това, че си дала отвратителен пример и ще бъдеш осъдена.

— Не съм лъгала — Хедър беше прекалено наивна и невинна, за да разбере какво всъщност става.

— Искам да зная какво точно си казала. Всичко! — гласът на Халид звучеше така, сякаш даваше на Абдул заповед за атака. — С абсолютно всички подробности.

— Описах им как изглежда Англия — каза Хедър. — Какъв е климатът и че имаме различни годишни времена.

В това няма нищо, което да се вземе за държавна измяна.

— Друго?

— Ами че в Англия царува кралица Елизабет и...

— И какво? — Халид вече очакваше най-лошото.

Хедър млъкна.

— Какво още? — изкрещя той вбесен.

— Не мога да си спомня — но Хедър изведнъж си спомни.

Той я хвана за раменете и я разтърси.

— Хедър, трябва да си спомниш. Разбери най-сетне колко е важно. Не мога да ти спася живота, ако не зная какво си казала. Трябва да зная всичко.

— Каза, че англичанките се радвали на пълна свобода и не носели фереджета — изрече Миримах, застанала на прага. — Англичанките можели да си правят каквото си щат и да се омъжват, за когото си изберат.

Халид изпъшка. Беше още по-лошо, отколкото се боеше. Ще ги обезглавят и двамата. О, Алах, ела ни на помощ!

— Само че вината е на Линдар — каза Миримах.

Халид се обърна бавно към нея и я изгледа недоверчиво.

— Тъкмо ти ли ще се застъпваш при държавна измяна? Или искаш да ни вкараш всичките в гроба?

— Линдар ѝ предложи наргиле — пристъпи бавно в стаята Миримах. — Макът изрече всички тези лъжи, не съпругата ти.

— Не съм лъгала — намеси се Хедър. — Вярно е, че имаме кралица.

— А истина ли е, че англичанките могат да се омъжват, за когото си искат?

Хедър престъпваше нервно от крак на крак. Вече нямаше смелост да погледне Миримах.

— Трябва да съм попрекалила. По начало англичанките нямат право да се омъжват, за когото си пожелаят.

— Сега ще забравиш за един ден на какво съм те учил за лъжите — каза Халид и гласът му беше толкова тих, че тъкмо затова внушаваше страх. — Защото днес ще се наложи да лъжем. Инак няма да доживеем до утре. Трябва да лъжем, за да посмекчим, доколкото е възможно, злото, което си ни докарала с лъжите си. Разбра ли ме?

Хедър кимна мълчаливо. Погледът ѝ още беше прикован към пода, ужасно я беше страх.

— Като ни въведат при султана, трябва да коленичим. После ще правиш, без да ми противоречиш, каквото ти наредя. Няма да гледаш

никого в очите и ако ти е мил животът, няма да си отваряш устата. Ще говоря вместо теб.

Хедър пак кимна. Та нали е още твърде млада, за да умре. И то толкова далеч от дома си. Кой ще оплаче тук нейната смърт?

— Омар, подбери, моля те, подходящи дрехи за Хедър — каза накрая Халид. Гласът му трепереше.

— Аз ще ви придружа — каза Миримах. Гласът ѝ беше много различен от този на сина ѝ. Не трепереше, беше твърд.

— Ако го сториш, ще бъдеш въвлечена във всичко това — каза Халид. — Не, няма да идваш.

— Разбира се, че ще дойда.

— Не, няма. Ще останеш тук и ще се държиш по-надалеч от тази бъркотия — отсече рязко Халид.

— Все още съм твоя майка. Нямах право да ми заповядваш. Ще дойда, каквото и да си решил.

— Идиоти, глупаци! — Халид изтича като обезумял покрай нея и излезе от стаята. — Заобиколен съм от идиоти и глупци.

Два часа по-късно тримата вече очакваха пред приемната на султаните да бъдат повикани. Хедър беше цялата в черно. Стоеше между съпруга и свекърва си и трепереше като лист.

Халид ѝ беше описал какво ще види след малко.

— Султан Селим ще седи на трона. Мурад ще стои до него и ще говори вместо баща си.

Хедър кимна.

— Не бива да вдигаш очи — каза Миримах. — Много е важно. Разбра ли?

— Д-да — изпелтечи тя, но зъбите ѝ тракаха.

— Няма от какво да се боиш — каза Халид и взе ръката ѝ в своята. — През цялото време ще съм с теб. Нищо лошо няма да ти се случи.

— Халид, ти сега излъга — изръмжа Миримах. — Ако Селим я обвини в държавна измяна, тя ще бъде екзекутирана.

— Ако Селим реши, че е виновна и издаде такава заповед, тя ще е последната през неговия живот — отговори хладно Халид.

— Какво искаш да кажеш?

— Че ще го убия.

— Алах да ни е на помощ! — Миримах с мъка овладя гласа си. — Изглежда държавната измяна е заразителна болест. А какво ще стане тогава с нас?

— Нали те предупредих — напомни й Халид. — Знаех защо не искам и ти да си тук.

Хедър му хвърли безпомощен, но и нежен поглед.

— Готов си да отмъстиш за мен? Наистина ли си готов да убиеш някого заради мен?

— Да, готов съм. Но трябва да се опитаме с всички сили да не допуснем да се стигне дотам — отговори Халид. — Обещавах ли ми да се държиш както аз ти кажа?

Очите на Хедър плувнаха в сълзи. Този мъж искаше да я направи своя робиня и дори да я продаде като някое животно. А сега е готов да рискува живота си за нея. Ще може ли някога да му се отплати?

— Ще правиш ли какво ти наредя? — повтори Халид.

— Да.

— Ще отидем до средата на приемната, до подиума. Там ще паднем на колене и ще докоснем пода с чела. Ще станеш чак когато Мурад ти разреши.

— Ще вървя след вас — каза Миримах.

— Ти никъде няма да ходиш.

— Съдбата на моя син е и моя съдба.

— Майко, разбери най-сетне, само утежняваш положението. Трябва да останеш тук. Ако ни последваш, ще те пребия със собствените си ръце.

— Добре, както желаш — но Миримах изобщо не мислеше да се подчинява. Ако положението се влоши, тя ще спаси живота на снаха си, както снаха й беше спасила нейния. Никой не можеше да я спре. Освен това онзи, пред когото трябваше да коленичи, беше не само султан, но и неин брат.

В същия миг ага-килярът излезе от приемната на султаните. Главният евнух на падишаха хвърли на Хедър унищожителен поглед, после се обърна високомерно към племенника на своя господар.

— Последвайте ме.

Халид и Хедър влязоха в приемната. Ага-килярът избърза напред, за да съобщи на султана и на Мурад за появата на обвиняемите.

Помещението, в което се намираха, беше просторно, елегантно мебелирано. Над високия подиум в дъното имаше балкон, украсен с дърворезба. Везан килим беше проснат под краката на султана. Покрай две от стените от тавана се спускаха бронзови лампи. Там стояха и няколко тежковъоръжени войника от стражата на палата.

Ага-кисларът се обърна към тях и им извика да се приближат. Хедър едва пристъпваше от страх. Халид ѝ хвана ръката и я стисна окуражаващо. После двамата пристъпиха бавно напред.

По заповед на султана повечето жени от харема щяха да присъстват на разговора. Сладката Шаша стоеше на входа на приемната. Едното ѝ око беше насинено. Нейната майка, нур-у-бану, стоеше до нея с подута горна устна.

Хедър затвори очи от срам. Какво направи? Глупавите ѝ приказки, с които искаше да се поизфука, докараха толкова страдания на тези клетки жени, които за пръв път в живота си се бяха решили да се противопоставят на заповедта на мъж. Ако наистина остане жива, ще има ли смелост да погледне някоя от тях в очите? Приеха я толкова мило и приятелски в своя кръг. А тя така ги разочарова.

Щом стигаха до средата на помещението, Хедър и Халид коленичиха и притиснаха чела в килима.

— Повикан си да се защитиш, ако можеш, срещу обвинението, че си станал причина за раздори и недоволство в дома на султана — изрече високо и ясно Мурад.

Раздори и недоволство? Не прозвуча чак толкова страшно, помисли си Хедър. Поне не колкото държавна измяна. Дали принц Мурад нарочно избягна тези думи? Значи ли това, че всичко се урежда?

— Вдигни глава! — заповяда Мурад.

Халид вдигна чело от пода и коленичи. Хедър остана с чело на килима.

— Станете и двамата — каза строго Мурад.

— Премъдрият султан Селим реши да погледне на това мъчително дело като на семеен въпрос — продължи Мурад. — Затова то се води в приемната на султаните, а не, както обикновено, в залата за аудиенции.

Султанът направи кратък жест. Мурад се наведе към него, за да чуе думите, които той му прошепна. После пак вдигна глава.

— Султанът желае да види лицето на неверницата.

Халид начаса свали фереджето. Хедър се втренчи в прашинка прах на килима пред себе си. В никакъв случай не бива да погледне сега султана или Мурад в очите.

— Братовчеде, ти не си призван тук като виновен — каза Мурад на Халид.

— О, падишах, царю на царете — поздрави Халид най-почтително султана. И отново се поклони. После погледна смирено чичо си в очите и каза: — Каквато и да е съдбата на моята съпруга, аз ще я споделя.

Едва видима усмивка се появи на устните на Мурад. Беше очаквал, разбира се, че Халид ще брани жена си и в най-тежък миг. Що се отнася до султана, той не можеше да си позволи да обиди най-безмилостния, най-уважавания за силата му човек сред поданиците си. Ако малката варварка си изиграе сега правилно картите и не ядоса султана, докато трае аудиенцията, той сигурно ще ѝ прости.

— Как си могла да разказваш такива нелепици в харема на могъщия султан? — попита Мурад.

— Жена ми е пушила от опиума, който ѝ е предложила Линдар — подхвана Халид. — И после...

— Желанието на султана е неверницата да отговори сама — прекъсна го Мурад.

Хедър погледна ужасена мъжа си. В очите му прочете предупреждение. Поне този път трябва да внимава какво говори, да е съдържана и покорна.

— О, падишах, царю на царете — повтори Хедър обращението на мъжа си. Притисна още веднъж чело в килима, отстъпи крачка назад с поглед все така прикован към пода и дълбоко си пое дъх. — От опиума изпитах носталгия. Тъгувах по Англия. В мъката си по родината прекалих, милорд, искам да кажа, господарю, сул... о, падишах, царю на царете.

Отново сведе предпазливо чело към пода. Господи, как можа да нарече един турчин милорд?

— И после? — не мирясваше Мурад.

Ами сега? Обзе я паника, а от страх езикът ѝ придоби вкуса на студен метал.

— По моя вина бяха наказани вашите жени — изрече тя бързо с надеждата, че това е вярното встъпление. — Съжалявам за думите си. Искам да се извиня на султана за безпокойството, което причиних. Обещавам никога вече да не пуша опиум.

Султан Селим каза нещо на Мурад. Принцът кимна, после се обърна към Хедър:

— Султанът желае да чуе историята за тази английска кралица. Тя наистина ли е твоя братовчедка?

— Да, но аз никога не съм била при нейния двор — отговори Хедър. Разбираше, че сега трябва да внимава за всяка своя дума. Трябва да изтъкне на първо място ролята и значението на мъжете. — Елизабет е единственото останало живо дете на покойния крал Хенри. Най-мъдрите, най-опитните и най-образованите мъже в страната са нейни съветници и я ръководят във всички държавни дела.

— Значи кралицата управлява с помощта на мъже, които я ръководят и направляват — повтори Мурад. Гласът му беше толкова висок, че стигна и до най-отдалечените кътчета на залата.

— Всички нейни министри са мъже — продължи Хедър. — Тези министри определят политиката. Кралица Елизабет се съобразява с техните препоръки и следва съветите им.

— А другите жени?

— Кои други жени?

— Останалите англичанки — каза Мурад. — Ти например. Разкажи на султана и на жените от харема за живота си в Англия.

— Израснах в замъка на баща си и можех да го напускам само придружена от въоръжена охрана — трябваше да признае Хедър. Изведнъж пред погледа ѝ изникна картина, която познаваше твърде добре. — Само веднъж... — тя пребледня и гласът ѝ затрепери.

Халид се обърна ужасен към нея. Веднага разбра за какво мисли. Въпреки придворния протокол той я прегърна покровителствено и я привлече към себе си.

— На този ден разбойници са нападнали жена ми, която излязла от двореца без охрана — обясни той на Мурад. — От това произшествие са минали много години, но този спомен все не я напуска. Защото са убили пред очите ѝ нейния баща.

В този миг Миримах влезе съвсем неочаквано в залата. Пристъпи спокойно напред, коленичи на пода до Хедър, поздрави почтително

брат си, после вдигна нагоре все още превързаната ръка на Хедър.

— Повелителю и братко мой, моля милост за моята снаха, която ми спаси живота — по лицето ѝ нямаше и следа от смирение, гледаше брат си Селим право в очите. — Вярвам, че тя ни е пратена от Алах. А под сърцето си носи детето на единствения син, който ми остана.

Халид и Хедър я гледаха безмълвни. С тази невероятна лъжа Миримах излагаше на опасност собствения си живот. Жените от харема зашушнаха възбудено. Нур-у-бану сияеше, сякаш тя самата щеше да става баба. Мурад се наведе към баща си, за да чуе решението му. Чу само няколко къси, отривисти изречения. После султан Селим стана и напусна без дума повече приемната на султаните.

„Какво ли значи това? — мислеше си Хедър. Щяха ли да убият и тях двамата, и Миримах? Но кой тогава ще се грижи за Тина?“ Сърцето ѝ биеше така учестено, че ѝ се струваше — чуват го и в най-отдалечените кътчета на залата.

Мурад пристъпи крачка напред.

— Султан Селим е великодушен. Той дарява на неверницата живота. Ще постави едно условие — при тези думи Мурад погледна братовчед си Халид в очите. — Ти трябва да накажеш жена си и да имаш грижата в бъдеще тя са си държи езика зад зъбите.

Халид се поклони.

— Жена ми ще си получи заслуженото наказание.

Мурад познаваше братовчед си по-добре отколкото беше понякога добре за него. Сигурен беше, че Халид никога няма да удари тази жена.

— В голямата си милост султанът реши, че наказанието може да се отложи, докато детето ти се роди. Идната седмица ще празнуваме рождения ден на нур-у-бану — добави той. — Ти си поканен на тържеството. Султанът ще очаква тогава и неверницата в своя дворец.

Мурад огледа още веднъж внимателно присъстващите. После и той излезе от залата. Одалиските го последваха безмълвно.

Халид стана, станаха най-сетне и Хедър, и Миримах, която си спечели смъртоносен поглед от своя син. Но нищо не можеше да поклати Миримах.

— Сега трябва да се погрижа за клетата нур-у-бану — заяви тя, сякаш нищо не се е случило. — Не ми изглежда добре. Дължи го на жена ти. Решавам да пренощувам тук и да се прибера чак утре заран.

— Можем да си кажем, че сме имали щастието да не бъдем осъдени на смърт — каза Халид. — Надявам се, че го знаеш. Това щастие се усмихва на човек само веднъж в живота.

Хедър кимна виновно и го погледна предано с прекрасните си очи.

— Халид, заклевам ти се, няма да се повтори. От тук нататък ще ти бъда най-покорна съпруга.

Хедър наистина стана примерна съпруга. За цяла седмица.

Празненствата по случай рождения де на нур-у-бану приближаваха.

Халид имаше лошо предчувствие, но не можеше, разбира се, да не приеме поканата на султана. Двамата с Хедър щяха да участват в малък прием в двореца Топкапъ.

— Не забравяй нито за миг, че си бременна — шепнеше на Хедър Миримах. — Дръж се както подобава — те крачеха след ага-киляра по тесния коридор към приемната на баш кадъната.

Но как се държи бременна жена? Особено, ако не е? Хедър отправи гореща молитва към небето. Дано Бог ѝ помогне да не направи пак някоя грешка.

— Хей! — Беше гласът на Шаша.

На лицето на Хедър се изписа ужас, като видя, че окото на момичето още е синьо.

— Толкова съжалявам — изпелтечи тя.

— Аз съм виновна.

Усмивката на Шаша означаваше, че ѝ е простила.

— Събрали сме се да си поиграем в преддверието на султанските покои. Искаш ли да дойдеш?

Хедър попита с поглед Халид. Принцът кимна утвърдително.

— Добре, искам да направя посещение на Мурад. Ще помоля после да пратят някой да те доведе.

Хедър и Шаша тръгнаха ръка за ръка към султанските покои.

— Слушай, Хедър — каза доверчиво Шаша и се засмя — искам да ти кажа, че не съжалявам за насиненото око. Да можеше да зърнеш физиономията на Мурад, като му обясних, че няма да се омъжа за

принц Михаил, и го помолих да благоволи да ми избере някой английски благородник.

— Аз май наистина ти пуснах голяма муха — каза Хедър. — Сбърках, но вече си знаея урока. Човек, като не внимава какво приказва, може да си докара смъртна опасност.

— Ей, и ние трябваше да съобразим, че Истанбул не е Англия — възрази Шаша. — Пък и виновна е най-вече Линдар. Тя ни е наклепала, дано Алах ѝ прати ужасна смърт, дано.

— Човек трябва да внимава с подобни пожелания. Понеже понякога се и сбъдват — възпря я Хедър.

— Трябва да си призная, че мен смъртта на Линдар може само да ме зарадва — каза Шаша, но предпазливо смени темата: — Как се чувстваш?

— Ужасно ме гризе съвестта. Чувствувам се много виновна. Ти беше толкова мила с мен, а аз така зле ти се отплатих.

— Стига де, друго те питам — засмя се Шаша. — Нали носиш под сърцето си детето на Дивия звяр. Какво изпитваш?

— Ох, ами както си го представя човек — опита се Хедър малко непохватно да се измъкне и пламна от страх и срам.

— Гади ли ти се понякога?

— Не, още не.

Няколко одалиски, с които бяха играли на „господина от Истанбул“ вече се бяха събрали наоколо им. Ако се съди по сините петна, някои се бяха осмелили да противоречат на своите господари и повелители.

— Нали обеща да ни научиш на английски игри — напомни една от тях.

Хедър се поколеба. Нямаше никакво намерение отново да коленичи пред султана и да моли за живота си. Кой знае дали игрите в салона на султаните изобщо са позволени. Тя не може да очаква втори път милост от султан Селим, нито от Халид.

— Мисля, че ще е по-добре...

— Но ти обеща — прекъсна я Шаша.

— Добре, добре. Знаете ли как се играе на криеница? — в тази игра не можеше да има нищо опасно. Или поне Хедър искрено се надяваше да е така.

— О, звучи чудесно. Толкова вълнуващо и опасно — възкликна очарована Шаша.

И другите одалиски се съгласиха. Хедър се поколеба. Защо смятат, че игра като криеницата може да е вълнуваща и опасна?

— Та значи една от нас замижава — обясни Хедър. — Тя трябва да е със затворени очи, докато преброи до сто. В това време всички останали се скриват. После първата трябва да се опита да ги намери, преди те да стигнат до мястото, на което е стояла, и да го пипнат.

— Аз съм принцеса по кръв и първа ще мижа — отсече Шаша.

— Да мижиш не е чест, нито отличие — обясни Хедър.

— Няма значение.

— Както искаш, Шаша — кимна ѝ Хедър. — На кое място ще застанеш, коя ще ни бъде целта?

Очите на Шаша блестяха от удоволствие.

— Тронът на баща ми — реши тя. — Всяка от вас трябва да докосне трона на татко.

И други момичета и млади жени вече се бяха събрали в приемната на султаните. Шаша застана пред трона, затвори очи и почна да брои. Също като момичетата в Англия, и тя се опита малко да шмекерува. Поразпери пръсти да види по-добре накъде бягат другите...

— Не гледай! — извика ѝ Хедър.

— Хубаво де — отговори Шаша и продължи да брои.

Момичетата и жените хукнаха коя, накъдето види. Но Хедър не се ориентираше добре в палата. Тичаше безцелно насам-натам и се озова най-сетне в голяма празна спалня в харема. Изтича до алкова, струпана няколко големи възглавници и се скри зад тях. Тишината в непознатата стая ставаше все по-непоносима, сякаш заплашителна. Времето минаваше. Ушите ѝ взеха да бучат, усети как от напрежението кръвта пулсира в цялото ѝ тяло.

Тишината ставаше все по-тревожна. Хедър беше отвикнала да е съвсем сама. Или я пазеше Омар, или свекървата ѝ четеше наставления. Или беше с Халид, който четеше мислите ѝ.

Чу как едно от момичетата и Шаша се надпреварват коя да стигне първа до трона. После чу стъпки. Дали е Шаша? Или някое от другите момичета също е решило да се скрие тук.

Надникна предпазливо иззад планината от възглавници и видя, че в стаята влиза Линдар. Преди да успее да ѝ се обади, влезе и Ямал, евнухът на Линдар, и затвори вратата.

Хедър побърза отново да се скрие.

— Малката неверница сигурно има като котките девет живота — изрече презрително Линдар.

Хедър отвори широко очи. Говореха за нея.

— Ако не беше се намесила, Миримах отдавна да е мъртва.

— Но, господарке, защото искате на всяка цена Миримах да умре? — попита малко плахо Ямал. — Толкова ли е необходимо?

— Халид трябва да повярва, че зад смъртта на Миримах стои Фужер. Тогава той ще напусне Истанбул, за да отмъсти за майка си — обясни Линдар толкова делово, сякаш ставаше дума за най-невинна дреболия. — А това много ще улесни задачата ни да уредим убийството на Мурад.

— Защо не първо Халид и после Мурад? От Дивия звяр ме е страх повече от който и да било друг от обкръжението на султана.

— Халид ни трябва. След смъртта на Мурад той ще запази царството от разпадане и ще предотврати възможна гражданска война — отговори Линдар. Долавяше се, че смята Ямал за ужасно глупав, щом може да поставя подобни въпроси. — Когато Карим стане пълнолетен, ще убием и Халид, и султана.

Наложи се Хедър да притисне и двете си ръце пред устата, за да не изкрещи. Трябва да намери Халид, веднага и на всяка цена. Да намери начин да се измъкне от тази стая, защото няма да издържи дълго в алкова.

Надникна предпазливо иззад възглавниците. Линдар се беше разположила на дивана, Ямал беше седнал кръстато в краката ѝ. Двамата презрени съзаклятници се грижеха очевидно и за удобствата си.

— Може би ще е най-добре с отрова — разсъждаваше Линдар, сякаш не можеше да реши коя дреха да облече този ден. — Можем да пратим на Миримах пчелен мед, уж от името на нур-у-бану. Отровата се смесва много добре с мед. Току-виж и неверницата хапнала от него.

— Ами ако го опита и принц Халид? — възрази Ямал.

— Хм. Да, прав си. Това може да ни създаде проблеми. На теб нещо да ти идва на ум?

Хедър не издържаше повече. Трябва час по-скоро да се измъкне от тази стая и да предупреди Халид. Хубавото беше, че Линдар и Ямал седяха с гръб към нея, с очи към вратата. Но когато се озърна, веднага се спъна в масичка, която не бе забелязала. Линдар и Ямал се обърнаха и евнухът веднага скочи на крака.

— Хвани я — изсъска Линдар.

Хедър успя да изтича навън и хукна, загубила ума и дума, по един коридор. Отдалечаваше се все повече и повече. Изведнъж голям прозорец с изпъкнали стъкла ѝ препречи пътя. Тя се изви встрани и строши с рамо тънкото стъкло. Вече беше навън, в градината. Но Ямал и Линдар я преследваха по петите.

— Пожар! — изкрещя Хедър колкото ѝ глас държи. Дано викът ѝ за помощ бъде чул.

Ямал посегна към нея. Яките му ръце се заключиха около врата ѝ и той почна да я души. Хедър ритна с последни сили назад и улучи евнуха в стомаха. Той се сви от болки и Хедър можа да му се изплъзне.

Но Линдар се вкопчи в медночервената ѝ грива и я повали на земята.

— Удуши я! — заповяда Линдар на евнуха.

Ямал я вдигна от земята и сложи ръка на устата ѝ. Въпреки отчаяните си опити, не успя да се освободи. Той я повлече към един от многобройните водоскоци в градината. Но се спъна и Хедър успя да му ухапе ръката. Пусна я само за секунди. Но и толкова ѝ беше достатъчно.

— Халид!

В следващия миг евнухът вече натискаше главата ѝ под водата.

— Пожар!

Халид стоеше на терасата, на която излизаха стаите на неговия братовчед. Озърна се, но не видя никъде дим. Защо трябва някой да вдига тази най-страшна тревога, ако никъде нищо не гори? Не, не може да е глупава шега.

— *Халид!* — чу той втори, безкрайно отчаян вик.

Хедър! Халид прехвърча с един скок през балюстрадата и вече тичаше в посоката, откъдето долетя викът. Мурад го следваше отблизо.

Двамата си проправиха път през един гъст плет и станаха свидетели на ужасяваща сцена. Ямал държеше здраво Хедър и натискаше отново и отново главата ѝ под водата. Линдар стоеше неподвижно до тях и само наблюдаваше. Халид се хвърли, дръпна силно Ямал и с удар под брадичката го просна в безсъзнание на земята.

— Предателката трябва да умре! — изкрещя Линдар.

Хедър се беше строполила на земята. Мъчеше се отчаяно да си поеме дъх. Халид я обърна по корем и почна да я натиска на къси интервали по гърба, за да изплюе водата от дробовете си. Хедър повърна вода и взе да диша като риба на сухо.

— Това чудовище трябва да умре! — изсъска истерично Линдар. Опита се да се нахвърли върху Хедър, но Мурад я хвана здраво за ръката.

Сърцето на Халид биеше лудо. За миг се бе уплашил, че е дошъл твърде късно, но Хедър вече малко по малко се съвземаше. Дишаше по-равномерно. Той я взе внимателно в прегръдката си и я залюля, за да се успокои.

— Вече си на сигурно място, миличко — шепнеше ѝ той. — Вече никой няма да посмее да ти причини зло.

Междувременно групичка любопитни се беше събрала около тях. Ага-килярът стоеше с телохранителите си евнуси до Мурад и очакваше заповедите му. Нур-у-бану и Миримах също бяха побързали да слязат в

градината, Шаша и одалиските бяха прекъснали гибелната игра. Всички гледаха уплашени Хедър.

Двама евнуси пристъпиха напред и хванаха Линдар здраво за ръцете, та да не може да избяга.

— Защо искаше да убиеш съпругата на братовчед ми? — попита Мурад.

— Аз давам отговори само на моя султан — каза Линдар.

— Ти ще ми отговориш веднага или ще те убия — Мурад извади кинжала си и го опря в шията на Линдар.

— Неверницата обиди султана — изсъска Линдар с очи пламнали от лукавство. — Заслужава смърт.

— Тишина! — изръмжа Халид.

— Халид — едва прошепна Хедър, защото се чувстваше все още ужасно отпаднала.

— Не бива да говориш. Напрежението още не е по силите ти.

— Линдар иска да убие Мурад — изрече с мъка Хедър.

Халид я гледаше смаян.

— О, Аллах! Братовчеде, трябва да поговорим — обърна се той към Мурад.

Мурад свали кинжала. Хвърли унищожителен поглед на Линдар и се приближи към Халид. Принцът му даде знак да се наведе към Хедър, все още толкова изтощена, че можеше само да шепне.

— Линдар замисля... да те убие — изрече с мъка Хедър. — Теб и Миримах.

— Не бива да говориш повече — каза Мурад. — Трябва първо да се посъземеш — той се изправи и се обърна към ага-киляра. — Линдар и Ямал да се охраняват строго, докато ги извикам. А после искам да приема съпругата на моя братовчед.

Мурад се обърна към любопитните, които ги бяха наобиколили.

— Дивото цвете е добре. Но сега ѝ е нужно спокойствие. Моля ви да се разотидете.

— Селим ще разбере за нечуваната обида, която ми нанасяте — изкрещя отчаяна Линдар, докато стражата отвеждаше нея и Ямал.

— Внеси я в покоите ми — каза нур-у-бану. — Ще викна лекар да я прегледа.

Халид внесе Хедър в двореца, последван само от нур-у-бану и Миримах. В спалнята на баш-кадъната сложи внимателно Хедър върху

възглавниците и седна на ръба на леглото.

— Върви при Мурад — настоя Миримах пред сина си, веднага щом се появи лекарят. — Ага-килярът ще я заведе после у вас. Но сега трябва я оставиш да почива.

Халид кимна. Лекарят напипа пулса на Хедър, преслуша и дробовете ѝ.

— На принцесата ѝ няма нищо — каза той на господарката си. — Но трябва да стои на топло.

Миримах избърса грижливо дългата коса на Хедър, сплете я на плитка, която спусна край рамото ѝ. Нур-у-бану ѝ донесе един от скъпите си кафтани и я наметна с шал от ангорска вълна. Хедър пи горещ чай, хапна няколко бадемове курабийки и се пооправи.

— По-добре ли си вече, малко Диво цвете? — усмихна ѝ се нур-у-бану.

— Да, много благодаря — усмихна ѝ се и Хедър.

Миримах седна до нея и докато галеше ръката на снаха си, попита, сякаш между другото:

— Какво каза на Халид и Мурад преди малко в градината?

В очите на двете жени Хедър прочете любопитство, напрежение и ужас.

— Може би ще е по-добре вие да попитате Мурад и Халид — отговори тя. — Не искам мъжът ми да ми се сърди.

Миримах не каза нищо, само ѝ хвърли многозначителен поглед.

— Е, добре, както искаш — каза Хедър. — Но трябва да ми обещаете, че когато ви го съобщят, ще се престорите на учудени.

— Обещаваме ти.

— Чух как Линдар и Ямал замислят да убият Мурад — подхвана Хедър.

— Нали ти казвах — обърна се нур-у-бану към Миримах. — Изобщо не съм учудена. Но никой не искаше да ми вярва.

— Какво се е надявала да постигне? — попита Миримах. — Синът ѝ е недъгав. Той изобщо не може да стане султан.

— Линдар искаше да убие тебе и мен — каза Хедър на Миримах. — После щеше да стовари вината върху Фужер. Халид би напуснал Истанбул, за да го открие и да отмъсти за смъртта ни. Тогава Линдар щяла вече лесно да се справи с Мурад.

— Това доказва — реши нур-у-бану, — че тази жена е не само коварна, но и глупава. Трябвало е да убие първо Халид, а после Мурад.

— Не, за съжаление тъкмо обратното — възрази Хедър. — Тя е много пресметлива и опитна. Линдар обясни, че има нужда от Халид. Защото след смъртта на Мурад само той би могъл да запази целостта на царството. А когато Карим стане зрял мъж, щяла да заповяда да убият не само Халид, но и султана.

— Държавна измяна! — извика нур-у-бану, но веднага сложи ръка пред устата.

— Ела с мен — каза Миримах. — Права си, трябва да му го разкажеш. После ще си починеш.

Ага-килярът се яви веднага. Той поведе Хедър, Миримах и нур-у-бану през лабиринта от тесни коридори към покоите на принц Мурад.

Почука на вратата, която веднага се отвори. Халид погледна трите жени, притегли Хедър след себе си и за голямо разочарование на Миримах и нур-у-бану, просто ги остави навън.

Вътре Мурад се разхождаше нервно напред-назад. Халид отведе Хедър към дивана, даде ѝ знак да седне. Той самият остана в нерешителност прав, наблюдавайки братовчед си, който изглежда изобщо не си даваше сметка за присъствието им.

Хедър протегна ръка към мъжа си и той седна до нея.

— По-добре ли си?

Хедър кимна и му се усмихна малко безпомощно. Той я притегли към себе си.

Мурад трепна и се приближи бързо към тях.

— Бебето добре ли е? — попита загрижено.

Хедър погледна крадешком Халид.

— Да — прошепна едва чуто.

Мурад сподави усмивката си. Отдавна подозираше, че леля му е излъгала султана. Но ето че тази дребничка хубава неверница откри заговор в непосредствена близост до трона.

— Разкажи ми какво чу — подкани я той. — Всичко.

— Шаша и няколко жени поискаха да играят на криеница.

— Това пък какво е?

— Ами, криеница...

— Мурад, това сега не е важно. Важно е какво е чула Хедър — прекъсна го Халид.

— Казах, че искам да зная всичко — сложи го на място братовчед му.

— Криеницата е игра, която често играем в Англия. Всички се скриват, но преди това определят един, който трябва да търси останалите и да ги намери. Шаша настоя да е тя. Ние изтичахме от залата, но аз се загубих. Стигнах до спалня в харема, която по това време беше празна. Там се скрих зад куп възглавници. После дойдоха Линдар и Ямал и седнаха. Аз всъщност не исках да подслушвам, но когато влязоха, те вече разговаряха, пък и ставаше дума за мен. Затова продължих да се крия.

— Тъй, и какво си казаха? — попита Мурад.

— Линдар каза, че трябвало да убият Миримах и мен. Всичко да е сторено така, че подозренията да паднат върху Фужер. Правеше си сметка, че мъжът ми ще иска да си отмъсти и ще напусне Истанбул. Тогава щяха да убият теб. А когато синът ѝ порасне, щяла да заповяда да убият Селим и Халид.

Двамата мъже мълчаха. Знаеха, че планът лесно е могъл да стане действителност. Ако Хедър не беше играла на криеница...

— Добре, това исках да зная — каза Мурад след продължително мълчание.

Халид веднага стана ѝ подаде на Хедър ръка. Но тя остана да седи.

— Това ли е всичко? — повтори тя въпроса на Мурад.

— Хедър!

— Аз бях на косъм от смъртта и това е всичко, което имаш да кажеш? — попита ужасена Хедър.

— Бъди сигурна, че справедливостта ще възтържествува. Но трябва да говоря с баща си, преди да направя следващата крачка — каза спокойно Мурад.

Халид хвана Хедър за ръката и я дръпна да стане. Миримах и нур-у-бану продължаваха да чакат пред вратата, но Халид нямаше какво да им каже — все още не. Той им предаде Хедър и отново затвори вратата зад себе си.

Мурад погледна братовчед си.

— Аз ѝ вярвам.

Султан Селим пристъпи иззад китайския параван. Очите му святкаха от гняв.

— Кажи на ага-киляра веднага да приготви смъртните присъди за тези предатели. На часа! Смърт и за недъгавото дете, въпреки че е мой син. Да ми донесат присъдите за подпис.

Постоя още миг и погледна, безсилен, сина си. После сви рамене и понечи да си тръгне.

— Да ми прости Алах, но сега ще ида да се напия.

— Чу го какво заповяда — каза Мурад на Халид. Той извика ага-киляра: — Донеси ни пергамент, мастило и султанския печат.

Когато ага-килярът напусна залата, Мурад отново закрачи като обезумял. После излезе на терасата. За него смъртта на двама предатели не беше нерешима задача. Измяната се наказва със смърт — това го знае всеки негов поданик. И е в сила за всеки от тях. Но да заповяда да убият беззащитно дете не му беше лесно. Не виждаше и смисъл.

— Момчето няма нищо общо с всичко това — каза Халид, който го последва на терасата. Понякога човек наистина можеше да помисли, че Халид чете мислите на околните.

— Той е син на предателка — обърна се към него Мурад. — Обвинен е в престъпление, което...

— Мурад, Карим ти е полубрат.

— И тъкмо затова може да стане опасен за мен. Представи си, че част от поданиците се надигнат срещу мен. Тogaва Карим ще им е много на сгода.

— Но той...

— Не, Халид.

— Можеш да подправиш заповедта за екзекуция. И да ми дадеш Карим.

— Ка-акво?

— Миримах е раздрънкала на цял свят, че жена ми е бременна — каза Халид. — Ще взема Карим в Палата на девственицата и ще го отгледам там сякаш е мой син.

— А Фужер?

— Животът на Карим е по-важен от смъртта на Невестулката.

— Халид, не те разбирам.

— Да убивам невинни е нещо, което вече съм вършил. Затова няма да намеря спокойствие през целия си живот — изрече тихо Халид.

— Ако самоличността му се разбере, това може да предизвика гражданска война — предупреди Мурад.

— Един ден ще остареееш, Мурад. Тогава и аз вече няма да съм достатъчно силен, за да отбранявам твоя султанат. Ще възпитам Карим така, че да поеме тогава задълженията ми.

— Но...

— Карим никога няма да разбере кой е истинският му баща. Имай ми доверие, Мурад, моля те.

Мурад го изглежда нерешително. Понякога беше същинско наказание да притежаваш толкова много власт. Мурад обичаше децата, както обичаше и жените, и любовта. Можеше ли наистина да заповяда да убият неговия полубрат? И нямаше ли тогава, също като Халид, да прекарва дълги безсънни нощи?

Почукване на вратата прекъсна мислите му. Влезе ага-килярът.

— Седни там до онази маса — каза Мурад. — По заповед на султан Селим Линдар, Ямал и Карим са осъдени на смърт.

Ага-килярът кимна. За неговото мнение не питаше никой. Перото вече драскаше по хартията.

— Ще налеееш на Линдар нещо, от което тя да загуби съзнание. После ще я удавите в Босфора, още тази нощ. Ямал ще бъде екзекутиран публично утре при изгрев-слънце.

Ага-килярът вдигна очи. Лицето му беше напълно безизразно.

— А детето?

— На колко си години? — попита Мурад, привидно без всякаква връзка.

— На четиридесет.

— Значи си достатъчно млад, за да бъдеш ага-киляр и след смъртта на баща ми — каза Мурад. — Искаш ли да служиш като ага-киляр и на мен?

— Би било голяма чест за мен, господарю.

— Добруването ти ще е осигурено, ако изпълниш каквото ти наредя и ако никога и пред никого не пророниш нито думичка за онова, което знаеш.

Ага-килярът погледна нерешително Халид, който му се усмихна насърчително.

— Дай на Халид свидетелството за раждането на Карим — каза Мурад. — После прати да извикат Абдул, довереника на принц Халид. И донеси тука принц Карим.

— Но...

— После ще преведеш Абдул и малкия през тайния ход и ще ги качиш на официалната ми ладия. Ако нарушиш мълчанието си, ще заповядам да те убият и хич окото ми няма да мигне.

Ага-килярът се присви от страх.

— Но, господарю, аз току-що написах заповедта за смъртта на малкия. Ако султанът...

— Принц Карим ще бъде удавен заедно с майка си в Босфора. Само ние ще знаем цялата истина — каза Мурад.

Главният евнух сведе глава.

— Покорен съм ви до гроб, принце.

— Преди да ни донесеш Карим, трябва да се погрижиш жените от харема да са си в покоите. Никой не бива нито за миг да заподозре, че сме му пощадили живота.

Ага-килярът отново се поклони и излезе от залата. Няколко минути по-късно се чу почукване на вратата. Халид пусна Абдул да влезе.

— Имаме важно поръчение за теб — каза му Халид.

Но още преди да успее да му обясни задачата, ага-килярът се беше върнал с блажено спящия принц Карим на ръце.

Халид го пое внимателно и го залюля.

— Абдул, това е моят син. Отговаряш с живота си за него.

— Заклевам се — каза Абдул. Колкото и необичайни да бяха заповедите и постъпките на неговия господар, те никога не изненадваха Абдул.

— Ще вземеш момчето и ще последваш ага-киляра — каза Халид и сложи бебето в ръцете на Абдул. — Официалната ладия на принц Мурад ще вземе по пътя Омар и жена ти и ще ви отведе в Палата на девственицата. Аз ще се прибера утре вечер.

Главният евнух предаде свидетелството за раждане на Халид, отново се поклони и излезе с Абдул, който носеше малкия, сякаш беше рохко яйце.

— Ако умра без наследник — каза Мурад, — ще можеш да сложиш с това свидетелство Карим на трона като законен султан.

— Никога няма да съжеляваш за решението си, Мурад — каза Халид и го прегърна силно. — Понякога е по-добре и по-мъдро да помилваш.

Мурад отговори благодарно на прегръдката му.

— Твоето Диво цвете ще присъства на екзекуцията на Ямал — каза той после.

— Прекалено е чувствителна за такива неща — възрази Халид. — Нали я видя на аудиенцията, като разказа за смъртта на баща си. Още сънува кошмари.

— Нейното свидетелство обрече Линдар и Ямал на смърт — възрази Мурад. — Затова присъствието и на екзекуцията е крайно необходимо. Ако не може да понесе подобно представление, от мен да мине, нека стои със затворени очи.

— Както желаш — съгласи се Халид. Вече потръпваше при мисълта за ужасната екзекуция, но беше невъзможно да не изпълни заповед, която Мурад му даваше като син на султана. Можеше само да се надява, че с негова помощ Хедър ще преживее някак екзекуцията.

Градът се пробуждаше бавно за живот. Изгряващото слънце вече багреше в розово източното небе, докато Халид крачеше през дългите коридори към покоите на леля си.

Той почука и нур-у-бану веднага му отвори. Изглежда тази нощ и тя не беше мигвала.

— Съпругата ти се колебае дали да ни придружи.

— Остави ме да поприказвам с нея — каза Халид и влезе в салона.

Хедър седеше неподвижно на една възглавница. Беше се обвила в дългия си черен яшмак като в топло одеяло.

Бузите ѝ бяха хлътнали, устните изпохапани. От часове се опитваше да сдържи сълзите си.

Миримах седеше до нея и я придумваше:

— Това е заповед на султана. Ако му се противопоставиш, ще екзекутират и теб, разбери го най-сетне.

Халид побутна майка си встрани и седна на нейното място. Хвана ръцете на Хедър и стопли студените ѝ тесни длани. Хедър го погледна. Безмълвен страх и отчаяние се четяха в очите ѝ.

— Когато си се родила, малко Диво цвете — каза нежно Халид, — съдбата ти е била вече предначертана. Ние, мюсюлманите, я наричаме късмет.

Хедър вирна брадичка.

— Не е вярно. Ние, християните, не го вярваме.

— Ти свидетелства срещу предателите. Законът изисква да присъстваш на екзекуцията.

— Не разбирам как някому може да даде сърце да убие бебе при публична екзекуция — изкрещя му изведнъж Хедър и избухна в ридания.

Халид разбра защо е толкова разстроена. Любовта на Хедър към децата надвиваше разума ѝ. Той, Халид, не го беше възприел по-иначе. Но нямаше да е разумно да ѝ открие веднага истината. При сегашното ѝ състояние можеше непредпазливо да се издаде. Султан Селим нямаше да се поколебае да екзекутира дори собствения си син, ако се е противопоставил на заповедите му. Беше наистина прекалено опасно.

— Въпреки че Линдар е главната обвиняема, султанът ѝ е отредил милостива смърт — обясни той. — Тя и синът ѝ ще изпият замайващо питие, след което ще бъдат удавени в Босфора. Няма да изпитат нито болка, нито страх от смъртта.

— Горкото мъниче — хълцаше Хедър. Беше преплела длани в скута си и плачеше неудържимо.

Халид повдигна брадичката ѝ и надникна, угрижен, в очите ѝ, потъмнели от болка и тъга.

— Обещавам ти веднага след екзекуцията да се върнем в нашия дворец. Мурад ни е предоставил официалната си ладия.

— Ти можеше да се намесиш.

— Хедър, опитах се да помоля султан Селим и Мурад да променят решението си, но и двамата останаха глухи за молбите ми.

Той ѝ помогна да стане и тя се облегна безпомощна на силното му рамо. Последните седмици ѝ бяха дошли много. Отвън нур-у-бану и Миримах вече ги чакаха и ага-килярът ги заведе при тях.

— Мурад разреши да затвориш очи — прошепна ѝ Халид. — Иска само да присъстваш на екзекуцията.

Хедър го погледна и кимна. Вкопчи се с две ръце в неговата ръка и го последва разтреперана.

След малко стигнаха до съда. Отведоха ги до местата им на широк балкон над голям площад. Хедър застана между съпруга и свекърва си.

Долу, около мястото за екзекуции, вече стояха стражите-евнуси. Палач с лице покрито с черна качулка, се беше изправил неподвижно до големия камък, на който посичаха обвинените. Извитата му сабя блестеше в лъчите на изгряващото слънце. Целият този декор вдъхваше ужас със своята простота и бруталност.

Имаше ли кървави петна по камъка? И колко ли хора са се разделили тук с живота си? Хедър усети как ѝ се повдига.

Сега султан Селим се появи на балкона, придружен от сина си Мурад.

Зяпачите веднага замлъкнаха. Султан Селим седна на трона и направи знак на сина си, че публичното представление може да почне. Мурад вдигна ръка.

Ямал пристъпи с твърда стъпка на площада за екзекуции. От двете му страни вървяха стражи. Пред палача тримата спряха. Палачът хвана Ямал за главата, приведе я до земята, притисна я към камъка. После вдигна високо очи към своя султан, който щеше да даде сега знак за обезглавяването.

Хедър гледаше с широко отворени очи към султана.

Той вдигна ръка.

— Затвори очи — прошепна ѝ Халид.

Но Хедър стоеше неподвижно и видя как палачът с единствено точно движение отдели главата от тялото, после вдигна главата за косите и я показа на хората на балкона.

— Татко — прошепна тя и припадна.

Халид вече беше до нея и веднага я вдигна.

— Веднага я отнеси в покоите ми — каза нур-у-бану.

— Не, ладията на Мурад ни чака. Връщаме се в моя палат.

— Но Фужер още е жив — прекъсна го ядосано Миримах.

— Фужер не ме интересува — отвърна ѝ хладно Халид. — Съпругата ми е по-важна за мен. Затова сега ще я отведа у дома.

— Знаех си аз, че тя ще те зарази със западния си начин на мислене. Тя те отклонява от онова, което е твой дълг и твое призвание — каза Миримах. Гласът ѝ беше пропит от горчивина.

Халид не ѝ обърна внимание. На този свят за него нямаше нищо по-важно от жена му.

— А брат си и сестра си забрави ли ги вече? Смъртта им трябва да бъде отмъстена. Ти отговаряш за това. Или искаш аз да го направя? — Миримах вече не се помнеше от гняв.

Халид ѝ отговори с презрителна усмивка.

— Толкова си се вгорчила, че си се превърнала в дърта жена. Аз отговарям за живите, не за умрелите. Отмъщението ми ще почака.

С тези думи той внесе в къщата жена си, която още не беше дошла на себе си.

Хедър отвори очи и се озърна, замаяна.

Стаята, в която се намираше, ѝ се стори непозната. Беше просторна и чудесно подредена. Копринени килими покриваха пода, в единия край имаше красива мраморна маса, а леглото, на което лежеше, беше от скъпо дърво и цялото в резба. После погледът ѝ спря на два люка...

Значи е на кораб. Но беше толкова изтощена, че не се замисли защо. Екзекуцията на евнуха беше изчерпала силите ѝ. Това насилие, кръвта, рухнала от обезглавеното тяло, главата, която...

„Не! — каза си тя. Не трябва да си спомня за това. Иначе тези мисли ще я докарат рано или късно до лудост.“

Хедър направи усилие и стана. Свежият морски въздух може да ѝ подейства добре. Погледна през люка към преливащите в тюркоазно синьо води на Босфора.

Босфорът, в който бяха погребани Линдар и бебето ѝ.

Нямаше ли да има край всичко това?

Изведнъж ѝ прилоша, усети тялото си сковано. Притисна ръка към устата, за да не повърне.

Шум от отваряща се вратата я накара да потръпне. Обърна се уплашена.

На прага стоеше Халид с поднос в ръка. Като видя пребледнялото ѝ лице, загриженият му израз се смени с усмивка.

— Надявах се да си по-добре — каза той и сложи подноса на мраморната маса.

— Аз ли? Не съм.

— Легни пак — помоли я той и протегна към нея ръка.

— Не искам да си легна. Не искам да си почивам. И ми кажи къде се намираме.

— На ладията на Мурад — отговори Халид и я отведе внимателно до масата. — Хайде, седни, малко Диво цвете. Хапни, пийни, ще се почувстваш по-добре.

— Не искам да...

— Донесох ти чай и курабии.

— Единственото, от което може да ми стане по-добре, е да се върна в Англия. Там, където живеят цивилизовани хора.

Халид премълча. Седна до нея, наля й димящ чай. Тя пое чашата с треперещи ръце.

— Толкова те молих да не гледаш — напомни й внимателно Халид. В гласа му звучеше бащинска загриженост. Сякаш беше баща й.

Хедър го изгледа съвсем объркана. От този поглед му се сви сърцето.

— Просто не можех — каза тя тихо. — Заради мен Линдар и Ямал са вече мъртви, не го забравяй.

Без да каже дума, Халид я прегърна и я притисна силно към себе си. Тя се възпротиви само за миг на близостта му.

— Предателите сами избраха съдбата си, Хедър. Ти нямаш никаква вина.

— А бебето? — Хедър се освободи от прегръдката му и се втренчи в чашата си. Не, не може да живее в страна, в която убиват невинни бебета. Трябва да се прибере в Англия. Но как да убеди Халид?

— Искам да чуя историята на баща ти — каза Халид. — Моля те.

Хедър потръпна. Надникна в сините му очи, които вече не й се струваха толкова студени.

— Моля те — прошепна той пак.

Тя поклати глава.

— Нещата често стават по-лесни, ако човек може да ги сподели докрай — каза Халид.

Хедър отново поклати глава. Не, тя не би...

— Флотата на Фужер нападна преди време кораба, който трябваше да отведе сестра ми при нейния съпруг — прекъсна Халид съвсем неочаквано мислите й. — Това гадно и алчно копеле просто не могло да устои на изкушението да нападне османски кораб. Нито един пътник и никой от екипажа не остана жив.

Защо й разказва сега това? Никога не бе споделял с нея мислите си. Какво цели?

— Брат ми и аз се заклехме да отмъстим. Но направихме точно това, което Невестулката очакваше от нас. Той беше нападнал кораба и убил сестра ми, за да ни подмами в капан. Затова отмъщението ни не успя. Брат ми загуби живота си, а на мен ми остана този белег. Само благодарение на Малик още съм жив.

— Да си отмъстиш на Фужер е справедливо — каза Хедър. — Не изисквам от теб да се оправдаваш.

— Хедър, не затова ти го разказвам. Разбери, аз бях вече зрял мъж. Обучен във военното изкуство. Бях Меча на Алах, защитник на моя султан. Аз бях и съм смел воин. Въпреки това не можах да спася живота на брат си.

— Но...

— Няма смисъл да се връщаш и отново и отново към онова, което ти се е случило, когато си била малко момиченце.

— Баща ми трябваше да умре, защото не изпълних заръката му. Отидох да яздя сама, а ми беше забранено — от мъка очите на Хедър плувнаха в сълзи. — Можеш ли да ме разбереш? Никой никога не ми е отправял укор. Но нали знаех какво мислят. Можех да го прочета в очите им. За всички тях виновницата бях аз.

— Просто не мога да повярвам.

— Но е така — извика Хедър и гласът ѝ стана писклив, толкова я беше разстроил разговорът им. — Бях така потресена, че се вкамених, като къс сол. А така исках да грабна сабята на онзи мъж...

— Хедър, това е смешно. Била си дете, малко момиченце. Всеки от онези нападатели е могъл да те съсече с един удар.

— Мълчи, моля те — изхълца тя и си запуши ушите с ръце.

Халид я привлече отново към себе си. Беше се опитал да я поуспокои с този разговор, а постигна тъкмо обратното.

— Хайде да не говорим повече за това — той я погали нежно по косата, взе да я люлее на ръце като пеленаче. — Ела, седни в скута ми — прошепна той. — Искам да направя всичко, което е по силите ми, за да пропъдя призраците, които толкова те измъчват. Ще сторя всичко, за да ти върна вътрешния мир. Та дори ако трябва да замина с тази цел за Англия и да отмъстя за баща ти.

— Би го направил заради мен? — попита недоверчиво Хедър. Очите ѝ отново се насълзиха.

— Заклевам се.

Откакто умря баща ѝ, никой не ѝ беше обръщал толкова сериозно внимание. Искреното съчувствие, което прочете на лицето му, клетвата, която издаваше толкова обич към нея и такова чувство за отговорност, нежността му в този миг... Хедър не можа да сдържи чувствата си. Тя се вкопчи силно в раменете му и зариде неутешимо.

Халид остана спокоен, той я галеше по гърба, люлееше я в прегръдката си.

Мина доста време, докато Хедър успя най-сетне да се поовладее.

— Халид, искам да си ида у дома — прошепна тя.

— Нали сме си у дома.

— Не, искам да кажа в Англия.

— Ти си моя жена — напомни ѝ Халид.

— Но бракът ни не е осветен от свещеник.

— Ти ще си нещастна в Англия, повярвай — Халид духна една мигла от бузата ѝ. — Човек намира само в себе си вътрешния си мир. Независимо от това, къде живее. Пък и в Англия ти би...

— Защо си толкова уверен, че знаеш кое е добро за мен? — Хедър явно си бе възвърнала бойното настроение.

— Защото ти и в Англия вече си страдала от кошмари — отговори Халид. — Наистина ли искаш да се върнеш там, където баща ти е намерил смъртта си? Освен това скоро ще почнеш да съжаляваш, че си ме напуснала.

На лицето на Хедър се изписа учудване.

— От къде на къде ще съжалявам за това?

— Защото ме обичаш — засмя се Халид.

— Аз да те обичам? Да не си луд? Да обичам мъж, който не е направил нищо, за да спаси живота на невинно бебе? Да обичам мъж, който ме...

Халид сложи пръст на устните ѝ. Потърка нежно носа си в нейния.

— И все пак, малко Диво цвете, ти наистина ме обичаш.

Хедър понечи да протестира, но меките устни на Халид се притиснаха в нейните. Бавната чувствена целувка пробуди усещания, които през последните няколко дена не беше изпитвала.

Тя отвърна на бурното му желание и го притисна страстно към себе си. Тялото му я насочваше към леглото, той я повали върху възглавниците и обгърна бедрата ѝ със своите.

— Принц Халид! — долетя глас отвън.

Халид зарови пламнало лице в рамото ѝ. Така не искаше да го прекъсват.

— Принц Халид!

Някой силно почука на вратата.

— Какво има? — попита грубо Халид.

— Палатът на девственицата е вече на хоризонта.

Халид въздъхна дълбоко и целуна още веднъж жена си.

— Ела, време е да се приготвим.

Но Хедър имаше очевидно нещо друго предвид. Тя се изтегна съблазнително върху възглавниците и занавива на пръсти златните кичури на косата си. Халид не ѝ обърна внимание и тя се нацупи.

— Искам да си ида у дома, в Англия.

— Пригответи се. В двореца те очаква изненада...

Обещанието за изненада веднага ѝ подобри настроението. Халид ѝ пригответи фереджето и тя пхна глава в него. Хедър го наблюдаваше с крайчеца на окото.

Да, така беше.

Беше се влюбила в този мъж, който се опита отначало да я направи своя пленница, а после и своя робиня. Но сега вече не можеше да си представи как е могла да живее години наред без него. Струваше ѝ се толкова естествено да го има до себе си. Но какво чувстваше той? Гледаше ли на нея само като на своя собственост? Можеше ли наистина човек като него да обича?

Пристигането прекъсна мислите ѝ. Палатът на девственицата вече не ѝ се струваше толкова страховит и ужасяващ както първия път. Дали причината не е в собственика му? В чувствата ѝ към него, в които вече не се съмняваше?

Аргус, кучето на Халид я откри и вече подскачаше, изплезило език, по брега, където тя зърна и Абдул и Омар.

Аргус приветства радостно господаря си, но преливащата любов, с която се втурна към новата си господарка, я срази в буквалния смисъл на думата. Халид едва успя да я задържи в последния миг.

Верният Аргус се опита поне да я близне по лицето, но се оплете в гънките на яшмака.

— Е, има поне една причина да нося това наметало — забеляза Хедър и погледна укоризнено Халид.

Халид се засмя и отвори уста за не по-малко предизвикателен отговор. Но Аргус прекъсна разговора, защото успя да оближе цялото му лице.

Халид го отблъсна с погнуса, а Хедър високо се разсмя.

Зад тях някой се изкашля.

— Добре дошли — каза Омар. — Добре дошли, принце, добре дошла, принцесо.

— Отведи принцесата в покоите ѝ — заповяда Халид.

— Последвайте ме, принцесо — поклони се Омар. — Трябва да се изкъпете и да си починете. Закуската вече ви чака.

Абдул остана с господаря си.

— Изглеждате много уморен, принце.

Принц Халид само кимна.

— Как е малкият?

— Лана се погрижи за него. Принцесата знае ли?

— Не, още не — той проследи с поглед Хедър, която се бе запътила по брега към двореца заедно с Омар. — Зная, че ще му бъде добра майка. Такава ѝ е природата.

— Не се ли боите, че може да откаже да приеме детето?

Халид поклати усмихната глава.

— Не, ни най-малко. Моето Диво цвете има нежно сърце.

— Да сте научил нещо ново за скривалището на Невестулката?

— В момента изобщо не мисля за Фужер. Но ще направя необходимото, за да се срещнем. Ако той ме потърси, ще намери вместо моята, собствената си смърт — отговори Халид. Езикът на Изтока може да бе цветист, но е и недвусмислен.

В двореца Хедър и Омар вече бяха подхванали една от обичайните си кавги. Омар беше отвел господарката си не в нейните покои, а в тези на принца, подредени според нея твърде неуютно и безвкусно.

— Защо съм тук? Искam си моите стаи.

— Господарке, водя ви само...

— Този дворец е *мой* — чу тя изведнъж гласа на Халид зад себе си. Липсата на покорност и умереност в поведението ѝ често го вбесяваше. Тя е глезла, която изобщо няма представа колко тежки са условията, при които живеят много хора. — Всички стаи тука са *мои*, Хедър. А твоите, както ги наричаш, в момента са заети.

— О, нима? — стана нападателна Хедър. — Или си имаш нова робиня, така ли?

— Не ставай глупава. Вече ти казах, че нямам харем и няма да имам — напрежението на Халид растеше. Дано се окаже прав. Дано Хедър наистина се зарадва да стане изведнъж майка.

— Жена ми ще спи при мен, докато не заповядам друго — пристъпи той усмихнат към нея. — Това не би ли трябвало всъщност да ти хареса? Нали при вас на Запад е точно така?

— Да, само че нас не ни е венчал свещеник и...

— Ще бъдеш омъжена за мен, докато аз го желая. И докато не реша да се разведе с теб.

Хедър загуби дар слово. Беше чувала само за един мъж, който се е развел — Хенри VIII.

— Смяташ, че мога да се разведе с теб? — попита тя.

— Ти не, но аз мога да се разведе с теб. На жените им е забранено да се развеждат с мъжете си.

— Законите ви са глупави — погледна го Хедър право в очите.

Омар плесна мислено с ръце. Как можеше принцесата някога да забременее, като непрекъснато само ядосва принца? Но изведнъж му хрумна нещо. Той се усмихна...

— Как си позволяваш да се присмиваш на господаря си! — нахока го грубо Халид.

— О не, господарю — поклони се дълбоко Омар.

— В тази къща нищо ли няма за ядене?

— Разбира се, че има, господарю. Веднага ще ви поднесат вечерята.

— Аз не съм гладна — заяви Хедър.

— Не ме интересува. Трябва да хапнеш нещо.

— Не, нищо няма да ям.

Омар излезе, вътрешно много развеселен, от покоите на принца.

— Изглеждаш уморена. Полегни, докато поднесат вечерята.

— Не съм уморена.

— Имаш тъмни кръгове под очите, Диво цвете — каза Халид. — А настроението ти е като на гладно бебе.

Думите му само я ядосаха още повече.

— Аз изобщо никога вече няма да спя — заяви тя упорито.

Халид не можа да се сдържи и избухна в смях. Жена му беше наистина едно от най-необикновените същества, които е срещал. Ако жените като нея бяха повечко, сигурно мъжете щяха да носят фереджета и да изпълняват заповеди, вместо да ги дават.

Той я погали по брадичката.

— В такъв случай ще бъдеш първият човек, когото познавам, успял да надвие желанието си за сън. Но преди да стигнеш дотам, хайде да се поразходим в градината. Чистият въздух ще ти подейства добре и ще ти отвори апетит.

Хедър още не беше виждала градината на дневна светлина. Беше наистина прекрасна. Може подобна мисъл да беше държавна измяна, но тук ѝ хареса повече, отколкото в градината на султана в Топкапъ.

Безброй аромати и багри изпълваха малката градина, създадена от принца с толкова любов. Отворени срещу слънцето пинии, разноцветни астри, върбинки и хризантеми сияеха в есенния ден, а лилаво-зелено декоративно зеле, лилави градински теменужки, ливадички, кученца и иглики още цъфтяха заради мекия климат.

— Ей там съм насадил разни билки — каза принцът и я поведе надолу по пътеката.

— Ти наистина си майстор градинар — каза възхитено Хедър. — Толкова хубаво мирише тук всичко. За съжаление не си насадил рози, любимите ми цветя.

— Дори по нашите земи по това време на годината розите са вече прецъфтели — усмихна се Халид. — Но имаш право, аз наистина се гордея с тази градина. Работата в нея ме успокоява и ме отвлича от лоши мисли, когато имам грижи.

— Какво е това? — посочи Хедър растение с листа като на папрат.

— Това е бял равнец. От цветовете правят чай, който помага при разстройство и при женски болести.

Хедър кимна.

— А това?

— Това е дилижанка. Помага при безсъние. Трябва да се изсуши и да се държи после под възглавницата.

Халид посегна към кадифените ветрилообразни листа. По някои още имаше сутрешна роса.

Хедър го гледаше малко недоверчиво.

— Листа и цветове могат да приспиват? Наистина ли?

Той я прегърна през рамо и я привлече към себе си.

— Обичам смеха ти, Диво цвете. Той озарява лицето ти като слънчев лъч.

Той я целуна нежно по носа. Хедър вдигна глава и се наслади на топлото му докосване. Радваше се на вътрешната им близост и си пожела да остава понякога съвсем сама с него.

Шумове откъм палата прекъснаха влюбените.

— Не поогладня ли малко?

— Ако настояваш, ще хапна нещо. Но съвсем малко.

Хванати за ръка двамата се върнаха в покоите на принца. Омар вече ги очакваше с вечерята. Вътре в себе си продължаваше да се усмихва.

Хедър смръщи чело, като видя основното ястие — патладжани. Както ѝ бяха обяснили жените от харема, патладжаните са омагьосани.

Хедър обичаше деца. Освен това вече не можеше да си представи живота без Халид до нея. Но да ражда деца в страна, в която не правят разлика между невинни бебета и възрастни предатели? Страна, в която си виновен само защото са виновни родителите ти? Ще трябва да живее в непрекъснат страх да не би султанът да осъди на смърт и нейните деца. О, не!

— Махни това. Не обичам сини домати — заповяда тя на Омар.

Усмивката на Омар тутакси изчезна. Значи трябва да се намерят други начини принцесата да забременее.

— Как тъй не ядете вече патладжани? — погледна я безпомощно Омар.

— От патладжаните жените забременяват — поучи го Хедър, сякаш тя беше отраснала в Ориента, а не той. — А от някои тревни човек почва да се чувства умора. Освен това нямам намерение да забременявам.

Двамата мъже се спогледаха ужасени. Планът му явно няма да успее, помисли си Халид и сърцето му се сви от болка. Знаеше много

добре колко страда едно дете от липсата на майчина любов. Щом Хедър не иска деца от него, още по-сигурно е, че няма да приеме чуждото дете. Мислено молеше Алах за прошка. Не беше ли по-добре да остави да убият детето заедно с майката?

Ами сега? Дали Малик ще се съгласи да вземе кърмачето? Или трябва да заповяда да го убият и така да се отърве веднъж завинаги от всички си грижи около него? Но Халид знаеше от мъчителен опит, че с убийство и смъртоносни удари проблеми не се решават. Не, той никога вече няма да заповяда да убият невинен и да поеме отговорността.

— Махни ги! — заповяда и той.

На лицето на Омар се изписа обида.

— Ще желаете ли нещо друго?

— Не — каза тихо Хедър. — Излез, моля те, излез.

В очите на Халид прочете, че го е засегнала. Не знаеше как да говори сега с него. Но и малкото ѝ апетит беше безвъзвратно изчезнал.

— Та къде е моята изненада? — постара се гласът ѝ да звучи весело.

— Трябва първо да си починеш — каза Халид.

Хедър седна на дивана. В стаята цареше напрежение. Халид понечи да излезе без дума повече, но тя го задържа.

— Остани още малко, Халид — помоли го тя.

Халид седна на ръба на дивана. Едрият, силен мъж правеше впечатление на напълно безпомощен.

— Халид, нали знаеш, че обичам деца, само че ме е страх.

Лицето му веднага се проясни.

— Миличко, не бива да се боиш. Ще ти намеря най-добрата акушерка в цял Истанбул. То си е нещо съвсем естествено.

— Не, Халид, друго исках да кажа.

— Какво тогава?

— Халид, разбери, малкото момченце е мъртво, а не беше сторило абсолютно нищо. Султанът поиска да накаже Линдар. Знаеш, често греша, защото не познавам страната ти. Още съм толкова млада и сигурно не зная още много неща. Ще живея в непрекъснат страх, че заради мен децата ми могат...

Халид я прегърна. Така му олекна, че му идеше да се разсмее.

— Хедър, обещавам ти, докато съм жив, никой нищо няма да ти стори. Ще браня теб и децата от всекиго и от всички. Коленичих пред

султана и го помолих за пощада, нали знаеш.

Хедър също усети как ѝ олеква. Преливаща от щастие, тя взе лицето му в дланите си и нежно го целуна.

— Колко глупави мисли съм имала. Вярвам ти, Халид. Благодаря ти.

Всичко ще се нареди добре. Жена му ще приеме малкото и ще го отгледа като свое дете.

— Цяла нощ не съм мигнал и сега трябва малко да си почина — каза той нежно и я притисна във възглавниците. После се гушна в нея и я целуна бързо още веднъж. След малко Хедър вече спеше.

Внимателно, за да не я събуди пак, Халид се освободи от прегръдката ѝ, стана и я зави грижовно.

Отиде в нейните покои, където беше настанил Лана и бебето. Когато влезе, тя тъкмо му даваше да пие от шишенце с биберон от агнешка кожа.

Направи знак на Лана, тя му подаде детето и излезе. Сега Халид държеше малкото на ръце и му подаваше шишето. Големи тъмни очи разглеждаха любопитно лицето му. Малките ръчички стискаха здраво шишето, а нежните крачета тъпчеха гърдите му, както котенца тъпчат корема на майка си, докато сучат.

Халид се трогна от безпомощността на малкото. Изглежда доверява му се и трябва да му се доверява, защото още дълго няма да може да се грижи само за себе си.

След малко детето, изглежда се засити. Халид го вдигна високо на рамото си, потупа го успокоително по гръбчето и го разхожда известно време из стаята, за да може козето мляко да слезе в стомахчето му. Гледката на този горд и безстрашен воин с безпомощното мъниче на ръце можеше да накара и камък да омекне.

— Синко — прошепна му Халид в ушенцето — ти си благороден принц и ще живееш в най-могъщата държава, която човечеството е познавало. А пък аз, твоят баща, ще те науча на всичко, което трябва да знаеш. Скоро ще се срещнеш и с майка си. Тя е дар от Алах. Храбра, приказно хубава, самоотвержена и любвеобилна. Нейната нежност и майчинска любов ще ти помагат да превъзмогваш трудностите в живота.

Когато малкият принц, вече смлял очевидно вечерята си, се оригна, Халид също усети колко е уморен. Той сложи Карим на дивана

и легна до него на ръба, за да не може малкият да падне. Скоро потъна в тежък сън без сънища.

— Събудете се, господарю — побутна го внимателно Омар.

Халид отвори очи. Принц Карим изглежда също се събуждаше.

— Принцесата вече се изкъпа и дори хапна — съобщи Омар.

Халид стана и вдигна гордо сина си във въздуха.

— Не е ли великолепен?

— Да, принце. Моля Алах да му дари още много братчета, за да може един ден да ги командва.

Халид се засмя. За разлика от него Карим направи гримаса, изписука и стана много неспокоен в прегръдката му.

— Дали да не го сложим в люлката? — предложи Омар.

Халид кимна.

— Донеси я пред покоите ми.

Омар последва господаря си, който вече едва успяваше да поуспокои малкия Карим. Пред покоите спряха и се опитаха заедно да сложат малкия принц в люлката. Но Карим явно не искаше да спи. Халид направи знак на Омар да го чака пред вратата.

Когато Халид влезе, Хедър стоеше до голямата врата към градината. Наслаждаваше се на последните слънчеви лъчи, под които пъстрите цветя сякаш сияеха.

— Стори ми се, че чух детски...

— Искам да ти представя сина си.

— *Твоят* син? — Хедър беше едновременно ужасена и възхитена.

За разлика от нея Карим ревеше, та се късаше.

— Не, не — просия Халид. — *Нашият* син. Осиновеното ни дете — гласът му звучеше гордо.

— Но как тъй имаме осиновен син?

Хедър очевидно не можеше да го разбере и така целият план на Халид явно се проваляше. Пък и тя не изглеждаше особено възхитена.

— Ела, седни до мен.

— Първо искам да разбера на кого е това бебе.

— Казах ти да седнеш! — от яд гласът на Халид беше станал писклив като на жена.

Карим плачеше все по-силно. Беше гладен, а и гласовете наоколо му бяха прекалено високи, освен това искаше да го носят на ръце.

Както преди малко.

Хедър гледаше укоризнено Халид.

— Видя ли какво направи. То сега се страхува. Разплака го — с тези думи тя грабна малкото от ръцете му и то веднага се поуспокои. Тя го люлееше на ръце и му шепнеше на ухото: — Не бива да се страхуваш от този лош човек. Вече съм тук и ще се грижа за теб.

Халид се усмихна. Хедър се държеше така, както се държи всяка жена, на която са сложили бебе в ръцете.

— Миримах разтръби на цял свят, че носиш дете под сърцето си. Затова можахме да го спасим, Хедър. Това е синът на Линдар. Сега е вече наш син.

Тя го гледаше, сияеща и безмълвна.

— Хедър, чуй ме сега, защото е много важно. Никой не бива да разбере кой е в действителност Карим. Нито той дори. Истината ще донесе на всички ни смърт, а може да предизвика и гражданска война. Обещавах ли ми, Диво цвете?

Хедър му се усмихна, пак, без да пророни дума. Насърчен от държането ѝ, Халид попита:

— Ще обичаш ли малкия така, сякаш е твоя плът и кръв?

Хедър кимна щастлива. Но изведнъж посърна. На лицето ѝ се изписа съмнение. Халид иска по този начин да я задържи и тя никога няма да види Англия.

— Ще мога ли въпреки това да отида в Англия?

— Искаш да изоставиш едно дете само за да отидеш в Англия?
— изкрещя, бесен, Халид.

— Никога няма да оставя детето си в беда — изкрещя му на свой ред и Хедър. — Как можа изобщо да си помислиш такова нещо за мен?

Карим се разплака толкова силно, че се разтрепери от напрежението.

— Тихо, миличкото ми, тихо — зашепна му Хедър и отново го залюля. — Видя ли какво направи? — въпреки думите ѝ бебето не искаше да се успокои. — Гладно е — заяви Хедър толкова сигурна, като че ли беше отгледала десет деца.

— Ама нахраниха го само преди няколко часа — оправдаваше се Халид.

Хедър го изглежда унищожително. Каква представа може да има един мъж как се гледа дете.

— Синът ми има сега нужда от мен.

Халид ѝ се усмихна. И двамата бяха забравили кратковременното различие в мненията. Защото всичко щеше да се оправи.

— Трябва да дадем ново име на малкия — каза Хедър. — Можем да го наречем Уолтър, на моя баща.

— Уолтър звучи прекалено европейски за нашите уши — възрази Халид. Той тъкмо се опитваше да разбере дали Карим е готов да приеме пръста му за биберон. — Освен това имената на децата ги даваме ние, бащите.

— Уф, и вие с вашите обичаи! — изтърси без всякакво уважение Хедър. Халид ѝ отправи измъчена усмивка. — Виж го, та той е великолепен — сияеше тя отново. — Направо е свършен.

— Хубаво, нека това да е името му. Ще го наречем Кемал Мустафа. Кемал заради свършенството и Мустафа в чест на покойния ми чичо — реши Халид.

— И Кемал е хубаво име — каза някак отсъстващо Хедър. Беше толкова заета с малкия, че Халид изпита за миг чувство на ревност. Тя вече бе успяла да го успокои, детето лежеше спокойно в прегръдката ѝ и ги гледаше радостно. Но скоро гладът щеше отново да се обади.

— Кемал ме обича — заяви гордо тя.

— Кемал е гладен и има газове — поохлади я все още ревниво нейният съпруг.

Хедър го изгледа презрително. После вдигна високо Кемал и направи гримаса: уф!

— Трябва да му смениш пелените.

— Ами като не зная как се прави.

Халид извика евнуха.

— Донеси пеленки.

С куп чисти пелени Хедър си опита късмета. Успя да си спомни как слугините в двореца им в Англия преповиваха бебетата. Омар я гледаше с гордост.

— Коранът казва, че раят е в нозете на майките.

— Аз съм християнка! Никога не го забравяй! — сопна му се тя.

Но на Кемал говореше с нежно, изпълнено с любов гласче. Галеше леко меката като коприна кожа на сина си, гъделичкаше недъгавото му краче и беше възхитена, че малкият вече стиска толкова

здро̀во пръ̀стите й. Изоб̀що не забеля̀зваше, че Халид я наблюда̀ва с облекчѐние. Той вече знаеше, че Кемал вина̀ги ще б̀де обичан.

Хедър сложи внимателно заспалия принц в люлката, която Омар беше внесъл. После погледна Халид:

— А изненадата за мен?

В първия миг Халид не разбра какво го пита.

— Омар, донеси мляко за Кемал — тя вече се държеше и звучеше като опитна майка.

— Ама той хапна само преди три или четири часа — намеси се Халид.

— Нищо чудно, че плачеше. Трябва да е умирал от глад — възрази Хедър. — Ти изобщо нищо не знаеш за малките деца.

— Аз не съм знаел нищичко за малките деца? Ами ти откъде знаеш отведнъж толкова много за тях?

— Ами ние, жените, просто си го знаем. Нали ние раждаме децата — обясни му Хедър. — Бебета имат съвсем малко стомахче. Затова по-често се хранят. Нали трябва и да растат — погледът, който хвърли на съпруга си сякаш питаше дали и Халид е бил някога мъничко пеленаче. — Повтарям — къде ми е изненадата?

— Каква?

— Каза, че си имал за мен изненада, която щяла да ме откаже от мисълта да се върна в Англия... — тя млъкна и се засмя. Вече знаеше каква е била изненадата.

— Хареса ли ти изненадата? — попита предпазливо Халид.

Хедър кимна с усмивка. Но беше все пак и малко разочарована. Съпругът ѝ веднага го забеляза.

— Пожелай си още нещо, Диво цвете. Някакво бижу? Или искаш да пишеш на майка си?

— Това са все чудесни неща, само че... — каза Хедър.

— Само че? Кажете тогава какво искаш?

Хедър млъкеше. Не искаше да рискува при кавгата, която със сигурност щеше да последва, да събуди малкия принц. Държането ѝ обърка Халид.

— Какво искаш, принцесо? Какво би си пожелала?

— Е добре, искам да дойде свещеник.

Лицето на Халид веднага помръкна. Погледна я гневно. Присви устни.

— Няма да идва никакъв свещеник. И не желая повече да слушам за това.

— Но Халид, ако не съм женена, не мога да взема това дете.

— Ти си женена. Имамът ни венча по всички правила.

— Трябва ми свещеник, който да отслужи литургия — Хедър шепнеше, но гласът ѝ звучеше въпреки това много настойчиво. — Ако умра, преди да съм изповядала греховете си, ще отида направо в ада! — само при мисълта за това тя страшно пребледня.

— Ангели като теб не вършат грехове — присмя ѝ се Халид. — Ангелчета като теб отиват направо в рая — той се опита да я целуне, но тя извърна лице.

— Ти все трябва да се наложиш. Всеки път трябва аз да се подчиня на желанията ти — изгледа го тя разгневена. — Все твоята трябва да стане, все както ти си решил. Не можеш ли и ти да се съобразяваш от малко малко с мен? Поне мъничко. Инат си като дърто магаре...

— Хайде, стига! — заповяда Халид. Белегът му потрепваше. — Аз съм твой мъж. И да не съм те чул още веднъж да ми говориш толкова нахално.

Този път Кемал наистина се събуди и се разрева в люлката си с пълен глас.

— Събуди горкото дете — сопна му се Хедър. — Какво ти е виновен Кемал? — тя го вдигна на ръце и го загали по гърба.

— Никакъв свещеник няма да идва. Това е последната ми дума — Халид изхвърча от стаята и тръшна силно вратата подире си.

Кемал се разрева още по-силно.

— Ама че глупаво магаре! — измърмори си Хедър под нос, но сега трябваше да забрави яда си и да успокои детето.

Халид крачеше с широки кънтящи стъпки през коридора и за малко не събори Омар.

— Махай ми се от пътя! — изрева той на слисания евнух, който стоеше, притиснал силно към гърдите си шишето с млякото за Кемал.

Омар поклати тъжно глава. Тези двама влюбени сякаш никога нямаше да се разберат. Само се карат, само се джафкат.

Принцесата е с много силен характер и следователно ще роди куп синове. Но е тъй упорита! Вместо да прелъстява съпруга си, само му се инати... а това едва ли е начинът една жена да забременее. А той, Омар, изглежда никога няма да забогатее.

Поспря, за да помисли по-добре. Ами да! — мина му нещо през ум. Готвачът разбира от подправки с билки и от магически напитки. Не може да не знае средство за възбуждане на плътските желания. Трябва да поприказва с него.

Вече поуспокоен, Омар почука на вратата, влезе с поклон и подаде на Хедър шишето. След което понечи да излезе.

— Остани, Омар — извика му уплашено Хедър. — Трябва да ми помогнеш.

— Евнусите не знаят абсолютно нищо за малки бебета — заяви Омар. — Съжалявам, но не мога да ви помогна.

— Но...

Омар вече се беше изпарил от стаята. Току-виж го помолила и да повие това наакано малко същество! Беше направо ужасен.

Хедър гледаше подире му с отворена уста. Омар никога не се беше осмелявал да се противопостави на нейна заповед. Но гладът на Кемал вече не можеше да се засити с галене и люлеене. Значи трябва да се опита сама. Седна на крайчеца на леглото и понечи да пъхне внимателно биберона в устата му. Но Кемал посегна жадно сам и почна да пие.

— Хм! — каза си Хедър. — Някои мъже лесно се задоволяват.

Защо не е в природата на жената да се задоволява с онова, което има? Защо всички жени са толкова упорити и недоволни? Халид беше наистина ужасно ядосан. С тъй наречената си логика жените посягат към неща, които не могат да имат, но въпреки това опитват всичко, за да ги получат.

Защо?

Тази неверница е по-лоша и от жените в харема на неговия чичо. Затрупа я с подаръци. Дари й свободата. Заложил честта и дори живота си, за да я спаси. Заради нея отложи войната си с Фужер.

И да рече човек, че зеленооката вещица е доволна? Не! Тя иска невъзможни неща. Настоява за свещеник. Изведнъж всичко, което бе сторил за нея нямаше никаква цена. Нали разбира, че ако изпълни и този неин каприз, тя ще продължи в същия дух и ще измисля все нови и нови неща, само и само да му ходи по нервите.

Халид беше толкова разстроен, че изобщо не забелязваше накъде върви. Изведнъж се озова на крепостната стена на двореца и стресна двамата стражи, които извикаха и измъкнаха в миг сабите си.

— Сега страхливци ли пазят владенията ми? — изръмжа Халид.

— Простете ни, господарю — каза един от стражите. — Взехме ви за призрак.

— За християнската принцеса, която се появявала нощем тук — обясни другият.

— Врагове от плът и кръв не ни плашат, господарю! — увери го първият.

— Но как да се справим с дух? — попита вторият. — Нали е вече мъртъв. Как можем да го убием още веднъж?

— Чуйте ме, мъже, няма никакви духове — отсече строго Халид.

— Щом вие казвате!

— Както винаги имате право, господарю — побърза да се съгласи вторият.

— А сега ме оставете сам! — заповяда Халид. — Чакайте ме долу в преддверието.

Стражите се поклониха зарадвани на господаря си и тутакси изчезнаха.

В сумрака на падащата нощ Палатът на девственицата сякаш наистина бе създаден, за да приюत्या духове. Високите зъбери на крепостните стени се изрязваха на фона на небето, което се багреше в синьо и лавандулово. Едва по-късно на небосклона щяха да се появят луната и звездите.

Халид стоеше там съвсем сам, загледан в морето. Към замъка бавно пълзеше мъгла.

— Вещице проклета! — прошепна той.

Тя го бе омагьосала. А той нямате сили да се съпротивлява.

Той я обича, а тя използва безсрамно това положение и се осмелява да се налага и в отношенията им. Тя също го обича, знае го. Въпреки това си позволява да го отблъсква и да го докарва до полуда

от незадоволена страст. Всеки път, когато вярва, че е надделял, тя почва да настоява за свещеник.

По този въпрос няма да ѝ отстъпи. Та ако ще това да ги погуби и двамата.

Нещата тръгнаха толкова зле, че изведнъж взе да се чувства неуютно в собствения си дом. Неговата градина, в която често седеше, потънал в мисли, цели нощи, сега беше затворена за него, защото тя сигурно ще го причаква там и отново и отново ще го притеснява с искането си. Заслужава ли тя всичко това? Болката, тревогата, непрекъснатите изпитания на съвестта?

— Да — отвръщаше му вътрешен глас.

Беше хубава, умна, безстрашна и с добро сърце. Неговото Диво цвете беше единствено сред всички жени в царството на Алах.

Халид присви очи. Наистина ли вижда кораб? Далеч на хоризонта един кораб сякаш се беше устремил през морето към двореца. Но кой би посмял да навлезе без разрешение в тези води? Да накърниш недостъпността им, означаваше за всеки нарушител вярна смърт.

Но ето че мъглата изведнъж погълна кораба.

Халид поклати глава. Просто е преуморен. Не може да е било кораб.

Остана още малко на крепостната стена и вече се канеше да тръгва, когато нещо сякаш лекичко го докосна.

Тръпка премина по гърба му и той изпита ужас. Заобръща се мълниеносно на всички страни. Но сред настъпващата все повече мъгла не можа нищо да види. Сигурно е било въздушно течение.

Но изведнъж чу стон. Плачеше жена. О, сигурно е Хедър, седнала е долу в градината и оплаква неговата неотстъпчивост. Погледна натам, но мъглата отдавна беше обвила градината. Едва можеше да отгатне силуетите на дърветата и храстите.

Плачът се засили. Погледна вдясно и се вкамени. Там стоеше незабулена жена, само на няколко метра от него и гледаше носталгично към морската шир.

— Коя си ти? — попита Халид.

Когато чу гласа му, жената се обърна към него. Усмивка озари лицето ѝ, но тя остана безмълвна. Бавно се плъзна към него. Халид стоеше като вцепенен.

Жената се беше приближила и протягаше към него ръка. Изглежда искаше да докосне лицето му, но изведнъж разбра, че Халид е чужд човек. Усмивката ѝ угасна. Отстъпи крачка назад.

Халид понечи да посегне към нея, но тя беше изчезнала.

— Къде си? — извика той високо и посегна към нея. Но отговор не дойде. Беше съвсем тихо. — Къде си? — този път почти изкрещя въпроса си. От нищото изникнаха само стражите.

— Повикахте ли ни, господарю?

— Тя беше тук — каза тихо Халид и усети как го обзема безкрайна тъга. — Аз я видях.

— Кого? — попитаха двамата от едно гърло.

— Принцесата от Запада.

Двамата стражи докоснаха синьо-белите броеници, които трябваше да ги пазят от уроки.

— Свободни сте. Смяната ви свърши — заповяда той на войниците. Гласът му звучеше хрипкаво. — Свалете стражата от зъберите. Нека уважим спокойствието на мъртвите.

Стражите се поклониха и побързаха да се махнат, преди господарят им да е променил решението си. Не се страхуваха от земен враг, но се бояха от призраци.

Преди да си тръгне, Халид хвърли последен поглед към морето. Дали възлюбеният на принцесата е бил на кораба? Той, мюсюлманинът, влюбен в християнска принцеса и дошъл може би да я освободи.

След известно време, през което бебето сигурно е било нахранено и преповито, Омар се върна при господарката си. Хедър седеше нацупена на дивана. Малкият Кемал вече лежеше в люлката и изглежда беше дълбоко заспал.

Омар ѝ подаде чашата с вълшебното питие, което беше разтворил в лимонада.

— Не, не обичам тези напитки — каза тя и поклати глава.

— Готвачът го приготви специално за вас — опита се той да я придума. — Ако откажете, сигурно много ще се обиди.

— Въпреки това не искам.

— Не ви ли стига, че вече разгневихте вашия съпруг? — сопна ѝ се Омар. — Сега пък искате да пренебрегнете изкуството на готвача, така ли? Отпийте глътка, а после ще видя превръзката ви.

— Добре, Омар, сложи я тук, на масата. По-късно ще я изпия — каза Хедър, отстъпвайки на увещанията му. Протегна му ранената си ръка. — Много ме сърби и ужасно ме изнервя — каза тя и извърна глава.

Омар свали превръзката. Извади от джоба си малка ножичка и пинцета. Разряза внимателно шевове, с които опитният доктор беше зашил отворените рани. При всяко щракване на ножицата Хедър правеше болезнена гримаса, но не смееше да погледне ръката си. После Омар измъкна с пинцетата нарязаните конци от раната, обърна ръката и повтори процедурата откъм вътрешната страна.

— Готово, вече можете да погледнете — каза той най-сетне.

Хедър обърна ръка. Очите ѝ не срещнаха нищо хубаво. Вярно, раните бяха зараснали, но белезите бяха все още тъмно розови и леко сбръчкани.

— Каква красота! — каза тя капризно.

— Чернокожият ни увери, че белезите ще станат почти невидими — каза Омар.

— Щом той го е казал, едва ли трябва да му противореча — отговори все така капризно Хедър. После отпи от лимонадата, за да успокои Омар.

— Момчето вече дълбоко спи. Трябва да го пренесем в друга стая, преди принцът да се е върнал.

— Но Халид и аз сме вече негови родители. Кемал ще остане — възрази Хедър.

— Ако принцът се върне в същото настроение, в което си тръгна, пак много трудно ще успокоите детето — напомни ѝ Омар.

— Е да, ще трябва пак да го нося на ръце — съгласи се Хедър. — Имаш право, Омар.

— Нали знаете, принцесо, раят лежи в нозете на майките.

Хедър му хвърли предупреждаващ поглед.

Омар се усмихваше тайничко, докато вдигаше люлката на Кемал, за да я изнесе от стаята.

— Лана ще се погрижи за него — прошепна той на господарката си. — Ей сега ще ви донесе вечерята.

Хедър стана и излезе навън, в градината. Вдиша жадно аромата на цветя и треви, но мъглата беше скрила почти цялата градина и беше приглушила екзотичните миризми и шумове на падащата вечер.

Къде ли е Халид? Сигурно крачи, задавен от гняв, из двореца си! Защо не желае просто да разбере, че на нея ѝ трябва свещеник, за да се чувства законно омъжена.

Но повече от свещеник ѝ липсваше Халид, нейният съпруг. Искаше да усеща любовта му, искаше да е близо до нея, да лежи в прегръдката му, да се чувства закриляна.

Искаше той да я желае, както го желаше тя.

Затвори решително зад себе си вратата към градината и забърза към сандъка с дрехите, които и подари Халид. Измъкна кафтан от кремавобяла коприна от Бурса и бързо го облече. Закрачи нервно из стаята. Пред вътрешния ѝ поглед застана Халид, той я привлече към себе си и...

Вратата се отвори. Но беше само Омар с вечерята.

Той усети нервността на господарката си и хвърли поглед към чашата с лимонада, все още почти непокътната. Изглежда тези невернички нямаха нужда от любовни напитки. Омар сложи подноса на масата.

— Искам принца, повикай го! — прекъсна Хедър мислите му. Омар я изгледа слисано. Подобна заповед не беше получавал през целия си живот.

Даже за един евнух неприкритото страстно желание на неговата господарка беше нещо необичайно.

Погледна я, видя решителния израз на лицето ѝ, тръгна към вратата и вече искаше да отиде да извика господаря си, когато Халид застана на прага, сякаш чул думите на Хедър.

Един дълъг миг Халид не знаеше дали прелъстителният силует там, до градинския прозорец, е митичната принцеса или неговата съпруга. Гледаше я втренчено, сякаш никога не я беше виждал.

— Вечерята е сложена — каза бързо Омар и тутакси изчезна от стаята. Вън, в тъмния коридор, отправи благодарствена молитва на Алах. Неговата господарка и нейният принц ще си родят куп здрави синове.

Едва забележима усмивка се появи на лицето на Хедър. Тя пристъпи няколко крачки към Халид. После разкопча сребърните

катарами на кафтана. Скъпата материя се свлече на пода. Сега стоеше съвсем гола пред него и с мека усмивка се приближаваше все повече.

Беше покана, която той не можеше да откаже.

Халид пристъпи към нея и я погледна в очите. Устните им най-сетне се сляха. Хедър се вкопчи здраво в него, сякаш без него щеше да умре. Халид искаше да я занесе до дивана, но тя се противопостави.

— Не — простена тя тихо. — Тук.

Сега тя смъкна ризата и се притисна към гърдите му, за да усети топлината на кожата му. Той посегна към дясната ѝ ръка, но тя я скри от него.

— Не, Халид, белезите са грозни.

Той хвана въпреки това ръката ѝ.

— Не са грозни, неповторими са като теб.

Тя се вкопчи още по-здраво в него и покри лицето му с диви, страстни целувки. После езикът ѝ слезе надолу, обходи шията му, широките му рамене. Огърлицата, която му подари, висеше на врата му. Скъпоценните камъни, които представляваха очите, устата, езика и ноктите на митичното приказно животно, сияеха на лунната светлина, която се изливаше отвън в тъмната стая.

Тя галеше Халид, а езикът ѝ слезе толкова ниско, че той простена от удоволствие. Тя коленичи пред него, обладана сега единствено от желанието за наслада. С движение на ръката събори чиниите и чашите от масата до тях и го привлече надолу, към себе си.

Нейната страст и диво желание го накараха да потрепери. Никога жена не му беше показвала така явно копнежа си. Тя изу ботушите му и заплъзга възбуждащо бавно дланите си по бедрата му и все по-нагоре, до кръста. Там разкопча панталона му и го събу.

Плъзна език по мъжкия член, който се втвърди под нежните ѝ ласки. Меки пръсти го разтриваха надлъж, а езикът навлажняваше и целуваше главичката. Халид беше толкова възбуден, че краката му се подкосяваха.

Той я привлече към себе си и страстно я целуна.

— Докосвай ме — стенеше Хедър.

Той галеше всяко сантиметърче на пламтящата ѝ кожа, овлажняла от възбудата и горещината. После притегли Хедър на пода и я сложи на скута си. Докато устните му си играеха с пъпките на

гърдите ѝ, ръцете му раздалечиха горещите ѝ бедра, защото пръстите му желяха да ги галят.

Тя простена името му и понечи да седне върху него, но Халид не ѝ даде. Вдигна я високо, сложи я на килима и проникна диво в нея. Тласъците му ставаха все по-силни, той влизаше все по-дълбоко и на всеки неин вик на удоволствие отвърщаше с още по-силен тласък.

— Излей се в мен — шепнеше и стенеше Хедър в ухото му. В следващия миг двамата се сляха един с друг и се превърнаха в неделимо цяло.

После Хедър лежеше на рамото му и плачеше от изтощение и щастие. Той я галеше по косата и поглеждаше навън, към градината. Мъглата скоро щеше да се вдигне.

— Обичам те — шепнеше той нежно.

— О, господи, умирам! — Хедър се беше надвесила над нощното гърне. Беше й ужасно зле.

— Болестта ви не е смъртоносна, господарке — каза Омар, който трябваше да ѝ крепи главата. — Опитайте късче питка. Уверявам ви, вече няма толкова да ви се повръща.

— Не ми споменавай за ядене — простена Хедър. — Само като си помисля за храна, и ми прилошава. А тази нощ имах ужасен кошмар, огромен син домат се търкаляше надолу по някаква планина, тук, близо до двореца, пък аз стоях долу на брега и...

Стомахът ѝ се преобръщаше при мисълта за храна. Хвана се здраво за килима и повърна в гърнето.

Омар с удоволствие би си запушил ушите. Шумовете бяха напълно достатъчни, за да му призлее и на него.

Вратата се отвори и влезе Халид. Погледна загрижено Хедър и веднага се залови да придържа главата ѝ, докато тя повръщаше, но изкарваше само жлъчка.

Когато спазмите сякаш попреминаха, той я вдигна на ръце, сложи я на леглото, избърса лицето и ръцете ѝ с влажна кърпа.

— Халид, умолявам те, прати да викнат свещеник.

— Нали от седмици вече не засягаме този въпрос. Защо ти е дотрябвал тъкмо сега свещеник?

— Защото ще умра, сигурна съм. А без изповед отивам право в ада.

— Не ти трябва свещеник — засмя се Халид, след като Омар отвърна с радостно кимване на питащия му поглед.

— Трябва ми — цупеше се Хедър като малко дете.

— Имаш още дълги години живот — уверяваше я Халид и я галеше нежно по червената грива. — Вярвай ми.

Хедър се надигна с мъка и го погледна гневно.

— Ти ли ще ми кажеш кога ще умра? Или искаш да знаеш колко стара ще стана? — Халид направо ѝ се изсмя. — Позволяваш си да се

присмиваш на една умираща? — възмущението в гласа на Хедър издаваше, че има повече сили, отколкото притежават обикновено умиращите.

— Казах й да изяжда всяка заран, преди да стане, парченце питка — каза Омар на принц Халид. — Това помага в повечето случаи срещу повдигане.

— Как може човек да преглътне, та макар и залък, като е вече полумъртъв? — продължи да пъшка Хедър.

— Ще изядеш веднага късче питка — на Халид му беше писнало от този хленч. — В противен случай ще те убия със собствените си ръце.

Хедър дръпна парчето от ръката му и отхапа малко.

— Дъвчете бавно — помоли я Омар.

— Готов си да измъчваш даже умиращи — каза тя нацупено на мъжа си.

Халид я прегърна, погали я по гърба. След малко попита:

— Сега по-добре ли си?

Хедър се позамисли над отговора си. Наистина, вече не й се повръщаше.

— Да, май съм вече по-добре.

— В такъв случай ще отидем сега двамата да се поразходим — предложи Халид.

— Не, още съм прекалено слаба. Може би по-късно — всъщност сега просто не й се ставаше.

— Хайде, ела да се поразходим в градината. Чистият въздух ще ти се отрази добре. Освен това имам май изненада за теб.

— Изненада ли? Каква? — Хедър се почувства изведнъж превъзходно.

— Първо да излезем.

— Сигурно ще ми призлее от аромата на цветята — възрази Хедър.

— Ами ще ти държа главата.

— И от това не ми става по-добре.

Халид се засмя и я дръпна да стане. Двамата излязоха под ръка в градината. Халид поведе Хедър по пътеката към каменната стена, обграждаща градината. Там я привлече зад висок храст. Зад него беше

скрита малка вратичка. Тя се отвори със скърцане и откри широка гледка към брега.

— Оттук, принцесо.

Аргус пазеше лодките. Като чу скърцането на тайната врата, скочи и се понесе към тях. Понечи да близне Хедър по лицето, но Халид го блъсна.

— На място, Аргус — заповяда му той.

Вярното куче въртеше радостно опашка и гледаше очаквателно господарите си.

— Добро куче! — похвали го Халид и го погали по главата. После вдигна пръчка и я захвърли към лодките. Аргус веднага хукна да я донесе.

— Ела да поседнем — каза той на Хедър. — Тук, на камъните. Още пазят топлина от вчерашното слънце.

Хедър вдишваше свежия морски въздух.

— Колко хубаво мирише, дъхти на сол. Хайде, кажи каква е изненадата.

— Стрелата на Амур е улучила целта си.

— Искаш да ми се признаеш още веднъж в любов, Халид? Но аз вече го зная — Хедър беше разочарована.

— Съдбата ти е решена, принцесо.

— За какво говориш? — попита отново Хедър. — И каква изненада си приготвил за мен?

— Ето я твоята изненада — засмя се Халид и посочи корема ѝ. — Ще имаш бебе, малко Диво цвете. Затова ти се повръща. Хедър не помръдваше. — Разбра ли ме? Ти носиш под сърцето си мое дете. А сутрешните прилошавания скоро ще преминат.

— Бременна? — Хедър го гледаше, сякаш току-що се бе пробудила от дълъг сън. Под развеселения поглед на Халид тя се изправи и погледна надолу към корема си, който си беше все така корав и плосък. Може ли наистина да е вярно? — питаше се тя. Погали корема си, но той беше на пипане същият като вчера. А сега значи изведнъж е бременна? Просия от щастие и подари на своя принц прелестна усмивка.

И в почти същия миг я налегна носталгия. Да е сега без майка си, каква ужасна мисъл.

— Халид, толкова ми липсват Англия и моята майка. Никога вече няма да ги видя, нали? И тя няма да знае, че има внуче.

С тъга в очите се отдалечи от него, без да дочака отговор.

Халид знаеше, че бременните са много чувствителни и често си менят настроението. Човек трябва да е много внимателен с тях. Той стана и ѝ се усмихна.

— Обещавам ти след раждането да те заведа в Англия. Ще можеш да посетиш семейството си. А още преди това да напишеш на майка си дълго писмо. То ще стигне до адреса, мъничката ми, обещавам ти.

Великодушното му и смело обещание веднага я успокои. Погали с любов покритата му с белези буза.

— Но нали каза, че майка може да изиска връщането ми? И тогава султанът ще е принуден да ме прати в Англия.

— Само ако и ти го желаш. Но нали зная, че ме обичаш. Това не може да ни раздели, Диво цвете. Нищо не може да ни раздели — и той я целуна продължително и нежно.

— Откъде знаеш, че съм бременна? — попита Хедър. — Наистина ли си съвсем сигурен?

— В задълженията на Омар влиза да разбира от тези неща.

Хедър пламна от срам при мисълта, че мъж е в течение на месечните ѝ неразположения, толкова неприятни и на самата нея.

Халид изсвири и Аргус дотърча от брега.

— Може би трябва пак да починеш мъничко, Хедър. В началото на бременността трябва много да се пазиш.

Той я поведе през градината към покоите си. Аргус трябваше да почака господаря си в градината, докато Хедър се излегне отново на дивана. Междувременно Омар беше подредил стаята.

— Като се събудя, искам парче питка и две твърдо сварени яйца — викна Хедър на Омар.

Омар погледна принц Халид.

— Искате да кажете две твърдо сварени яйца или два жълтъка?

— Не, целите яйца.

— Ама аз мислех, че не обичате белтък.

— Може пък да е полезен за бебето ми — отговори Хедър. — Ще се накарам да го изям.

Омар се обърна и вдигна очи към небето. Щеше да е щастлив, ако успее да преживее тази бременност, без да си изгуби разсъдъка.

— Поспи сега малко — каза Халид и я целуна. — Аз съм вън, в градината. Ако имаш нужда от нещо, извикай ме.

Хедър кимна. Очите ѝ вече се затваряха. Тя се обърна, протегна се с удоволствие на дивана и се унесе в ободряващ сън.

Следобедното слънце вече огряваше стаята, когато тя обядва и се поосвежи.

Младото семейство, състоящо се от Хедър, Халид, Кемал, Омар и Аргус, пое на малка разходка из градината. Хедър притискаше Кемал към себе си и му разказваше въодушевено каквото ѝ минеше през ума — като че ли малкият вече можеше да я разбере. Но тъмнокафявите му очи се бяха втренчили с толкова възхищение в очите и устните ѝ, че предположението сякаш не беше неоснователно.

— Бог, искам да кажа Алах, е благословил татко ти с голяма дарба за цветя и растения. Я виж, това са върбинки. А пък това — Хедър се понаведе с Кемал на ръце — това са герании. Някои миришат. А пък това тук са... забравила съм. Но ей там има гергини и астри. А пък тук баща ти е направил зеленчукова градина.

— Принцесо, трябва да си почивате. Прекаленото движение не е добро за вас. Пък и много говорите — Омар подскачаше, тревожен като квачка, около Хедър. — Не ви ли е студено? Веднага ще ви донеса шал. Или ви е прекалено топло?

Хедър се надяваше да успокои Омар само с поглед. Това ситно човече щеше да я подлуди. Дано само успее да изкара с него бременността си, без да се побърка.

Аргус се търкаше доволен в краката на Хедър. Искаше да види най-сетне какво носи тя на ръце. Хедър обърна Кемал така, че кучето да може да го види.

— А това мило същество е Аргус. Той ще те пази — и тя погали животното по главата. — Ще го правиш, нали?

Аргус размаха опашка и излая възторжено. Уплашеният Кемал веднага се разрева. Хедър го залюля.

— Спокойно, Кемал, не бива да се боиш. Пък и целувките му са по-страшни от лая му. И ти ще го разбереш — тя го погали по мъха на главичката. — Сега и аз нося дете под сърцето, сестриче за теб, и ти

ще трябва да го закриляш. Баща ти още нищо не знае, но имам намерение да му народя цял обор сладки дъщери.

Зад нея някой високо се изсмя.

Хедър се обърна и смигна на мъжа си. Той изглеждаше наистина неприлично красив, толкова беше силен, мъжествен, и в същото време с толкова мекота и любов в очите.

— Тъй, тъй, значи това си намислила? — Халид се приближи към нея и ѝ се закани шеговито с пръст. — Да ми народиш дузини капризни щерки, така ли? Пък аз ще трябва да чета по цял ден безброй желания в очите им.

Изведнъж чува още някой да се смее. Гласът беше сякаш женски. Но Халид стоеше така, че тя не можеше да види кой е.

— Кой е с теб? — попита Хедър. — Кого криеш? Харема си?

— Изненада.

— Пак ли? Не, наистина до гуша ми дойде от твоите изненади — разсмя се Хедър.

Халид пристъпи встрани и тя можа да види Ейприл и Малик.

Хедър нададе радостен вик и се втурна към нея. Халид едва успя да поеме в последния миг малкия от ръцете ѝ. Със сълзи на радост двете братовчедки и приятелки се прегърнаха силно.

— Трябваше да положа огромни усилия, за да дойда тук — смееше се Ейприл. — Но сега съм щастлива, че поне те зарадвах.

— Ох, толкова съм щастлива, Ейприл — Хедър си бършеше, сияеща, сълзите от очите.

— Честит първороден син, Халид — удари го Малик приятелски по рамото.

— Хайде да влезем. Ще кажа на Омар да донесе нещо разхладително — предложи Хедър. — Ейприл, това е осиновеният ни син Кемал — и тя пое отново, много горда, момченцето от Халид.

Малик гледаше смаян приятеля си, но той само поклати глава. По-късно ще му обясни, когато останат насаме и имат достатъчно време за сериозен разговор. На Малик можеше да има доверие, защото на него дължеше живота си. Те нямаха тайни един от друг.

— Лана ще се погрижи за него — каза Омар и пое Кемал от ръцете на Хедър. — Моля, последвайте ме, ще заповядам да поднесат каквото трябва.

— Ще напиша на майка си писмо — разказа тя на Ейприл. —
Защо не пишеш и ти на майка си? Халид ще се погрижи те да получат
писмата ни.

Приятелките влязоха, прегърнати, в къщата. Съпрузите им ги
следваха.

— С удоволствие ще го направя, Хедър — Ейприл хвърли
критичен поглед към принца, от когото толкова се страхуваха. — Ти
наистина ли си добре?

— Тази заран ми се повръщаше. Но иначе съм чудесно. И да ти
кажа ли — продължи да разказва Хедър — Халид обеща даже, че ще
ме заведе в Англия. Освен това иска да отмъсти за смъртта на баща ми.

— Но от тогава минаха десет години — каза Ейприл, — а десет
години са много време. Навярно всички следи са отдавна заличени.

— О, Халид ще успее, сигурна съм. Той може наистина всичко
— тя го погледна с лъчезарен поглед. — Нали така?

Преди Халид да успее да отговори, Омар се върна с напитките и
плодовете — боза и розова вода, смокини, грозде, а също и овче
сирене.

— Моята жена е сега героинята на нашето царство — заяви
гордо Халид. — Защото разкри заговор. Искаха да убият Мурад.

— Трябва да ни разкажеш всичко — каза Малик.

— Майка ми завела сестра ми Тина и Хедър на пазара —
заразказва вместо нея Халид. — Нападателят се нахвърлил от
прикритието си върху Миримах. Но Хедър отклонила с ръка
смъртоносния удар.

— Ето, белезите още си личат — добави Хедър и показа гордо
ръката си.

— Нейното хладнокръвие и смелостта ѝ направиха толкова
силно впечатление на султана, че той ни покани в двореца Топкапъ. А
там жените после... на какво играехте?

— На криеница.

— Ех, доста глупава английска игра. Но от скривалището си
Хедър станала свидетелка на разговор между Линдар и нейния евнух,
двамата замисляли как да убият братовчед ми.

— Възхищавам се на смелостта ви — каза с дълбоко уважение
Малик на Хедър. — А издирването на Фужер? С него какво стана?

— Наложих се да го поотложам — отговори Халид на изненадания си приятел. — Искан да се погрижа първо за живите, после за мъртвите.

— Ако наистина се грижеше за мен, щеше да извикаш свещеник да ни венчае — Хедър просто не устоя на изкушението.

— Имамът вече ни венча, Хедър — Халид едва успя да не изгуби самообладание. Тъкмо пред приятеля му ли трябваше пак да почне? — За последен път ти казвам, никакъв свещеник няма да ти викна.

Малик гледаше през прозореца, Ейприл се беше втренчила в пръстите на краката си. И двамата се опитваха да се престорят, че не са чули словесния двубой.

— Като дойде, ще може веднага да кръсти и бебето — не мирясваше Хедър.

— От бременността е. Сякаш не е същата — извини се Халид на гостите. — Хедър, аз съм мюсюлманин. Нали го знаеше. Нито един от синовете ми, нито една от дъщерите ми няма да бъдат възпитани като християни. Избий си го веднъж завинаги от главата.

— Да, но аз съм християнка.

— Но си омъжена за мен. И се подчиняваш на тукашните закони. В твоята страна нещата нямаше да са по-различни.

— Ние не сме женени — изтърси упорито Хедър. Тя самата не можеше да се познае. Въпреки това скочи бясна от яд и с няколко крачки се озова до вратата.

— Хедър! — извика след нея Халид.

— Остави ме на мира! — изкрещя тя и тръшна вратата.

Сляпа от гняв, Хедър хвърчеше през тесните и тъмни коридори на палата. Беше изгубила всяка ориентация. Но поне беше сама. Гласовете на прислугата, която сигурно тъкмо приготвяше вечерята за Ейприл и мъжете, затихнаха постепенно в тесните коридори.

Тя изтича по тясна стълба нагоре и се озова изведнъж на крепостната стена. От там се откриваше чудесна гледка към залива. Под нея беше градината, създадена с толкова любов от Халид. Горе нямаше жива душа. Поне няколко минути ще е сама.

Първите есенни мъгли се вдигаха от морето и забулваха небето в късния следобед. Скоро щеше да се стъмни.

Защо никога не може да разбере какво ѝ е? Да проумее колко ѝ е необходима благословията на свещеник. Тя носи под сърцето си

неговото дете, а на него му е все едно. Тя изобщо не го интересува, изобщо не занимава мислите му. Хедър се навиваше все повече. Ами да, тя е християнка, трябва ѝ свещеник. Иначе, убедена е, никога няма да намери истинско душевно равновесие.

Хедър опря чело в коравата стена и се разхълца. Вече не можеше да сдържи сълзите си и плачеше неудържимо.

Лека-полека разсъдъкът ѝ взе да се връща. Погледна към морето и изведнъж ѝ спря дъхът. Стори ѝ се, че някой я докосва. После чу тихия, безпомощен плач на друга жена. Полазиха я тръпки.

Озърна се уплашена. Вляво от нея от мъглата изплува жена. Не беше забулена и сякаш гледаше и тя към морската шир.

Хедър проследи погледа ѝ. Там, по вълните, настина ли се носеше кораб? Мъглата стана по-гъста и корабът изчезна. Тайнствената жена до нея, в чието присъствие Хедър просто не можеше да повярва, простря отчаяно ръце, сякаш искаше да задържи кораба.

Хедър се прекръсти. После събра всичкия си кураж.

— Вие принцесата ли сте?

Жената се обърна към нея. Дори през повесмата мъгла Хедър можеше да различи скръбния израз на лицето ѝ. Отстъпи несъзнателно още крачка към стената и пак се прекръсти.

— Хедър, къде си? — чу изведнъж гласа на Халид.

Хедър се обърна в посока на гласа, после бързо отново към принцесата. Но тя беше изчезнала.

Обзе я страх, почти ужас. Изглежда в мъглата беше изгубила пътя. Протегна ръце да напипа стената, облегна се на нея и се хвана за сърцето. Кръвта кръжеше лудо в цялото ѝ тяло, удряше с чукчета в слепоочията ѝ. Наистина ли видя призрак?

Халид ѝ беше разказвал за принцесата от Запада. Според преданието тя отдавна чакала на крепостната стена своя възлюбен мюсюлманин.

— Хедър! — чу отново да я вика гласът.

Не, тя вече не може да живее без него. Обича Халид, своя източен принц, и няма никакво значение каква религия изповядва той. Ако в този случай той не може или не иска да отстъпи, ще отстъпи тя.

Халид беше дотичал на крепостната стена.

— Хедър!

— Тук съм, Халид.

Той изтича при нея и я прегърна. Един поглед към лицето ѝ му стигаше. Тя е видяла духа на принцесата.

— Халид, така се уплаших!

— Успокой се, Диво цвете. Всичко е наред. Не бой се. Нали съм вече тук — с тези простички думи, изпълнени с любов, той бързо успокои Хедър.

Халид хвърли последен поглед към морето и си помисли за съдбата на клетата принцеса. Отправи тиха молитва към Алах да успокои душата ѝ.

— Как се чувстваш днес? — яхнал жребеца, Халид гледаше загрижено жена си.

— Много по-добре. Питките май наистина помагат.

Вяха минали два часа от изгрева и първите сгряващи лъчи на слънцето вече обгръщаха като с пипала есенната утрин. Денят щеше да е сияйно син.

Халид, Малик и отряд от гвардията на принца се канеха да вървят на лов. Обзет от ловна треска, Аргус тичаше с лай между конете.

— Какво ще правите днес с своята братовчедка? — попита Халид.

Хедър погледна въпросително Ейприл.

— Тя настоява да ми покаже мястото, на което е видяла духа — отговори Ейприл. — Аз не вярвам в такива неща, но предпочитам все пак да не ходя там. Защото, ако наистина има духове, ще умра от страх.

Халид кимна. Даже него го достраша.

— До обяд „Садам“ сигурно ще е тук — прекъсна я Малик. — Дали да не изчакаме Рашид и моите момчета?

— Предпочитах ли да поизчакаме? — обърна се Халид към жена си.

Хедър поклати глава.

— Не, гладна съм и ми се хапва свинско. Улучи ми, моля те, едно хубаво печено. Ама много голямо...

На лицето на Халид се изписа погнуса. Хедър се кикотеше.

Халид даде знак за тръгване. Ловната дружинка веднага го последва. Е, да, знаеше, че никой няма да посмее да нападне палата му. Въпреки това беше неспокоен и реши да се върне още рано следобед.

Два часа по-късно Хедър вече беше повела треперещия Омар и треперещата Ейприл към неохраняваната крепостна стена. Помнеше много добре къде е стояла миналата вечер.

— Ей-тука беше. Бях се загледала към морето и изведнъж зърнах... о, Божичко, вижте, какви са тези мъже?

Тримата погледнаха безмълвно към брега. Някаква група приближаваше двореца. Беше въоръжена до зъби. Предвождаха я двама мъже, единият набит, другият почти мършав. И двамата с тъмни мустаци и почти черна коса. Хедър сложи длани пред устата си, за да не извика. Защото единият от мъжете беше Фужер, граф дьо Болийо.

Тя се обърна, дръпна Ейприл за ръката и я повлече след себе си по стълбата надолу, Омар ги следваше, плувнал в пот. От страх беше получил отново копривна треска и цялото му тяло беше на червени петна.

Хедър се втурна в стаята си, където Лана и сестра ѝ Сира се занимаваха с малкия Кемал. Тя вдигна бебето от люлката и го сложи в ръцете на братовчедка си.

— Пази го с цената на живота си.

— А ти?

— Фужер преследва Халид — отговори Хедър и заведе тичешком малката групичка в градината. — Няма да излагам на опасност живота на моя син. Ако Невестулката ме намери, той няма да преследва и теб, така Кемал ще е в безопасност.

— Ще остана с теб! — в гласа на Ейприл звучеше безмерен страх.

— Животът на сина ми е сега в твои ръце, Ейприл — сопна ѝ се Хедър. — Ще правиш каквото ти кажа.

Почти в транс, Хедър изтича до тайната вратичка, която Халид наскоро ѝ показа.

— Омар, разчитам на теб.

— Но, господарке, не мога да ви оставя сама с тези диви мъже.

— Не, Хедър, аз също.

— Вие двамата ще минете ей сега през тази врата. Бдете над детето ми. Прекалено разстроени сте, за да можете да ми помогнете с нещо.

Тя отвори вратата и избута Омар и все още упорстващата Ейприл навън, на сигурно място. После заключи старателно вратата и се върна тичешком в палата. Мъжете щяха да се появят всеки миг.

Посегна към ножчето за плодове, сложено в една фруктиера, скри го в ръкава. Гласовете на войниците наближиха.

Вратата към покоите ѝ се отвори с гръм и трясък. Застанал на прага, граф дьо Болийо я изгледа победоносно, после бавно се приближи. Беше още по-грозен, отколкото на миниатюрата, която гледаше честичко тогава, на неговия кораб.

Хедър отстъпи ужасена крачка назад, но веднага се овладя. Графът измарширува към нея.

— Значи това е домът на Дивия звяр на султана — огледа той стаята със студено проблясващи очи.

— А вие сигурно сте Невестулката в човешки облик?

Фужер ѝ удари плесница.

Хедър му я върна и изсъска:

— Страхлива, лукава змия!

Фужер вдигна юмрук да я удари. Но Хедър използва момента и опря мълниеносно ножа в гърлото му.

— Милост! — изскимтя той веднага. — Дойдох да ви спася.

Хедър се засмя пренебрежително. Но отговорът ѝ заседна в гърлото, когато усети на гърба си хладния връх на кинжал.

— Ще бъдете ли така любезна, госпожице, да хвърлите ножа? — чу тя зад себе си дълбок глас.

— Не съм любезна.

— В такъв случай ще трябва, за съжаление, да ви убия.

Хедър хвърли ножчето за плодове и бавно се обърна. Вторият мъж, когото беше зърнала долу на брега, сега стоеше пред нея.

— Аз съм граф Орчони, госпожице. Всякога на ваше разположение — мазният му поздрав подхождаше на гадната му външност.

— Аз съм принцеса — осведоми го Хедър. — Съпруга съм на принц Халид.

Фужер изпръхтя презрително. Беше открил сандъка с дрехи в другия край на стаята. Той извади от златовезаната си жилетка чувал от грубо платно и се залови да тъпче набързо в него скъпите дрехи на Хедър.

— Не мисля, че тези дрехи ще ми трябват — забеляза му хладно Хедър. Изглежда напълно се беше овладяла. — Няма да мине много време и моят съпруг ще ви настигне и ще ви убие.

— Я си дръж устата, курво — изръмжа Фужер, без да прекъсва заниманието си. — Дрехите не са за теб.

— Хм! Значи сте от мъжете, които предпочитат да носят женски дрехи? — попита Хедър.

Граф Орчони се засмя високомерно.

— Я си затваряй устата! — закани и се Фужер — Или ще ти я затворя завинаги.

Фужер сложи на рамо чувала с дрехите и хвана Хедър за дясната ръка. Граф Орчони държеше кинжала с едната, лявата ръка на Хедър с другата ръка. Тя нямаше избор. Трябваше да напусне Палата на девственицата в компанията на тази измет.

Фужер бръкна в чувала с дрехи, извади скъп кафтан и го разкъса. Пръсна парцалите така, че да са добра следа за преследвачи.

Моряците на графа бяха останали в ладия в морето. Хедър разбра, че е безсмислено да се съпротивлява и се качи. Известно време плуваха край брега, взели курс към някакво заливче. Хедър се взираше с тъга в двореца. Във водата зад нея плуваха парчета плат.

— Това пък какво значи? — изруга тя Фужер.

— Той трябва да знае къде те водим, гълъбче — отговори ѝ гадният тип, който трябваше преди време да ѝ стане съпруг. Даже гласът му беше вулгарен и подъл. — Нали инак капанът няма да щракне.

Хедър позагуби кураж. Фужер вече е успял веднъж да подмами Халид в клопка. Защо да не успее и сега?

— Разбирам, че не те бива да се биеш като истински мъж, защото си само една грозна Невестулка! — изкрещя му тя гневно.

Фужер така я удари, че тя припадна. Граф Орчони едва успя да я задържи да не падне през борда в морето.

— Ти си глупав, Фужер. Не само страхлив, но и без мозък — нахока го той. — Разваляш хубостта ѝ. Следващия път аз ще те перна така, че ще се озовеш в небитието.

Хедър се свести часове по-късно. Вече се стъмваше полека. Бяха я сложили да легне до лагерен огън. Брадичката и челюстта ѝ бяха силно подути и много я боляха.

— Къде сме? — попита тя гневно и опипа предпазливо лицето си.

— Съвсем близо до Истанбул, принцесо — ухили се граф Орчони.

Хедър подуши миризмата на ядене. Над огъня висяха две котлета, в които вреше очевидно вечерята.

— А къде е Невестулката? — попита войнствено Хедър. — Или пак се е сврял в дупката си?

Граф Орчони отново се усмихна.

В същия миг зад нея изникна Фужер.

— Дръж си устата, глупава жено! — заповяда той.

Хедър се озърна да види къде е свитата, но освен графа и Невестулката не видя никого. Е добре, онези мъже сигурно са на пост. Но това няма кой знае колко да им помогне. Те, всички до един, вече са проиграли живота си.

Тя седна, а святкащите ѝ очи изпратиха на Фужер препълнен с омраза поглед.

— Можеше да срещнеш бърза смърт, Невестулке. Но сега ще бъдеш жестоко измъчван, преди да умреш. Задето се осмели да ме удариш.

Фужер измъкна тутакси кинжала и го размаха пред носа ѝ. Хедър само се засмя презрително. От този мъж наистина не може да се страхува.

Фужер отстъпи няколко крачки, разбрал, че тя не го взема на сериозно.

— Не мислиш ли, Орчони, че тези зелени очи са достатъчно доказателство, че е вещица?

— Бих внимавал какво приказвам, графе — отговори вместо него Хедър. — Съпругът ми ще спаси и мен, и бебето.

— Ти си бременна? — отново пристъпи към нея Фужер.

— Помниш какво ти казах, нали? — спря го граф Орчони, после стана и отиде да разбърка яденето.

Фужер спря и реши да стои на почтено разстояние от пленницата.

— Само нецивилизовани хора вечерят преди настъпването на нощта — оплака се Орчони.

— Огън в тъмното може да е твърде опасен — отговори Фужер.

Орчони му хвърли учуден поглед.

— Мислех, че искаш принцът да ни намери.

Пламъците щяха да са най-добрата примамка.

— Идиот! Да не мислиш, че искам той да ни изненада? — изръмжа Фужер. — Искам да го видя как идва.

— Мен ли наричаш идиот? — граф Орчони пристъпи заплашително към Фужер.

— Не, не, прости ми, просто се изтървах — Фужер явно избягваше всяко стълкновение. — Хайде, погрижи се за вечерята.

— Сасари се оказа най-умен от нас тримата — измърмори Орчони. — Той просто си замина.

— Какво готвиш там? — попита Хедър. Миризмата, която се вдигаше от котлето, беше толкова силна, че за малко не ѝ прилоша.

— Курвенски сос — отговори Орчони.

— Смърди на вмирисана риба — каза с отвращение Хедър.

— Италиански сос. В превод означава курвенска юфка — граф Орчони пак се ухили мръснишки.

Хедър му обърна ядосано гръб. Фужер се изсмя подигравателно.

— Малко търпение и ще те оправим, гълъбче! — закани ѝ се той. — Тогава между теб и въпросните дами няма да има голяма разлика.

Хедър скочи като ужилена и понечи да избяга. Фужер я хвана здраво за косата и я повали на земята. Вдигна крак да я ритне в корема.

Хедър хвана с все сили крака му. Фужер изгуби равновесие и падна по гръб. А Хедър вече беше на крака.

— Само посмей да сториш нещо на детето — закани му се тя. — Ще гориш вечно в ада.

— Смели думи, принцесо.

Хедър извика от радост. Можеше да разпознае сред хиляди гласа на Халид.

С крива сабя в ръка принц Халид възникна пред нея като дух от небитието.

Орчони и страхливият Фужер посегнаха към оръжието си.

— Двама сме срещу теб — изсмя се високомерно. — Готов ли си да умреш?

— Един страхливец и един сводник! Никога не съм имал слаби противници — вдигна заплашително сабята Халид.

— Нападни го, Орчони! — заповяда Фужер.

— Ти искаш да му отмъстиш, не аз — заколеба се графът.

— Е? Чакам! — Халид не беше помръднал от мястото си.

Фужер изгледа Орчони.

— Добре, тогава двамата заедно.

Граф Орчони извади кинжала. Сега погледът му падна върху сабята, която преди малко беше свалил. Но преди да посегне към нея, Хедър вече беше грабнала оръжието и го беше насочила бясна към двамата.

— Значи вече двама срещу двама. Силите ни са равни — каза тя навъсено.

— Стой мирна, Хедър. Задръж сабята само за защита — извика й Халид.

Фужер също беше извадил кинжала и сега пристъпваше към него. Приблужи се и граф Орчони. Тримата почнаха битка на живот и смърт.

Орчони се дръпна по-назад, защото на това разстояние кинжалът не можеше да му върши работа. Нямаше интерес да се убеждава дали принц Халид наистина е толкова добър във фехтовката, колкото твърдяха всички.

— Е, какво става? — изсмя се Халид. — Ще се решим ли на един малък танц? Нали искате да ме убиеете?

Изведнъж Фужер се спусна към него, но не го улучи. Халид отдавна чакаше този миг. Нямаше да се даде лесно на този негодник. Първо отстъпи няколко крачки, после направи финт.

— Като те убием, Орчони ще предлага възлюбената ти в своя бардак. Всеки ще може да я има — Фужер искаше да вбеси Халид, но принцът запази хладнокръвие. За да убиеш двама въоръжени противници са нужни спокойствие и съобразителност.

— Като си направя кефа с нея, ще я вържа за леглото. Тогава всеки ще може да й се качи. Безплатно — но гласът на Орчони не звучеше победоносно, а уплашено.

Фужер се реши да нападне втори път и се приближи твърде много до принца. Той отстъпи назад, измами и двамата и се нахвърли върху Орчони. С един-единствен замах отдели главата му от тялото. Но при силния удар сабята изхвърча от ръката му.

Фужер извика. Препречи с кинжала пътя на Халид, за да не може да вдигне сабята.

— Хедър, дай ми сабята си! — викна й Халид и се опита да избегне напора на Фужер.

Но Хедър се беше втренила като замаяна в морето от кръв и вътрешности. Всичко беше както тогава, мъжете, звъntenето на сабите, баща ѝ, прострян на земята, губи пред очите ѝ кръвта си.

— Хедър, сабята! — отчаяният вик на Халид я върна към действителността.

Тя се втурна с насочена сабя към Фужер, но беше още толкова зашеметена, че той успя да я измами. Удари я с все сила в корема. Хедър извика и припадна, пронизана от непоносима болка.

Халид вече се канеше да нападне, но Фужер се завъртя мълниеносно и успя да разпори кожата му с кинжала. Халид се препъна и падна по гръб.

— Хедър! — извика той колкото му глас държи.

Тя не знаеше откъде намери сила отново да се изправи на крака. Но видя мъжа си, заплашен от Фужер. Видя сабята в ръката си. Зърна за миг как тя проблесна на светлината на огъня, как се заби във врата на Фужер и го прониза.

Халид отскочи встрани, за да избегне последния удар с кинжал на умирация. Фужер изхриптя и се строполи.

Халид изтича при Хедър, която беше припаднала отново.

— Хедър, Хедър, всичко отмина — извика ѝ като луд. — Хедър, събуди се! — раздруса я той. Тя продължаваше да лежи със затворени очи. — Хедър, ти не си мъртва! Ела на себе си! — разтърсваше я той отчаяно за раменете.

— Имам болки — каза тя едва чуто.

— Сега ще те отведа вкъщи, Хедър — прошепна ѝ той.

— Стражите вече не са заплаха за нас — каза нечий глас до Халид. Беше Малик, изглежда само леко ранен.

— Халид, заведи я при майка си, по-близо е. Иначе ще изгуби бебето — предупреди той приятеля си.

Очите на Халид се разтвориха широко от ужас. Обърна се към Хедър и погледът му се плъзна надолу, към корема ѝ. Кървавото петно върху кафтана ставаше все по-широко.

Халид затвори очи. Дивия звяр на султана нададе смразяващ кръвта вик.

Хедър се съвземаше бавно от дълбокия припадък. Дали не е било само сън? — попита се тя. Или това е чувството, когато си умрял?

Чу отдалеч да долитат гласове и шум. Някой отвори врата, нечий стъпки се приближаваха. Опита се предпазливо да се надигне. Всяко мускулче, всяка фибра на тялото я боляха.

Някой я натисна обратно върху възглавниците.

— Остани да лежиш, Хедър — беше Халид.

Той запали няколко свещи, за да може тя да го вижда. Хедър го погледна въпросително. Той едва издържа погледа ѝ.

— Ранена си, но не тежко — каза той и прокара пръсти по бузата ѝ, милувка, която тя иначе много обичаше, но сега ѝ причиняваше болка.

— Чувствувам се като жив мъртвец.

Той се опита да се засмее храбро на шегата ѝ.

— Само след няколко дена пак ще се катериш по дърветата.

Хедър не си спомняше ясно какво се бе случило. Мъжете се биха със саби и кинжали, изтече много кръв и Халид викаше името ѝ. Но не си спомняше да е била ранена.

— Твоята изкусна фехтовка ми спаси живота, Хедър — каза Халид. — С един-единствен удар ти изпрати Фужер на оня свят.

— Целех се в сърцето му — каза тя и се опита да се усмихне.

— Алах е водил ръката ти — отвърна Халид. Той държеше чаша с някаква млечна течност. — Опитай се, моля те, да седнеш. Трябва да изпиеш това тук.

— Не съм жадна.

— Не е за утоляване на жаждата — каза той. — Хайде, изпий го.

Той ѝ помогна внимателно да седне. Тя едва се държеше от болки. Бяха ужасно силни болки, особено в корема. Изведнъж сцената на битката изплува пред очите ѝ.

— Какво стана с бебето ми?

— Изпий това! — заповяда той и поднесе чашата към устните ѝ.

Хедър се подчини и изпи силното успокоително до последната капка.

— Халид, какво стана с бебето ми?

Той взе ръката ѝ.

— Докторът каза, че ще родиш дузина здрави деца.

— А това? — попита тя, изпълнена с надежда.

— Това не — каза той тихо.

Тя зариде и скри глава в рамото му.

— Безкрайно ми е мъчно, Хедър. Ти страдаш заради мен. Вината е моя.

Опита всичко, за да я успокои, но Хедър заплака силно, неудържимо. Все пак успокоителното взе постепенно да действа и тя заспа в прегръдката му.

Той я зави внимателно и остана още дълго, седнал до леглото.

— Довиждане, принцесо — прошепна после, потънал в мисли.

— Довиждане — стана и избърса сълзите от очите си. После излезе от стаята.

В коридора Халид срещна майка си.

— Хедър спи сега, майко, но можеш утре да я посетиш.

Миримах кимна и тръгна с него по коридора.

— Каза ли ѝ го вече? — попита тя.

Халид кимна, но не отвърна на погледа ѝ. Събираше всичките си сили, за да запази самообладание.

— Тя как го прие?

— Ужасно плака. После заспа само благодарение на приспивателното.

Миримах го погали по ръката. Изненадан от тази проява на нежност, той вдигна глава и спря.

— Ами ти, сине? — попита тя. — Ти как се чувстваш?

— Ти как мислиш? — попита той рязко.

— Сине, аз наистина съм загрижена за теб.

— Ти? Ти да си загрижена за мен? — повтори недоверчиво Халид.

— Толкова ли е трудно да го разбереш? — очите ѝ плувнаха в сълзи. За пръв път през живота си се осмели да докосне белега му. Погали лекичко разкъсаната плът. — Сърцето ми е с теб. Та ти си единственият син, който ми остана. Обичам те.

— Ти ме обичаш? — попита той тихичко.

Миримах кимна безсилно. За разлика от сина си, тя едва сега се учеше да дава израз на чувствата си. Едри сълзи се стичаха по бузите ѝ.

— Благодаря ти, майко. Благодаря ти, че ми го каза — Халид се изкашля високо, за да прикрие вълнението си.

После прегърна майка си през рамо и повървя известно време мълчаливо до нея. После попита:

— Майко, можеш ли да направиш нещо за мен, ако те помоля?

— Разбира се.

— Погрижи се, моля те, за жена ми и ми съобщавай всяка вечер как е.

— Как е? — Миримах спря. — Но ти си имаш очи на главата. И закъде си се запътил, ако мога да зная?

— За никъде — отвърна той едносрично и погледна към дъното на коридора, където бяха покоите на Хедър. — Само че аз никога вече няма да я видя.

— Искаш да се разведеш с нея? — попита изненадана Миримах.

Халид поклати глава.

— Не, ще ѝ позволя да се върне в Англия.

— Но нейният дом е при теб.

— Не, майко. Тя трябва да се прибере в Англия. Там е нейният дом.

— Но нали я обичаш — не отстъпваше Миримах. — Всички го виждат. Защо правиш това?

— Да, аз наистина я обичам. Но трябва да я пусна да си отиде. Аз я направих своя робиня, а после я принудих на женитба, която тя никога не би приела. Тя се изложи на опасност, за да спаси живота и на двама ни. Но през цялото време мечтаеше да се върне в Англия, при семейството си.

— Тя ли ти го каза?

— И то много често — отговори Халид. — Как да откажа сега да изпълня желанието ѝ? И ти, и аз сме ужасно виновни пред нея.

— Ако искаш да се разведеш с нея, това трябва да стане пред свидетели — напомни майка му.

— Няма да се разведе с нея. Хедър е моя съпруга и ще си остане завинаги моя жена. Не мога да обичам друга.

— Имаш намерение да скърбиш по нея цял живот? — възкликна ядосано Миримах. — Та тя е при теб.

Халид се наведе и я целуна нежно по двете бузи. Миримах не можеше да проумее какво става. А той се обърна и продължи сам надолу по коридора. Тя гледаше подире му и виждаш само един много самотен и сломен мъж.

На другата заран Хедър се чувствуваше едва ли не по-зле. Всичко я болеше. Не беше спала добре и беше още като замаяна.

— Добро утро — поздрави тя Миримах, застанала току-що до леглото ѝ.

Хедър се озърна из стаята.

— Къде е мъжът ми?

— Извикаха сина ми в Топкапъ — отговори Миримах и се учуди как тъй Хедър продължава да пита за Халид. — А ти как си?

— Как мога да съм след спонтанен аборт? — каза натъртено Хедър.

— Докторът ни увери, че ще можеш да имаш много деца — каза спокойно Миримах и ѝ подаде чаша горещ чай.

— Наистина ли?

— Хедър, за толкова важно нещо никога не бих излъгала — отговори малко сърдито Миримах. — Днес трябва още да почиваш, но утре можеш вече да станеш и да се пораздвижиш.

Хедър подаде на свекърва си празната чаша. С мъка се сдържа да не изпъшка.

— По-късно ще намина пак да те видя — каза Миримах. — А сега заспивай.

Хедър се опитваше напразно да не затваря очи. Искаше да дочака Халид, но само след няколко минути беше вече дълбоко заспала.

Спа чак до късна вечер, събуждаше се за малко и разбираше, че той не лежи до нея. Къде е Халид? Защо не е при нея? Но беше все още твърде изтощена и измъчена, за да си даде ясно сметка какво става. След малко отново заспиваше, дълбоко и непробудно.

Когато Миримах влезе на идната заран в стаята на болната, Хедър вече седеше в леглото. Усмивката ѝ угасна, когато видя свекърва си.

— А, ти ли си? — каза разочаровано. — Мислех, че е мъжът ми.
— Халид трябва да уреди някои неща по заръка на султан Селим
— излъга Миримах.

— Той тази сутрин кога тръгна?

— Моля?

— Питам, защото през нощта не беше при мен.

— Навярно не е искал да те притеснява — отговори Миримах.

Хедър я погледна замислено. Подобно нещо никога не е пречило на Халид да дойде да я види. Нещо не е наред. Дали не смята, че тя е виновна за смъртта на първородното им дете? Както на времето всичко живо я държа отговорна за смъртта на баща ѝ.

— Къде е Тина? — попита Хедър и се опита да прозвучи непринудено и весело. — От дни не съм я виждала.

— Тя ще остане няколко дена при Шаша. Хедър, не искаш ли сега да се изкъпеш? — Миримах се опитваше да я отвлече от мисълта за Халид.

— Ами добре. Да, с удоволствие — Хедър се опита да се усмихне на свекърва си.

След банята я върнаха в стаята ѝ. Следващите няколко часа тя прекара в очакване на Халид. Когато се стъмни, мъката ѝ вече се бе превърнала в ярост. Та нали беше и нейно дете!

Загубата е не по-малко тежка и за нея. Как се осмелява да се държи така? Тя спаси живота му и загуби бебето. А той първо ѝ се обяснява в любов, а после чисто и просто я пренебрегва. Гневът ѝ ставаше все по-силен. Часовете едва се влачеха. Но Халид все не идваше.

Когато на другата заран Миримах отново посети болната, Хедър я посрещна с упрек.

— Къде е той? Защо не е при мен?

— Кой? — попита невинно Миримах.

— Мъжът ми, кой друг?

На Миримах ѝ дожаля за нея.

— Хедър, той не иска повече да те вижда.

Хедър се вцепени безмълвна на дивана. Погледна отчаяно Миримах.

— Не иска повече да ме вижда? Но защо? — лицето ѝ се обля в сълзи.

— Имам добри новини за теб — каза Миримах. — Халид се е погрижил за пътуването ти. Можеш да се върнеш в Англия.

— Но какво да правя там?

Миримах продължаваше да се усмихва.

— След няколко дена Малик ще те отведе в Алжир. От там можеш да отпътуваш с кораб за Англия. Скоро ще си отново при семейството си.

— Изчезвай! — изкрещя Хедър.

— Какво да направя?

— Да се махнеш! Мразя те!

Миримах се завъртя на пети и тръшна врата зад себе си. Хедър заудря с юмручета по възглавниците. Да, той я мрази. Загуби детето, затова я мрази. Сега, когато най-сетне е съвсем сигурна, че го обича повече от всичко на света, сега той я мрази.

Следващите няколко дена сякаш никога нямаше да минат. Хедър стана, нареди да я придружат до банята, хранеше се и гледаше през прозореца. Беше учтива, но и сдържана с Миримах. На слугите казваше само най-необходимото. Но още не беше изгубила надежда.

Настъпи последният ден, който щеше да прекара под покрива на Миримах. Хедър седеше сама на каменна пейка в градината на свекърва си. Имаше вече толкова много спомени от тази страна, този дом, тази градина. Вдигна очи и изведнъж се усмихна болезнено, защото си спомни деня, в който Халид трябваше да я свали от прасковата.

Само като си помисли за него, и ѝ се доплака. Толкова ѝ липсваше.

— Е, това сълзи на радост ли са? — попита Миримах и седна до нея.

Хедър отпусна безмълвно ръце.

— Как можа изобщо да си го помислиш?

— Не се ли радваш, че ще можеш да се върнеш в Англия?

— Как ти мина през ума? — попита слисано Хедър. — Нали ще оставя тук всичко, което ми е скъпо. И един съпруг, който ме мрази.

— Който те мрази?

— Той никога няма да ми прости помятането — отговори с горчивина Хедър. — Толкова ме мрази, че не желае повече да ме види. Не иска да ми каже дори сбогом.

— Хедър, моят син не те мрази, той те обича.

— Така ли? И понеже толкова ме обича, иска да ме върне в Англия? И не желае повече да ме вижда?

— Но нали по такъв начин изпълнява най-съкровено то ти желание. Толкова те обича, че ти позволява да си отидеш — Миримах изглежда изпитателно младата си снаха. — Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Какво желание?

— Нали все искаше да се върнеш в Англия?

— Казваш ми го само за да се почувствам по-добре.

— Нищо подобно! Защо ще го правя? — възрази Миримах. — Та аз не те обичам.

Хедър ѝ се усмихна плахо. Другата също се позасмя смутено.

— Аз го обичам, Миримах.

— Вече е твърде късно — каза Миримах. — Синът ми е на път за Топкапъ. А ладията те чака, за да те отведе на кораба на Малик.

— Когато става дума за любов, майко, никога не е твърде късно — Хедър целуна нахално свекърва си и излезе от градината.

Два часа по-късно Хедър се качи на борда на „Садам“. Беше скромно забулена, виждаха се само очите ѝ. Малик дойде веднага, изпълнен с уважение, при нея. Но усмивката му беше пресилена.

— Добре дошли на борда, госпожице — каза той на френски.

— Принцесо — поправи го тя на турски. — Колко време ще трае пътуването до дома?

— Приблизително месец.

— Цял месец от тук до Палата на девственицата? — Хедър вдигна учудено вежди.

— Аз ще ви придружа до Англия.

— Англия е моето отечество. Но Палатът на девственицата е моят дом. Аз трябва да съм при съпруга си и при своя син, защото ги обичам и двамата повече от всичко на света.

Малик просия и от радост му идваше дълбоко да ѝ се поклони. Но какво ли ще си кажат тогава моряците му?

— Както обичате, принцесо. Но до двореца ще трябва...

Лодката от кораба на Мурад се плъзгаше по вълните. Палатът на девственицата вече се виждаше в далечината, въпреки че вечерната есенна мъгла. Халид седеше на носа на лодката, потънал в мислите си.

Всичко това ще принадлежи един ден на осиновения Кемал. Той няма да има други деца, защото Хедър го напусна.

Когато лодката приближи, зърна горе при зъберите на стената забулен силует. Не! Трябва да се отърве от тези призраци. Духове няма. Няма я вече и Хедър. Няма и никаква християнска принцеса, която очаква от векове там горе своя възлюбен мюсюлманин.

Халид скочи на крака. Изхвърча от лодката и хукна нагоре по брега. Изобщо не обърна внимание на Аргус, бутна встрани Абдул и се сблъска на един ъгъл с Омар, който едва удържаше в равновесие препълнен поднос. Омар просия от щастие, въпреки че се наложи да събира после вечерята от пода. Най-сетне! Най-сетне всичко ще си стане както преди.

Халид изкачваше по две стъпала наведнъж и най-сетне се озова горе, на стената. Сърцето му силно биеше. Забулената жена беше свалила яшмака си и вече се виждаше падащата на вълни медночервена коса. Тя се обърна към него и се усмихна.

— Какво правиш тук? — извика той. Ядосан ли е или само изненадан?

— Нали те пратих да се върнеш у дома!

Хедър го погледна право в очите.

— Тъкмо затова съм тук. Моят дом е тук, при теб.

Халид замря за миг. После се втурна към Хедър, вдигна я на ръце и покри лицето ѝ със страстни целувки.

Хедър се освободи със смях от прегръдката му, за да го погледне сияеща. В този миг друг силует привлече вниманието му.

— Погледни натам — прошепна той.

Хедър се обърна.

Там, сред мъглата, стоеше жена и гледаше към морето. Друг силует изникна от мъглата и я докосна. После гъста мъгла обви и двамата. Когато отмина, на крепостната стена вече нямаше никой.

— Дойде да я вземе — прошепна благоговейно Хедър.

— Да — прошепна и Халид.

— Къде са сега?

— В рая.

Халид я привлече силно, сякаш искаше да я превърне в част от себе си.

Хедър притисна лице в гърдите му. Той скри глава в рамото ѝ. Двата дълго стояха неподвижни.

— Обичам те — наруши първа мълчанието Хедър.

— И аз те обичам — каза Халид. — Дали ще можем някога да се слеем в едно?

— Това знае само Бог — усмихна се Хедър.

— Искаш да кажеш Алах — поправи я той.

— Искам да кажа и двамата.

— Как ще отпразнуваме срещата си? — попита Халид.

Хедър му подари прекрасна усмивка. Смарагдовозелените ѝ очи искряха.

— Хайде да хапнем свинско печено.

— Хм, звучи апетитно — подхвана играта Халид. — Утре ще опека най-голямото прасе, което успея да намеря.

— Утре е петък.

— Зная — ухили се той нахално.

Тя му се закани с пръст.

— А какво ще правим със свещеника?

— Ще помоля Малик да отвлече папата, та той да ни венчае.

Хедър не можа да не се разсмее.

— О, знаеш ли, и най-обикновен свещеник ще ме задоволи.

Халид я привлече към себе си и продължително я целуна. Хедър беше неизказано щастлива.

Християнската принцеса и нейният мюсюлмански възлюбен щяха да живеят дълго и щастливо, преди да се отправят заедно към вечността...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.